

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

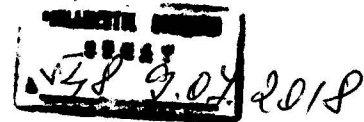
Dosar nr.1059A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 5436 / 09 JUL 2018

Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU

Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 12 iulie 2018 (inclusiv, în format electronic *Word* la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 17 iulie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, iulie 2018

CP1/1135/6.07.2018

Domnului VALER DORNEANU**PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE**

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE**asupra****Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004
privind Consiliul Superior al Magistraturii**

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost transmisă de către Parlament Președintelui României în vederea promulgării la data de 29 iunie 2018. În opinia noastră, legea menționată a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 77 alin. (2), art. 64 și 147 alin. (4) din Constituție. De asemenea, prin raportare la art. 77 alin. (2) din Legea fundamentală, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost adoptată și cu încălcarea principiilor ce decurg din prevederile art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 61 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 80 alin. (2) din Constituție, pentru motivele prezentate mai jos.

În aplicarea prevederilor art. 77 alin. (2) din Constituție, la data de 22 iunie a.c. Președintele României a formulat o cerere de reexaminare cu privire la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Motivele de reexaminare, structurate în 24 puncte și dezvoltate pe 28 de pagini, ce vizau aspecte referitoare la funcționarea Consiliului Superior al

Magistraturii și afectarea rolului constituțional al acestuia, de garant al independenței justiției, la exercitarea mandatului de membru al acestei autorități publice, precum și la funcționarea Inspecției Judiciare. Totodată, prin cererea de reexaminare era semnalată existența unor norme contradictorii, a unor trimiteri la dispoziții inexistente în conținutul Legii nr. 317/2004, a unor dispoziții neclare și/sau necorelate între ele și chiar a unor paralelisme legislative, toate vizând necesitatea respectării normelor de tehnică legislativă de natură să asigure coerența actului normativ.

Camera Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată, a reexaminat legea dedusă controlului de constituționalitate în 25-26 iunie a.c. Astfel, în data de 25 iunie a.c. legea a fost repartizată de către Biroul permanent comisiei juridice, care a întocmit raportul în ziua următoare; în 26 iunie a.c., legea a fost înscrisă pe ordinea de zi a Camerei Deputaților, care, după ce a adoptat-o, a transmis-o Senatului, spre dezbateri și adoptare. În aceeași zi, Biroul permanent al Senatului a repartizat legea comisiei juridice care, în cursul zilei de 26 iunie 2018 a și adoptat raportul. În data de 27 iunie a.c. Senatul, în calitate de Cameră decizională, a adoptat legea dedusă controlului de constituționalitate în forma transmisă inițial la promulgare, respingând implicit cererea de reexaminare.

Deși motivele din cererea de reexaminare trimiteau la texte concrete din legea criticată, din rapoartele comisiilor sesizate în fond ale ambelor Camere ale Parlamentului nu rezultă care sunt rațiunile pentru care s-a ajuns la soluția respingerii acestora. De asemenea, lipsa acestor argumente ori a dezbaterii motivelor cererii de reexaminare reiese și din dezbaterile plenului Camerei Deputaților. Spre deosebire de Cameră, la Senat, plenul a respins, fără vreo motivare, amendamentele formulate.

I. În ceea ce privește admisibilitatea prezentei sesizări

Prezenta sesizare vizează motive de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la respectarea normelor și principiilor constituționale aplicabile în procedura de adoptare a legilor. Astfel, prin Decizia nr. 334/2018, par. 32, Curtea Constituțională a statuat: „(...) Similar, cererea de reexaminare formulată conform art. 77 alin. (2) din Constituție are drept efect redeschiderea procedurii legislative, însă numai în limitele cererii de reexaminare [Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragraful 47]. Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României, precum și pe cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării. În acest context

se impune a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea [Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, paragraful 46]. Prin urmare, și în privința legii adoptate ca urmare a admiterii cererii de reexaminare, în măsura în care un text legal nu a format obiectul reexaminării, el nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate a legii reexaminată. De asemenea, întrucât cererea de reexaminare nu este obligatorie pentru Parlament, spre deosebire de decizia de neconstituționalitate, în cazul în care Parlamentul o respinge sau o admite în parte, nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate dispozițiile legale nereexaminată, și anume cele care nu au suferit niciun eveniment legislativ în procedura de reexaminare. Prin urmare, indiferent că o cerere de reexaminare a fost admisă/admisă în parte/respinsă, pot forma obiectul controlului a priori de constituționalitate numai dispozițiile legale supuse unor intervenții legislative în procedura de reexaminare, precum și procedura de adoptare a legii în urma cererii de reexaminare, cu titlu exemplificativ, reținându-se cvorumul de ședință, majoritatea de vot sau ordinea de sesizare a Camerelor Parlamentului. În măsura în care titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale prevăzuți la art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție formulează o obiecție de neconstituționalitate fără a contesta diferența specifică dintre varianta redacțională a legii reexaminată și cea inițială a legii, Curtea urmează să constate inadmisibilitatea acesteia.”

II. În ceea ce privește motivele de neconstituționalitate extrinsecă

1. După cum s-a stabilit constant în jurisprudența constituțională, reexaminarea unei legi ca urmare a unei cereri formulate de Președintele României implică o dezbateră specializată, limitată la motivele/rațiunile/textele cuprinse în însăși această cerere.

Astfel, Curtea Constituțională a stabilit că „ (...) relația dintre Președintele României și Parlament este caracterizată printr-un dialog constituțional permanent, iar în cadrul acestuia fiecare dintre cele două autorități trebuie să colaboreze în mod loial, cu respectarea rolului lor constituțional. Astfel, constituentul a acordat dreptul Președintelui de a cere reexaminarea legii pentru a se putea corecta erorile materiale comise în actul de legiferare sau pentru a se regândi o anumită soluție legislativă atât pentru motive de constituționalitate, cât și de oportunitate. Prin intermediul acestui

mecanism constituțional se deschide un dialog interinstituțional ce trebuie să fie guvernat de normele constituționale referitoare la colaborarea loială între acestea. În acest caz, Parlamentului îi revine rolul fie de a-și însuși observațiile, fie de a le repudia, fie de a respinge la vot propunerea/proiectul de lege, atunci când consideră că motivele invocate sunt întemeiate, iar anvergura acestora determină caracterul inacceptabil al legii. Prin urmare, dialogul constituțional are drept efect redeschiderea procedurii legislative între aceste instituții, însă numai în limitele cererii de reexaminare. (...) Rezultă că soluția corectă care conciliază rolul preminent al Parlamentului în procesul de legiferare și rolul Președintelui României de a sancționa punerea în executare a legii este aceea ca dezbaterea parlamentară să fie reluată în limitele cererii de reexaminare. Această soluție se sprijină pe dialogul constituțional dintre cele două autorități publice, ce implică separarea și echilibrul dintre funcțiile statului pe care acestea le exercită, pe necesitatea respectării rolului lor constituțional și pe colaborarea constituțională loială dintre acestea. (...) Așadar, pronunțarea Parlamentului asupra legii, în limitele cererii de reexaminare, decurge din art. 1 alin. (4) și (5), art. 61 alin. (1) și art. 80 alin. (2) din Constituție, ceea ce înseamnă că art. 77 alin. (2) și (3) din Constituție trebuie coroborat cu textele constituționale anterior referite.” (Decizia nr. 63/2018, par. 47 și 48).

Totodată, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională a statuat: „ (...) printre atribuțiile Președintelui României în cadrul raporturilor pe care acesta le are cu Parlamentul și care vizează legiferarea este cererea de reexaminare a unei legi înainte de promulgare. Potrivit art. 77 alin. (2) din Constituție, „înainte de promulgare, Președintele poate cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii”. Din examinarea dispozițiilor constituționale rezultă că Președintele, în cadrul procedurii de promulgare, are obligația de a analiza conținutul normativ al legii și de a constata dacă au fost respectate prevederile regulamentare, constituționale sau convenționale la care România este parte sau dacă interesul public, realitățile sociale, economice sau politice justifică reglementarea adoptată de Parlament și supusă promulgării. Prin urmare, analiza Președintelui poate viza, pe de o parte, aspecte de legalitate, deficiențe ale legii legate de procedura de adoptare sau de conținutul său prin raportare la acte normative interne sau internaționale în vigoare, fiind necesară corelarea cu ansamblul reglementărilor interne și armonizarea legislației naționale cu legislația europeană și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului [a se vedea și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor

normative] și, pe de altă parte, aspecte de oportunitate care privesc efectele economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările adoptate, legiuitorul fiind obligat să fundamenteze temeinic soluțiile pe care le cuprinde legea, pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern [a se vedea și art. 6 alin. (4) din Legea nr. 24/2000]. 11. Reexaminarea poate fi cerută o singură dată, pentru orice motiv - de formă/procedură sau de fond/conținut, cu privire la legea în integralitatea sa sau pentru o parte dintre normele sale. Ca urmare a formulării cererii de reexaminare, legea este retrimisă în Parlament, care este obligat să reia procedura de legiferare și să dezbată în plenul celor două Camere solicitările adresate de Președinte. 12. Atât doctrina de specialitate, cât și jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 355 din 4 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2007, sau Decizia nr. 1 din 14 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 2 februarie 2015) sunt în sensul că limitele sesizării Parlamentului pentru reexaminarea legii sunt definite de cererea de reexaminare. Având în vedere scopul cererii de reexaminare, respectiv îmbunătățirea actului normativ, nu se poate admite ca reexaminarea să aibă drept consecință adoptarea unei legi cu contradicții sau necorelări între texte, astfel că, în virtutea regulilor de tehnică legislativă, necesitatea coerenței reglementării impune completarea unor texte din lege care nu au făcut în mod expres obiectul cererii de reexaminare. Această practică este în beneficiul reglementării și nu afectează limitele reexaminării, admiterea unor obiecții din cererea de reexaminare putând antrena modificări cu privire la toate sau doar la unele dintre dispozițiile legii în cauză, ceea ce impune corelarea tuturor prevederilor acesteia, chiar prin eliminarea sau abrogarea unor texte. 13. Cu alte cuvinte, Curtea constată că, în aplicarea normei constituționale a art. 77, Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României, precum și cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării. În acest context, se impune a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea. În cadrul acestei proceduri, în situația în care se dă o altă redactare unor texte sau se completează legea cu noi reglementări, urmează să se asigure corelările necesare dintre textele care au făcut obiectul cererii de reexaminare a Președintelui României și celelalte dispoziții ale legii. Pentru aceleași rațiuni, dacă cererea de reexaminare vizează doar aspecte punctuale sau dispoziții concrete din lege, iar, în economia actului normativ, acestea

se dovedesc a fi esențiale, întrucât constituie fundamentul reglementării, lipsa lor afectând însăși filosofia actului normativ, apare cu evidență faptul că înlăturarea, eliminarea lor va prejudicia întregul act și va conduce la respingerea legii în ansamblul său. 14. Având în vedere solicitările cuprinse în cererea Președintelui României, în temeiul prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora este unica autoritate legiuitoare a țării, Parlamentul poate adopta orice soluție pe care o consideră oportună și necesară. Astfel, în urma reexaminării legii, Parlamentul poate admite în întregime sau parțial solicitarea, modificând în totalitate sau o parte din textele de lege cuprinse în cererea de reexaminare, precum și dispozițiile legii care se impun a fi recorelate, sau poate să respingă cererea de reexaminare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 6 octombrie 2008, sau Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013).” (Decizia nr. 30/2016, Decizia nr. 624/2016).

Așadar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, întregul mecanism constituțional al reexaminării este guvernat de principiul colaborării loiale dintre Președinte și Parlament. Aplicat la dispozițiile art. 77 alin. (2) din Constituție, principiul constituțional al colaborării loiale dintre cele două autorități implică din partea Președintelui obligația de a formula o singură dată o asemenea solicitare către Parlament, precum și necesitatea ca această cerere să fie motivată în substanțialitatea sa. La rândul său, Parlamentul are obligația de a dezbate legea în limitele cererii de reexaminare, analizând rând pe rând motivele invocate de Președinte, analiză ce se va realiza cu respectarea normelor constituționale și regulamentare aplicabile procedurii de legiferare. În limitele mecanismului procedural deschis prin cererea de reexaminare, Parlamentul poate lua orice decizie (de admitere, respingere, modificare/completare a textelor/legii supuse reexaminării).

În mod firesc, respectarea acestui cadru de acțiune trebuie să rezulte fie din actele procedurale întocmite de organele de lucru ale Camerelor (rapoarte sau avize ale comisiilor), fie din dezbaterile din Plen și/sau comisii. În absența motivelor de respingere se poate înțelege că cererea de reexaminare a făcut doar obiectul unei decizii politice, care deși justificate, este insuficientă pentru a determina caracterul pe deplin constituțional al unei dezbateri raportate la cadrul procedural deschis prin dispozițiile art. 77 alin. (2) din Constituție. În opinia noastră, un comportament loial al Parlamentului cu privire la cererea de reexaminare a Președintelui României nu

excluză dezbaterile cu celeritate a acesteia (fiind chiar o cerință a regulamentelor parlamentare – art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților și art. 150 din Regulamentul Senatului), însă această dezbatere implică și o explicitare oricât de sumară a motivelor, a rațiunilor avute în vedere în Parlament, exprimate prin instrumentele procedurale de care acesta dispune (rapoarte/avize ale comisiilor, dezbateri parlamentare, puncte de vedere exprimate de grupurile parlamentare). În acest sens, elocvente sunt aceleași dispoziții regulamentare mai sus indicate, ce trimit la regulile procedurii legislative, atrăgând incidența acestora și în cazul procedurii în care urmează să fie soluționată cererea de reexaminare. Astfel, potrivit art. 67 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților, respectiv art. 74 alin. (2) din Regulamentul Senatului, raportul comisiei sesizate în fond va cuprinde propuneri motivate privind admiterea fără modificări a actului examinat, respingerea acestuia sau admiterea lui cu modificări și/sau completări.

Or, în cazul legii deduse controlului de constituționalitate, din raportul comisiei sesizate în fond (atât la Camera Deputaților, cât și la Senat) această motivare a respingerii cererii de reexaminare lipsește. De asemenea, din dezbaterile din Plenul Camerei Deputaților nu rezultă că aceasta a dezbătut motivele de reexaminare cuprinse în cererea Președintelui României. În opinia noastră, nici din dezbaterile Plenului Senatului nu rezultă o asemenea împrejurare, câtă vreme în cadrul acestora discuțiile s-au purtat în jurul unor aspecte procedurale, iar raportul comisiei sesizate în fond nu cuprindea nicio motivare a rațiunii respingerii cererii de reexaminare.

Absența oricăror motive de respingere a cererii de reexaminare în cadrul raportului comisiei sesizate în fond conduce la ideea că aceasta nu și-a îndeplinit rolul constituțional, cel statuat prin jurisprudența Curții Constituționale, de a organiza și de a realiza actele pregătitoare pentru Plenul fiecărei Camere. Această neregularitate procedurală ar fi putut fi suplinită în ipoteza în care în plen ar fi existat dezbateri specializate asupra motivelor cererii de reexaminare formulate de Președintele României. În Plenul fiecăreia dintre cele două Camere au existat dezbateri, însă acestea nu au vizat motivele cererii de reexaminare, ci tocmai acest viciu de procedură, respectiv imposibilitatea de a depune amendamente și inexistența motivelor pentru respingerea cererii de reexaminare.

În concret, în absența motivelor ce justifică respingerea punctuală a criticilor formulate de Președintele României, actul a cărui reexaminare s-a solicitat nu a beneficiat de o reală reexaminare. De aceea, se poate susține că în realitate, în lipsa

unei dezbateri specializate limitate la motivele de reexaminare, nu a fost supus la vot actul normativ reexaminat, ci a fost supus la vot, pentru a doua oară, însuși actul normativ a cărui reexaminare s-a solicitat, inclusiv textele ce nu au făcut obiectul cererii de reexaminare, cu consecința încălcării limitelor reexaminării.

Președintele României și-a exercitat dreptul constituțional de a formula cerere de reexaminare în litera și în spiritul principiului colaborării loiale și al dialogului interinstituțional. A înaintat autorității legiuitoare argumente punctuale, concrete, cărora Parlamentul nu le-a răspuns, nici prin analiza în cadrul comisiilor, nici prin dezbaterile în cadrul Plenului fiecărei Camere. În spiritul aceluiași principiu constituțional, dar și ca expresie a raportului dintre două autorități publice cu legitimitate egală, corelativ Parlamentului îi incumba obligația minimală de a-și motiva soluția adoptată. Parlamentul avea această responsabilitate minimală cu atât mai mult cu cât prin cererea de reexaminare Președintele României semnaleză că în conținutul legii criticate există norme contradictorii de natură să creeze probleme în aplicare, iar pe de altă parte aceste dispoziții nu se mai corelează nici cu Legea nr. 304/2004 și Legea nr. 303/2004 și nici cu modificările aduse acestor legi prin proiectele de lege recent adoptate în Parlament (pct. 4, pct. 9 și pct. 10 din cererea de reexaminare).

Cu atât mai important este ca Parlamentul să realizeze o veritabilă reexaminare prin contrapunerea unor motive, având în vedere că, potrivit noii jurisprudențe, sesizarea Curții Constituționale pentru motive de neconstituționalitate intrinsecă asupra dispozițiilor legale cuprinse în forma inițială a legii, anterioare cererii de reexaminare, ar fi inadmisibilă. Astfel, Curtea Constituțională a stabilit: „În această etapă a promulgării, în condițiile art. 77 alin. (3) din Constituție, critici de neconstituționalitate intrinsecă puteau fi formulate numai în privința dispozițiilor legale reexaminate; or, în cazul de față, ca urmare a respingerii cererii de reexaminare, nicio dispoziție legală nu a fost reexaminată, astfel încât nu puteau fi aduse critici de neconstituționalitate intrinsecă însăși dispozițiilor legale cuprinse în forma inițială a legii, anterioare cererii de reexaminare formulate. Astfel de critici puteau fi formulate în perioada 21 decembrie 2017 - 9 ianuarie 2018, interval temporar care cuprinde *dies a quo* data trimiterii legii spre promulgare și *dies a quem* data expirării termenului ipotetic de promulgare, aspect ce se încadrează în ipoteza a treia din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, cu referire la termenul de 20 zile de promulgare, conform art. 77 alin. (1) din Constituție, dat fiind că termenul de promulgare a fost întrerupt, ca urmare a formulării în prealabil a unei alte obiecții de

neconstituționalitate, soluționată prin Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018.” (par. 33 din Decizia nr. 334/2018).

Menționarea rațiunilor pentru care se adoptă o anumită soluție în cadrul dezbaterilor din Parlament a cererii de reexaminare în limita obiecțiilor formulate de Președintele României este indisolubil legată de principiile ce decurg din prevederile art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 61 alin. (1) coroborate cu cele ale art. 80 alin. (2) din Constituție, toate prin raportare la art. 77 alin. (2) din Legea fundamentală. Orice altă interpretare ar face ca reexaminarea cerută de Președintele României să fie pur formală, iar atribuția constituțională de care acesta dispune potrivit art. 77 alin. (2) ar fi golită de conținut.

2. În Decizia nr. 251/2018 (publicată în Monitorul Oficial Partea I, nr. 384 din 4 mai 2018), Curtea Constituțională a analizat criticile de neconstituționalitate extrinsecă cu privire la modul în care prevederile legii de modificare și completare a Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii au fost puse de acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 61/2018. Criticile de neconstituționalitate extrinseci formulate, prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituția României, au vizat următoarele aspecte:

- (i) nerespectarea termenului de 3 zile între data distribuirii raportului comisiei și data dezbaterilor în plenul fiecărei Camere, prevăzut de dispozițiile art. 69, coroborate cu art. 117 din Regulamentul Camerei Deputaților, respectiv de dispozițiile art. 98, coroborate cu art. 113 din Regulamentul Senatului, raportate la art. 1 alin. (5) din Constituție.
- (ii) nerespectarea competenței comisiilor permanente în procedura specială de reexaminare după controlul de constituționalitate, așa cum aceasta este prevăzută de dispozițiile art. 134 din Regulamentul Camerei Deputaților și de cele ale art. 149 din Regulamentul Senatului, ambele raportate la art. 1 alin. (5) din Constituție;

Analizând primul motiv, instanța constituțională a arătat că o astfel de critică vizează o problemă de aplicare a regulamentelor celor două Camere și „dată fiind natura juridică a raportului adoptat de comisia parlamentară, care, sub aspectul soluțiilor propuse, are caracter de recomandare, momentul la care acest raport ajunge la cunoștința membrilor Parlamentului nu are relevanță constituțională, doar Senatul

și Camera Deputaților, în plenul fiecărei Camere, având competență în îndeplinirea atribuției de legiferare” (Decizia nr. 251/2018, paragrafele 72 - 73).

Cu privire la critica vizând competența comisiei speciale comune de a pune în acord prevederile declarate neconstituționale cu Decizia Curții Constituționale nr. 61/2018, Curtea a arătat că în procedura de legiferare inițială, Biroul permanent al Camerei Deputaților a trimis propunerea legislativă, pentru raport, la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, constituită în temeiul Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea Parlamentului României nr. 95/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 22 noiembrie 2017.

În continuare, Curtea a arătat că în temeiul art. 134 alin. (1) din Regulamentul Camerei Deputaților, Biroul permanent al Camerei, „în prima sa ședință care are loc după publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, va sesiza Comisia juridică, de disciplină și imunități și comisia permanentă sesizată în fond cu proiectul de lege sau propunerea legislativă în vederea reexaminării prevederilor declarate neconstituționale”. De asemenea, conform art. 149 alin. (1) din Regulamentul Senatului, „În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, Senatul reexaminează prevederile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale. Senatul dezbată pe baza raportului Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului”. Așadar, din analiza regulamentelor parlamentare se constată că Regulamentul Camerei Deputaților prevede că pentru punerea în acord a dispozițiilor declarate neconstituționale cu decizia Curții, este sesizată atât Comisia juridică, de disciplină și imunități, cât și comisia permanentă sesizată în fond. În cazul Senatului, competența aparține, conform regulamentului, Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizarea hotărârilor CEDO. Curtea a arătat în continuare că „în condițiile în care, în cazul elaborării Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004, comisia sesizată în fond este, potrivit art. 62 din Regulamentul Camerei Deputaților, respectiv potrivit art. 68 din Regulamentul Senatului, fiecare coroborate cu art. 8 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în

domeniul justiției, rezultă că, în temeiul normelor regulamentare, această comisie este competentă să reexamineze prevederile declarate neconstituționale și să întocmească raportul pe care, ulterior, îl prezintă plenului fiecărei Camere a Parlamentului.” (Decizia nr. 251/2018, paragraful 68).

Așa cum am arătat, în data de 22 iunie 2018, Președintele României a solicitat reexaminarea Legii de modificare și completare a Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii. În urma prezentării cererii de reexaminare în Parlamentul României, Biroul permanent al Camerei Deputaților a decis trimiterea pentru raport la Comisia juridică, de disciplină și imunități, care prin raportul său, a respins cererea de reexaminare a Președintelui României. Conform raportului comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților, se arată că aceasta a fost sesizată în baza art. 137 din Regulamentul Camerei Deputaților, cu următorul conținut: „Art. 137. (1) Reexaminarea legii de către Camera Deputaților, în urma cererii făcute de Președintele României, în temeiul art. 77 alin. (2) din Constituția României, republicată, va avea loc în cel mult 30 de zile de la primirea cererii. Reexaminarea legii se efectuează mai întâi de Camera Deputaților, dacă aceasta a fost prima Cameră sesizată, după care se trimite legea adoptată Senatului, care va decide definitiv. În situația în care Camera Deputaților este Cameră decizională, legea adoptată se trimite Președintelui în vederea promulgării. (2) Reexaminarea legii pe baza cererii Președintelui României se face cu respectarea procedurii legislative. (3) Raportul comisiei, cu privire la solicitările formulate de Președintele României cuprinse în cererea de reexaminare, va cuprinde una dintre cele 3 variante: a) propunerea de adoptare a legii modificate și completate în întregime sau parțial, în sensul cerut de Președinte în cererea de reexaminare; b) propunerea de adoptare a legii în forma adoptată inițial de Parlament, în cazul în care se resping solicitările formulate în cererea de reexaminare; c) propunerea de respingere a legii. (4) În cazul în care solicitările din cererea de reexaminare sunt acceptate, în parte sau în totalitate, comisia va formula textele corespunzătoare și raportul va cuprinde toate amendamentele admise și respinse depuse de deputați. Textele propuse trebuie să aibă legătură cu solicitările din cererea de reexaminare și să asigure corelarea tehnico-legislativă a tuturor dispozițiilor legii. În cazul în care se resping solicitările formulate în cererea de reexaminare, raportul nu va mai cuprinde amendamentele depuse. (5) Se supun dezbaterii plenului Camerei Deputaților, după regulile procedurii legislative, propunerile Comisiei sesizate în fond de adoptare a legii modificate sau completate în întregime sau parțial, în sensul solicitărilor

formulate de Președintele României cuprinse în cererea de reexaminare, sau, după caz, propunerile Comisiei de adoptare a legii în forma adoptată inițial, în cazul respingerii solicitărilor cuprinse în cererea de reexaminare. În ședința dedicată votului final se votează legea în ansamblul ei. Dacă nicio formă a legii supusă aprobării nu este adoptată de Cameră, legea este respinsă. (6) În situația în care propunerea de respingere a legii nu întrunește numărul de voturi necesar adoptării, se restituie comisiei în vederea reexaminării, avându-se în vedere încadrarea în termenul prevăzut la alin. (1).”

Observăm că textul face trimitere la „respectarea procedurii legislative” și la propunerile „comisiei sesizate în fond”. În mod similar, la nivelul Senatului, în data de 26 iunie 2018, a fost sesizată Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări. Art. 150 din Regulamentul Senatului care prevede dispoziții referitoare la reexaminarea unei legi, are următorul cuprins: „Art. 150. (1) În cazul în care Președintele României cere, înainte de promulgare, reexaminarea unei legi adoptate prima dată de către Senat, cererea va fi înscrisă în termen de cel mult 30 de zile în proiectul ordinii de zi a Senatului. (2) Reexaminarea legii pe baza cererii Președintelui României se face cu respectarea procedurii legislative”.

Astfel, ambele texte ale regulamentelor parlamentare fac trimitere la „respectarea procedurii legislative”, dar competența comisiei comune este una specială. Așa cum se prevede și în Hotărârea Parlamentului nr. 69/2017 privind constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, unul dintre obiectivele comisiei prevăzut de art. 1 lit. j) din Hotărârea Parlamentului nr. 69/2018, obiectiv introdus chiar prin Hotărârea Parlamentului nr. 95/2017, arată că „examinarea, modificarea și completarea, după caz, a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției, în vederea reformării sistemului judiciar, aflate în procedură parlamentară, precum și a celor ce urmează a intra în procedură parlamentară, pe toată perioada desfășurării activității Comisiei speciale și care vor fi transmise acesteia”.

În Decizia nr. 828/2017, analizând critici de constituționalitate ale Hotărârii Parlamentului nr. 69/2018, cu referire la obiectivele comisiei speciale comune, Curtea a reținut că această comisie „are ca obiectiv, printre altele, examinarea, modificarea și completarea, după caz, a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției, în vederea reformării sistemului judiciar, sens în care proiectele/propunerile legislative aflate în procedură parlamentară, precum și cele ce urmează a intra în această

procedură pe toată durata desfășurării activității Comisiei speciale vor fi transmise acesteia”.

În aceste condiții, atât timp cât această Comisie specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției funcționa, aceasta era competentă să examineze legea criticată, reintrată în procedura parlamentară ca urmare a formulării unei cereri de reexaminare de către Președintele României.

În consecință, similar modului în care legea a fost trimisă comisiei speciale comune pentru a fi pusă în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 61/2018, aceasta trebuia să fie trimisă aceleiași comisii pentru reexaminarea dispozițiilor invocate în cererea de reexaminare a Președintelui României. O atare soluție este pe deplin justificată prin competența comisiei speciale comune, aceasta având drept obiectiv modificarea și completarea legilor justiției, chiar Curtea Constituțională arătând că s-a avut în vedere „criteriul coerenței, completitudinii și unității actului legislativ, specific acestor categorii de comisii” (Decizia nr. 252/2018, paragraful 157).

Mai mult, Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, art. 21 alin. 3 prevede că: „Cererile de reexaminare a legilor adoptate în ședințe comune se trimit spre dezbateră și avizare comisiilor sesizate inițial în fond. Cererile de reexaminare a legilor pentru care Guvernul și-a angajat răspunderea se trimit spre dezbateră și avizare comisiilor în a căror competență intră materia reglementată de respectivele legi”. Astfel, inclusiv acest regulament, în situațiile activităților comune, prevede faptul că cererile de reexaminare trebuie să fie transmise spre dezbateră și avizare comisiilor sesizate inițial în fond, tocmai pentru a asigura coerența procesului legislativ și faptul că există o continuitate la nivelul structurii care analizează respectiva lege.

Competența acestei comisii speciale comune nu este doar una prevăzută în Hotărârea Parlamentului nr. 69/2018 prin care aceasta a fost înființată, ci a fost confirmată chiar prin Decizia Curții Constituționale nr. 251/2018, motiv pentru care rezultă că inclusiv reexaminarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 era de competența Comisiei speciale comune pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției. Sesizarea comisiilor permanente din cele două camere încalcă jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 251/2018, Decizia nr. 828/2017 și Decizia nr. 252/2018)

și competența comisiei speciale comune, așa cum aceasta a fost reținută de instanța constituțională, aducând atingere dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, conform căroră „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”. În plus, încălcarea competenței comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului, așa cum aceasta a fost reținută în deciziile Curții Constituționale anterior amintite, aduce atingere și art. 1 alin. (5), în ceea ce privește principiul supremației Constituției. În cazul de față, transmiterea greșită a legii aflată în procedură de reexaminare ca urmare a formulării unei cereri de reexaminare, către comisiile permanente ale fiecăreia dintre cele două Camere nu are relevanța unor simple încălcări ale regulamentelor, respectiv ale competenței comisiei speciale comune, ci încalcă chiar deciziile instanței constituționale, afectând întreaga procedură legislativă.

Drept consecință, prin adoptarea legii de modificare și completare a Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii în modalitatea realizată de legiuitor, sunt încălcate art. 1 alin. (5), ale art. 64 alin. (4) și ale art. 147 alin. (4) din Constituția României.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, prin modul în care a fost adoptată, este neconstituțională.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS - WERNER IOHANNIS

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.999A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 5159 / 29 JUN 2018

Domnului
Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 90 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, Grupului parlamentar al Uniunii Salvați România și deputați neafiliați, sesizare referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 10 iulie 2018 (inclusiv în format electronic *Word* la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 17 iulie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

Parlamentul României Camera Deputaților

CABINET SECRETAR GENERAL

București, 28.06.2018
Nr. 2)

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Desar nr. 999 A / 2018

Domnului

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 5157 / 28 JUN 2018

ok 16⁰⁰

VALER DORNEANU
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

În temeiul dispozițiilor art.27 alin.(2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de un număr de 90 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, Grupului parlamentar al Uniunii Salvați România și deputați neafiliați, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

Silvia Claudia MIHALCĂ

Parlamentul României
Camera Deputaților

Către,

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/6446/28.06.2018

Secretariatul General al Camerei Deputaților
Doamnei Silvia-Claudia MIHALCEA

Parlamentul României
CAMERA DEPUTAȚILOR
GRUP PARLAMENTAR PNL
Nr. 3C-15/460
Ziua 28 Luna 06 Anul 2018

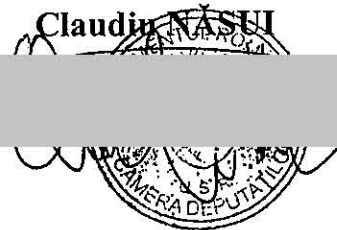
Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și în baza art. 15 alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm *Sesizarea* la Curtea Constituțională cu privire la *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (Plx.419/2017)* adoptată în data de 27 iunie 2018 de Senat, în calitate de cameră decizională, solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, la data depunerii.

Lider Grup PNL
Raluca TURCAN

Lider Grup USR

Claudia NASTU

Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale

Stimate Domnule Președinte,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații menționați în anexa atașată formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii (PL-x nr. 419/2017), pe care o considerăm neconformă cu o serie de prevederi din Constituția României, pentru motivele expuse în continuare.

I.) SITUAȚIA DE FAPT

Legea care face obiectul prezentei sesizări a fost inițiată în anul 2017, sub denumirea "*Propunere legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii*", de către următorii parlamentari: Iordache Florin (deputat PSD), Nicolicea Eugen (deputat PSD), Cătănicu Steluța-Gustica (deputat ALDE), Florea Oana-Consuela (deputat PSD), Gilia Claudia (deputat PSD), Halici Nicușor (deputat PSD), Popa Ștefan-Ovidiu (deputat PSD), Tănăsescu Alina-Elena (deputat PSD), Nicolae Șerban (senator PSD) și Cazanciuc Robert-Marius (senator PSD).

Derularea procedurii legislative la Camera Deputaților:

- la data de 31.10.2017 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul PL-x nr. 419/2017;
- la data de 08.11.2017 a fost primit avizul favorabil al Consiliului Legislativ;
- la data de 09.11.2017 a fost primit punctul de vedere **neutru** al Guvernului (n.r. Parlamentul va decide asupra oportunității adoptării acestei inițiative legislative);
- la data de 15.11.2017 a fost primit avizul **negativ** al Consiliului Superior al Magistraturii;
- la data de 13.12.2017 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, prin care au fost admise 159 de amendamente;
- la data de 13.12.2017 a fost adoptată în plen cu 177 de voturi pentru și 78 de voturi contra;
- la data de 07.03.2018 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul PL-x nr. 419/2017 pentru reexaminare, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 61/2018;
- la data de 20.03.2018 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, prin care au fost admise 17 amendamente;
- la data de 20.03.2018 a fost adoptată în plen, cu 189 de voturi pentru, 101 contra și o abținere;
- la data de 25.06.2018 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul PL-x nr. 419/2017 pentru reexaminare, ca urmare a cererii de reexaminare formulate de Președintele României;
- la data de 25.06.2018 a fost primit raportul Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției prin care a fost respinsă cererea de reexaminare formulată de Președintele României;
- la data de 26.06.2018 a fost adoptată în plen, cu 172 pentru, 108 contra și 6 abțineri.

Derularea procedurii legislative la Senat:

- la data de 14.12.2017 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul L548;
- la data de 14.12.2017 a fost înregistrată pentru dezbatere cu codul B664;
- la data de 20.12.2017 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției;
- la data de 21.12.2017 a fost adoptată în plen cu 81 de voturi pentru și 28 de voturi contra;
- la data de 20.03.2018 a fost înregistrată la Senat cu nr. L548 pentru reexaminare, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 61/2018;
- la data de 26.03.2018 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției;
- la data de 26.03.2018 a fost adoptată în plen, cu 82 de voturi pentru, 36 contra și o abținere;
- la data de 26.06.2018 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul L548/2017 pentru reexaminare, ca urmare a cererii de reexaminare formulate de Președintele României;
- la data de 27.06.2018 a fost adoptată în plen, cu 83 de voturi pentru și 32 contra.

II.) MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE INTRINSECI

1. Art. I pct. 2, prin raportare la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

„Art. 7 – (1) Membrii Consiliului Superior al Magistraturii se aleg din rândul judecătorilor și procurorilor numiți de Președintele României, cu o vechime de cel puțin 7 ani în funcția de judecător sau procuror definitiv și care nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani.”

Sintagma „ care nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani” este echivocă, întrucât textul nu distinge în funcție de caracterul definitiv sau nedefinitiv al sancțiunii disciplinare. Astfel, dispoziția, în forma actuală, poate fi interpretată în sensul că nu permite ca un judecător sau procuror să poată fi ales ca membru în Consiliul Superior al Magistraturii dacă a fost sancționat disciplinar de către Secția corespunzătoare a Consiliului, chiar dacă a formulat recurs împotriva deciziei de sancționare, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat.

Prin urmare, apreciem că art. 7 alin. (1) încalcă principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.

2. Art. I pct. 3, prin raportare la art. 7 alin. (4) lit. e) din Legea nr. 317/2004

„Art. 7 – (4) Candidaturile se depun la Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, respective la Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și la colegiile de conducere ale curților de apel ori ale parchetelor de pe lângă curțile de apel, însoțite de:

.....
e) o declarație pe propria răspundere din care să rezulte că nu au un interes personal ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege.”

În forma în vigoare, la art. 7 alin. (4) lit. e), legea prevede că judecătorii și procurorii vizați de normă au obligația de a depune „o declarație de interese actualizată”, conținutul acesteia fiind cel prevăzut la anexa 2 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.

Apreciem că înlocuirea acestei declarații cu o „declarație pe propria răspundere din care să rezulte că nu au un interes personal ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege” este de natură a crea incertitudine în aplicarea legii, întrucât textul nu stabilește în concret care ar trebui să fie conținutul acestei noi declarații.

Prin urmare, considerăm că art. 7 alin. (4) lit. e) încalcă principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.

3. Art. I pct. 8, prin raportare la art. 10 alin. (3) din Legea nr. 317/2004

„Art. 10 – (3) Sunt desemnați pentru a candida la funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii judecătorii și procurorii care au obținut majoritate de voturi în adunările generale prevăzute la art. 9 alin. (3) și (4). Hotărârile adunărilor generale sunt trimise colegiului de conducere al curții de apel, respectiv al parchetului de pe lângă aceasta, care stabilește rezultatul votului.”

Teza finală a art. 10 alin. (3) nu respectă exigențele de claritate și previzibilitate ale legii, nerezultând cu claritate în ce constă atribuția colegiului de conducere al curții de apel, respectiv al parchetului de pe lângă curtea de apel, de stabilire a rezultatului votului. Astfel, dispoziția poate fi interpretată fie în sensul că rolul colegiului de conducere este de a constata rezultatele voturilor de la nivelul adunărilor generale, fie cel de a centraliza și însuma voturile exprimate și de a stabili, astfel, rezultatul votului.

Pe cale de consecință, art. 10 alin. (3) încalcă principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.

4. Art. I pct. 18, prin raportare la art. 24 alin. (2¹) și (2²) din Legea nr. 317/2004

„Art. 24 - (2¹) Candidații pentru funcțiile de președinte, respective vicepreședinte, își vor depune candidaturile, însoțite de un proiect privind obiectivele urmărite, în secțiile de care aparțin.

(2²) Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii vor analiza și dezbate candidaturile depuse și vor desemna candidații pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte ale Consiliului Superior al Magistraturii.”

În forma inițială a prezentei propuneri legislative, funcția de președinte al Consiliului Superior al Magistraturii revenea președintelui Secției pentru judecători a Consiliului, iar cea de vicepreședinte președintelui Secției pentru procurori.

Cu privire la această soluție normativă, Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 61/2018 următoarele:

„Analizând aceste critici, Curtea observă faptul că dispozițiile preconizate operează o schimbare esențială de filosofie a concepției legiuitorului cu privire la modalitatea de alegere a conducerii CSM, în sensul instituirii unei separări de cariere în cadrul magistraților aleși membri ai CSM, prin faptul că legea determină că președintele CSM nu poate fi decât un judecător, iar vicepreședintele CSM poate fi doar un procuror.

Aceasta este consecința faptului că, potrivit legii examinate, președintele Secției pentru judecători este președintele de drept al CSM, respectiv președintele Secției pentru procurori este vicepreședintele de drept al CSM. Mai mult, legea, astfel cum a fost modificată, nici nu face vreo referire la alegerea președintelui sau a vicepreședintelui CSM, ci doar despre alegerea președinților celor două Secții, organele de conducere ale acestora devenind, în virtutea legii, și organele de conducere ale CSM, dar într-o ordine predeterminată.

Curtea constată că modalitatea prevăzută de textele de lege criticate pentru alegerea conducerii CSM este contrară prevederilor art. 133 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia: „(3) Președintele Consiliului Superior al Magistraturii este ales pentru un mandat de un an, ce nu poate fi reinnoit, dintre magistrații prevăzuți la alineatul (2) litera a.” Art. 133 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală are următorul conținut: „(2) Consiliul Superior al Magistraturii este alcătuit din 19 membri, din care: a) 14 sunt aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat; aceștia fac parte din două secții, una pentru judecători și una pentru procurori; prima secție este compusă din 9 judecători, iar cea de-a doua din 5 procurori.”

Deși, ca urmare a Deciziei nr. 61/2018 a Curții Constituționale, Parlamentul a renunțat la această soluție normativă, apreciem că acesta nu a realizat o deplină punere în acord a legii cu Decizia Curții. Astfel, prevederile art. 24 alin. (2¹) și (2²), care stabilesc că depunerea candidaturilor pentru funcțiile de președinte și de vicepreședinte ale Consiliului Superior al Magistraturii, însoțite de proiectele privind obiectivele urmărite, se face la secțiile de care aparțin, urmărind ca acestea să le analizeze și să le dezbată și, ulterior, să desemneze candidații, sunt contrare considerentelor precitate.

Prin urmare, considerăm că, în lumina Deciziei Curții, se impune ca depunerea candidaturilor și a documentației aferente să se facă la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, urmând ca în cadrul acestuia să se analizeze și să se dezbată candidaturile.

Pe cale de consecință, art. 24 alin. (2¹) și (2²) încalcă art. 147 alin. (4) din Constituție, referitor la efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, precum și art. 133 alin. (2), referitor la alegerea președintelui Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, din formularea art. 24 alin. (2²) nu rezultă cu claritate dacă Secțiile pot desemna câte un singur candidat pentru cele două funcții de conducere sau dacă pot desemna candidați diferiți pentru fiecare dintre cele două funcții.

Așadar, art. 24 alin. (2²) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

5. Art. I pct. 32, prin raportare la art. 40 alin. (1) lit. b)-e) și h), respectiv art. 40 alin. (2) lit. a)-f) și i) din Legea nr. 317/2004

„Art. 40. – (1) Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor:

.....
b) numește și revocă din funcție președintele, vicepreședinții și președinții de secții ai Înaltei Curți de Casație și Justiție;

c) propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor;

d) numește judecătorii stagiați pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;

e) eliberează din funcție judecătorii stagiați;

.....
h) dispune promovarea judecătorilor;

.....
(2) Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera procurorilor:

a) la propunerea ministrului justiției, înaintează Președintelui României propunerea pentru numirea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctului și adjunctului acestuia, procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestuia;

b) avizează propunerea ministrului justiției de numire și revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, a adjuncților acestora, a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată de Terorism și adjuncților acestuia;

c) numește și revocă procurorii șefi de secții ai Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

d) propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a procurorilor;

e) numește procurorii stagiați, pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;

f) eliberează din funcții procurorii stagiați;

.....
i) dispune promovarea procurorilor;"

Potrivit art. 125 alin. (2) din Constituție, „propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice.” Totodată, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, „Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”, iar potrivit art. 134 alin. (1) din Constituție, „Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii.”

Art. 134 alin. (2) din Constituție prevede în mod expres doar pentru atribuția referitoare la îndeplinirea rolului de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor că realizarea acesteia se face de Consiliul Superior al Magistraturii prin secțiile sale. O astfel de precizare lipsește însă din cuprinsul art. 134 alin. (1) și (4) din Constituție. Aceste dispoziții statuează rolul Consiliului Superior al Magistraturii ca întreg, respectiv în Plenul său de 19 membri, în ceea ce privește adoptarea hotărârilor în general - atât pentru propunerea către Președintele României a numirii în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii, cât și pentru alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.

Astfel, apreciem că separarea competențelor decizionale referitoare la cariera magistraților este de natură să afecteze rolul Consiliului Superior al Magistraturii care, în componența sa plenară, reprezintă garantul independenței justiției potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, toate atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii care privesc aspectele generale și comune ale carierei magistraților, precum propunerile de numire, promovare, transferare și sancționare trebuie să aparțină în exclusivitate Plenului.

Prin urmare, art. 40 alin. (1) lit. b)-e) și h) și art. 40 alin. (2) lit. a)-f) și i) sunt neconstituționale, prin raportare la dispozițiile art. 125 alin. (2), art. 133 alin. (1) și art. 134 alin. (1), (2) și (4) din Constituție.

6. Art. I pct. 37, prin raportare la art. 45 alin. (2) din Legea nr. 317/2004

„Art. 45 – (2) În cazul în care sesizarea nu e semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii concrete cu privire la situația de fapt care a determinat sesizarea, acestea se clasează și se comunică răspuns în acest sens. Se poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.”

Având în vedere că art. 45 alin. (2) se referă la ipoteza în care sesizarea nu este semnată sau nu conține datele de identificare ale autorului, apreciem că textul este neclar și lipsit de previzibilitate sub aspectul persoanei căreia trebuie să i se comunice răspunsul.

Prin urmare, art. 45 alin. (2) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componența sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

7. Art. I pct. 37, prin raportare la art. 45 alin. (4) din Legea nr. 317/2004

„Art. 45 – (4) Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare. Rezoluția de clasare este supusă confirmării inspectorului-șef. Rezoluția poate fi infirmată, o singură dată, de inspectorul-șef, care poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivate, completarea verificărilor.”

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, „*orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat*” (Decizia nr. 662/2014).

Or, în cazul de față, lipsa prevederii unor termene în care rezoluția să poată fi confirmată sau infirmată de inspectorul-șef, respectiv un termen în care să se realizeze completarea verificărilor este de natură să afecteze derularea procedurii disciplinare, textul fiind, pe cale de consecință, lipsit de previzibilitate.

Astfel, art. 45 alin. (4) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

8. Art. I pct. 41, prin raportare la art. 45¹ din Legea nr. 317/2004

„Art. 45¹. – (1) Împotriva rezoluției de clasare prevăzute la art.45 alin.(4), persoana care a formulat sesizarea poate depune plângere adresată inspectorului-șef, în termen de 15 zile de la comunicare. Plângerea se soluționează în cel mult 20 de zile de la data înregistrării la Inspekția Judiciară.

(2) Soluțiile pe care inspectorul-șef le poate dispune sunt:

a) respingerea plângerii și menținerea rezoluției atacate;

b) admiterea plângerii și completarea verificărilor. Completarea se efectuează de către inspectorul judiciar în termen de cel mult 30 de zile de la data când a fost dispusă de către inspectorul-șef.

(3) Rezoluția inspectorului-șef prin care au fost respinse plângerea și rezoluția de clasare pot fi contestate de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare. Soluționarea cauzei se face de urgență și cu precădere.

(4) Soluțiile pe care le poate pronunța Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București sunt:

a) respingerea contestației;

b) admiterea contestației și desființarea rezoluției inspectorului-șef și a rezoluției de clasare și trimiterea dosarului pentru completarea verificărilor.

(5) Hotărârea pronunțată potrivit dispozițiilor alin.(4) lit.b) trebuie să cuprindă motivele pentru care au fost desființate rezoluțiile atacate și să indice faptele și împrejurările care trebuie lămurite, precum și mijloacele de probă ce urmează a fi administrate pentru completarea verificărilor.

(6) Hotărârea Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București poate fi atacată cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, în 15 zile de la comunicare.”

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, „*existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea până la urmă să nege acest drept al persoanei, încalcă în mod flagrant prevederile art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție.*”

Or, din coroborarea art. 45¹ alin. (1) cu art 45 alin. (4), rezultă că rezoluția de clasare este supusă unui dublu control de tip ierarhic administrativ, realizat de către inspectorul șef. Astfel, într-o primă fază, potrivit art. 45 alin. (4), inspectorul șef confirmă sau infirmă rezoluția de clasare a inspectorului judiciar și, dacă infirmă rezoluția de clasare, poate dispune completarea verificărilor. Într-o a doua fază, inspectorul șef soluționează plângerea persoanei care a formulat sesizarea împotriva rezoluției de clasare prevăzute la art. 45 alin. (4).

Astfel, apreciem că soluția legislativă constând în instituirea unui dublu control exercitat de către inspectorului șef asupra rezoluției de clasare constituie un impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională, fapt care încalcă art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție, referitor la liberul acces la justiție.

De asemenea, apreciem că reglementarea cuprinsă la art. 45¹ alin. (5) este neconstituțională, prin faptul că, în ipoteza admiterii contestației la rezoluția de clasare a sesizării privitoare la săvârșirea abaterii disciplinare, i se atribuie Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București competențe specifice Inspecției judiciare, precum indicarea faptelor și împrejurărilor care trebuie lămurite și a mijloacelor de probă pe care inspectorul judiciar ar urma să le administreze pentru completarea verificărilor.

Astfel, se încalcă art. 52 alin. (1) din Constituție, care limitează soluțiile posibile ale instanței de contencios-administrativ la „*recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei*”.

9. Art. I pct. 49, prin raportare la art. 48¹ din Legea nr. 317/2004

„Art. 48¹ . – (1) În cauzele urgente sau care prezintă un interes public deosebit, Secția pentru judecători sau Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, după caz, pot stabili termene mai scurte decât cele prevăzute la art. 45 și 46. În aceste cauze, prelungirea poate fi acordată, la cererea inspectorului judiciar, de către Secția pentru judecători sau Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, după caz.

(2) În situațiile prevăzute la alin.(1), inspectorul-șef, din oficiu, poate dispune reducerea termenelor prevăzute de lege.”

În primul rând, din faptul că la art. 48¹ alin. (1) se face trimitere la art. 45, în ansamblu, rezultă că Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii vor putea stabili termene mai scurte inclusiv față de cele stabilite la art. 45 alin. (3) și (6), care reglementează termenul în care poate fi atacată la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București rezoluția inspectorului șef prin care au fost respinse plângerea și rezoluția de clasare, respectiv termenul în care hotărârea Curții de Apel poate fi atacată la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Apreciem că această soluție normativă contravine art. 124 alin. (3), care stabilește că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.

În al doilea rând, semnalăm că, potrivit alin. (1) al art. 48¹, stabilirea unor termene mai scurte se dispune de către Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, iar, potrivit alin. (2), de către inspectorul șef.

Or, „*existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții legale prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitatea normei, principiu ce constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept, astfel cum*

acesta este consacrat în mod expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală.”
(Decizia nr. 26/2012)

Prin urmare, art. 48¹ alin. (1) și (2) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

10. Art. I pct. 54, prin raportare la art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

„Art. 52 – (1) Pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției. Măsura suspendării poate fi reevaluată oricând pe durata judecării acțiunii disciplinare, până la pronunțarea hotărârii de către secția corespunzătoare.”

Apreciem că textul este neclar, întrucât, pe de o parte, sintagma „pe durata procedurii disciplinare” cuprinde toată procedura, finalizată prin hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, măsura suspendării poate fi reevaluată numai până la pronunțarea hotărârii de către secția corespunzătoare, nu până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare. Or, o astfel de soluție contradictorie nu-și găsește nicio justificare rațională și obiectivă.

Prin urmare, art. 52 alin. (1) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

11. Art. I pct. 56, prin raportare la art. 52¹ alin. (2) din Legea nr. 317/2004

„Art. 52¹ – (2) Cu excepția situației în care judecătorul a fost numit în funcția de procuror sau procurorul a fost numit în funcția de judecător, în procedura disciplinară continuată în condițiile alin. (1), dacă se exercită acțiunea disciplinară, secția corespunzătoare, când constată că sesizarea este întemeiată, stabilește una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare și cu circumstanțele personale ale celui

care a săvârșit-o. Sancțiunea disciplinară astfel stabilită nu se mai execută. În situația în care judecătorul a fost numit în funcția de procuror sau procurorul a fost numit în funcția de judecător sunt aplicabile dispozițiile art. 49 alin. (6)."

Potrivit art. 49 alin. (6), la care se face trimitere în text, „*Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul în care constată că sesizarea este întemeiată, aplică una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de judecător sau procuror și cu circumstanțele personale ale acestuia.*” Se poate constata, astfel, că dispozițiile art. 52¹ alin. (2) și ale art. 49 alin. (6) sunt contradictorii.

Or, „*existența unor soluții legislative contradictorii și anularea unor dispoziții legale prin intermediul altor prevederi cuprinse în același act normativ conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitatea normei, principiu ce constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept, astfel cum acesta este consacrat în mod expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală.*” (Decizia nr. 26/2012)

Prin urmare, art. 52¹ alin. (2) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

12. Art. I pct. 59, prin raportare la art. 54 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

„Art. 54 – (1) Durata mandatului membrilor aleși, judecători și procurori și reprezentanți ai societății civile ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reînvestirii, beneficiind de aceleași drepturi și obligații. Membrii Consiliului Superior al Magistraturii desfășoară activitate permanentă și nenormată, și au calitatea de demnitar. Dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 32/1998 privind organizarea cabinetului demnitarului din administrația publică central, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.”

Dispoziția introduce un paralelism legislativ, prin raportare la art. 23 alin. (3) din Lege, potrivit căruia „*Membrii Consiliului Superior al Magistraturii desfășoară activitate permanentă și nenormată (...)*”.

Pe cale de consecință, art. 54 alin. (1) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

13. Art. I pct. 61, prin raportare la art. 55 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea nr. 317/2004

„Art. 55 – (1) Revocarea din funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii se poate dispune oricând în timpul mandatului, în următoarele cazuri:

.....
c) persoanei în cauză îi este retrasă încrederea de către majoritatea judecătorilor sau procurorilor, după caz, care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care acesta le reprezintă;

.....
(3) În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), procedura de revocare din funcție a unui membru al Consiliului se desfășoară după cum urmează:

.....”

Cu privire la posibilitatea revocării membrilor Consiliului, Curtea Constituțională a reținut, în Decizia nr. 196/2013, următoarele:

„Revocarea trebuie analizată în strânsă legătură cu conținutul mandatului la care se referă, respectiv cu caracterul imperativ sau reprezentativ al acestuia. În cadrul mandatului imperativ, organul reprezentativ acționează numai potrivit obligațiilor stabilite de alegătorii săi, el nu va putea acționa nici în afara, nici împotriva acestora, depunând toate eforturile necesare îndeplinirii lor. Alegătorii pot retrage împuternicirea acordată fără vreo motivare. În baza mandatului reprezentativ, însă, membrul Consiliului Superior al Magistraturii este alesul și reprezentantul întregii categorii ale cărei interese sunt reprezentate de organul colegial din care acesta face parte și nu poate fi revocat decât în condițiile nerespectării atribuțiilor în cadrul acestuia, iar nu a mandatului încredințat de alegătorii săi. Cât privește posibilitatea revocării, Curtea constată că membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii își exercită atribuțiile constituționale în baza unui mandat reprezentativ, și nu a unui mandat imperativ, acesta din urmă fiind incompatibil cu rolul și atribuțiile conferite de art. 133 și 134 coroborate cu art. 124 și 125 din Constituție, dar și din perspectiva

modalității în care se iau hotărârile, atât de către Plen, cât și de către secții în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.(...)

Mai mult, Curtea reține că nu trebuie negat dreptul adunărilor generale ale instanțelor care desemnează un membru în Consiliului Superior al Magistraturii de a-l revoca pe acesta, însă revocarea trebuie să opereze în condiții clar stabilite prin lege, atât sub aspectul motivelor, cât și al procedurii.

Sanționarea comportamentului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este fără îndoială necesară, revocarea reprezentând o sancțiune pe care o poate aplica Consiliul pentru o conduită profesională necorespunzătoare, respectiv nerespectarea atribuțiilor stabilite prin lege”

Or, art. 55 alin. (1) lit. c) nu reglementează motivele pe care trebuie să se fundamenteze retragerea încrederii de către majoritatea judecătorilor sau procurorilor, după caz, care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care acesta le reprezintă, astfel că prevederea încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție.

14. Art. I pct. 70, prin raportare la art. 65 alin. (2) din Legea nr. 317/2004

„Art. 65 – (2) Inspecția judiciară este condusă de un inspector-șef-judecător numit prin concurs organizat de Consiliul Superior al Magistraturii, ajutat de un inspector-șef adjunct-procuror, desemnat de inspectorul șef.”

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii este „reprezentant, în egală măsură, al celor două laturi ale magistraturii – judecătorii și procurorii – și garant, în această calitate, al independenței justiției – în componenta sa referitoare la autoritatea judecătorească, respectiv instanțele judecătorești și Ministerul Public”.

Ținând cont că Inspecția Judiciară este organizată în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, precum și că exercită atribuții în egală măsură cu privire la judecători și procurori, apreciem că excluderea procurorilor de la vocația de a ocupa funcția de inspector-șef, respectiv a judecătorilor de la vocația de a ocupa funcția de inspector-șef adjunct, este discriminatorie.

În acest sens, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, „*principiul egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații în care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite*” (a se vedea Decizia nr. 2/2017, Decizia nr. 117/2018 ș.a.), astfel că „*situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional*” (a se vedea Decizia nr. 573/2011, Decizia nr. 366/2014 ș.a.).

Prin urmare, art. 65 alin. (2) încalcă art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității în fața legii.

15. Art. I pct. 78 prin raportare la art. 69 alin. (1) din Legea nr. 317/2004

„*Art. 69 – (1) Inspectorul-șef îndeplinește, în principal, următoarele atribuții:*

a) desemnează, dintre inspectorii judiciari, echipa de conducere – inspectorul-șef adjunct, directorii de direcții – în baza unei proceduri în care sunt evaluate proiectele de management specific fiecărui post, astfel încât să asigure coeziunea managerială, competență profesională, comunicare eficientă. Mandatul acestora încetează odată cu mandatul inspectorului șef.”

Textul nu respectă exigențele de claritate și previzibilitate ale legii, prin faptul că nu se prevede nimic cu privire la conținutul acestei proceduri, nu stabilește niciun criteriu obiectiv pentru evaluare și nici nu induce posibilitatea existenței unor candidați, desemnarea fiind, în lipsa acestor aspecte, o selecție subiectivă, arbitrară și netransparentă a persoanelor care vor ocupa funcții de conducere, selecție operată de inspectorul judiciar din rândul inspectorilor judiciari.

Prin urmare, art. 69 alin. (1) încalcă principiul securității juridice, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art. 133, alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15, alin 1 și 2 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

TABEL CU SEMNĂTĂRII SESIZĂRII
 LA CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A LEGII PENTRU
 MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII NR. 317/2004
 PRIVIND CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

(PLX 419/12)

Nr. crt.	Nume, Prenume	Semnătura
1	RALUCA TURCAN	
2	OLAR CORNELIU	
3	Papescu Virgil	
4	SOVAIALA CONSTANȚA	
5	GIUGEA NICOLAE	
6	LUNGU TUDORITA	
7	VIORICA CHERĂCĂȘ	
8	BODEȘ MARIUS	
9	OPREA DUMITRU PNL	
10	NICOARA ROMZO PNL	
11	ROȘCHI OVIDIU	
12	ROȘCU CLAUDIU	
13	VILCEANU DAN	
14	MARA CALISTA	
15	Mara Mares	
16	ANDRONACHE GABRIEL	
~~17~~	~~OSTEAȘU GABRIEL~~	
18	CURBA ION	
19	BICH DANUT	
20	GHEORGHIU BOGDAN	
21	Fodor Anghelina	
22	HEINUS LUCIAȘ-OVIDIU	
23	ȘISCU GEORGE	

Nr. crt.	Nume, Prenume	Semnătura
24	GDON VASILE	
25	PALĂR IONEL	
26	IOICU MIHAI ALEXANDRU	
27	SOPIN-DAN MOLDOVAN	
28	Balan Ioan	
29	BUCIAN CRISTIAN	
30	Stefan Ion	
31	'SIBOE IONU	
32	ADRIANA SAFTOIU	
33	Chilea Gavrila	
34	Achitei Voile Cristian	
35	POPEIU PAVEL	
36	ROMANESCU CRISTINEA	
37	NEABU NICOLAE	
38	C. PREANIN	
39	Chereches Florica	
40	PRISCA RAZVAN	
41	Jupica Boydan	
42	Steluta Gigel	
43	IONITA ANTONETA	
44	VARGA GLAD	
45	VIRGA VANCE	
46	Mihaila cel Dumitru	
47	Jovanu George	
48	LUCIAN BONE	

NR.	DEPUTAT	SEMNAȚURĂ	PARTID
1.	BARNA ILIE-DAN		USR
2.	BENGA TUDOR-VLAD		USR
3.	BOTEZ MIHAI-CĂTĂLIN		USR
4.	BULAI IULIAN		USR
5.	CHICHIRĂU COSETTE-PAULA		USR
6.	COSMA LAVINIA-CORINA		USR
7.	DAN NICUȘOR-DANIEL		Afiliat USR
8.	DEHELEAN SILVIU		USR
9.	DOBROVIE MATEI-ADRIAN		USR
10.	DRULĂ CĂTĂLIN		USR
11.	DURUȘ VLAD-EMANUEL		USR
12.	GHINEA CRISTIAN		USR
13.	ION STELIAN-CRISTIAN		USR
14.	IURIȘNIȚI CRISTINA-IONELA		USR
15.	LUPESCU DUMITRU		USR
16.	MOȘTEANU LIVIU-IONUȚ		USR
17.	NĂSUI CLAUDIU-IULIUS-GAVRIL		USR
18.	POP RAREȘ-TUDOR		USR
19.	POPESCU NICOLAE-DANIEL		USR
20.	PRISNEL ADRIAN-CLAUDIU		USR
21.	PRUNĂ CRISTINA-MĂDĂLINA		USR
22.	RĂDULESCU DAN-RĂZVAN		USR
23.	RODEANU BOGDAN-IONEL		USR
24.	SEIDLER CRISTIAN-GABRIEL		USR
25.	STANCIU-VIZITEU LUCIAN-DANIEL		USR
26.	UNGUREANU EMANUEL-DUMITRU		USR
27.	VLAD SERGIU-COSMIN		USR
28.	ZAINEA CORNEL		USR
29.	BÎZGAN-GAYRAL OANA-MIOARA		Neafiliat
30.	DOHOTARU ADRIAN-OCTAVIAN		Neafiliat

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 3573 / 11 MAY 2018

ROMÂNIA

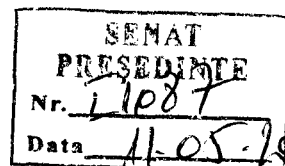
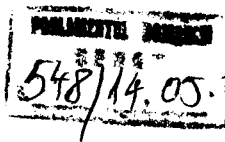
Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.704A/2018

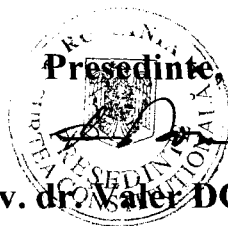
Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind Consiliului Superior al Magistraturii.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 25 mai 2018 (inclusiv, în format electronic la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 5 iunie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
Dosar nr. 704 A1 2018

R O M Â N I A

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 3570 / 11 MAY 2018

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, mai 2018

Administrația Prezidențială - Cabinetul Președintelui
CP1/ .....780..... / 11.05.2018

Domnului Valer DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

**Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004
privind Consiliul Superior al Magistraturii**

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii a mai fost dedusă controlului de constituționalitate în două rânduri, ca urmare a unor sesizări de neconstituționalitate (Decizia Curții Constituționale nr. 61/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 6 martie 2018; Decizia Curții Constituționale nr. 251/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 4 mai 2018). Cu toate acestea, considerăm că forma rezultată după punerea de acord a legii cu decizia Curții Constituționale prin care s-a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții conține, în continuare, o serie de dispoziții de natură să încalce principiile și prevederile constituționale. Astfel, prin conținutul normativ, unele dintre prevederile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al

Magistraturii încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5), ale art. 16 alin. (1) și alin. (2), ale art. 21 alin. (3), ale art. 124, ale art. 125, ale art. 133, ale art. 134, precum și pe cele ale art. 147 alin. (4) din Constituție, pentru argumentele expuse în cele ce urmează.

1. Art. I pct. 26, pct. 28, pct.29 și pct. 32 - cu privire la art. 40 alin. (1) lit. b), c), d), e), h) și art. 40 alin. 2) lit. a), b), c), d), e), f), j) - din legea dedusă controlului de constituționalitate sunt neconstituționale prin raportare la dispozițiile art. 125 alin. (2), art. 133 alin. (1), art. 134 alin. (1), (2) și (4) din Constituție

Prin art. I pct. 26 din legea dedusă controlului de constituționalitate se abrogă art. 35 lit. d) teza finală din Legea nr. 317/2004. Conform art. 35 lit. d) din Legea nr. 317/2004, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are atribuția de a elibera din funcție judecătorii stagiari și procurorii stagiari.

Prin art. I pct. 28 din legea criticată se abrogă art. 36 alin. (1) lit. d)-f) din Legea nr. 317/2004. Conform acestor dispoziții, Plenul CSM: *„d) organizează și validează, potrivit legii și regulamentului, concursurile pentru numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor; e) dispune organizarea concursurilor de promovare a judecătorilor și procurorilor; f) numește comisiile pentru evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, în condițiile legii”*.

Prin art. I pct. 32 din legea criticată - cu privire la art. 40 alin. (1) lit. b), c), d), e), h) și art. 40 alin. (2) lit. a), b), c), d), e), f), j) - Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii pentru judecători și procurori primesc o serie de atribuții noi ca urmare a modificărilor operate în legile de modificare și completare a Legii nr. 303/2004 și a Legii 304/2004, precum și o serie de atribuții în domeniul carierei magistraților, care în prezent aparțin Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, potrivit noilor reglementări, Secția pentru judecători: numește și revocă din funcție președintele, vicepreședinții și președinții de secții ai Înaltei Curți de Casație și Justiție -art. 40 alin. (1) lit. b); propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor - art. 40 alin. (1) lit. c); numește judecătorii stagiari pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului National al Magistraturii - art. 40 alin. (1) lit. d); eliberează din funcție judecătorii stagiari - art. 40 alin. (1) lit. e); dispune promovarea judecătorilor - art. 40 alin. (1) lit. h). Totodată, Secția pentru procurori: la propunerea ministrului justiției,

înaintea Președintelui României propunerea pentru numirea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctului și adjunctului acestuia, procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestuia - art. 40 alin. (2) lit. a); numește și revocă procurorii șefi de secție ai Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - art. 40 alin. (2) lit. c); propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a procurorilor - art. 40 alin. (2) lit. d); numește procurorii stagieri, pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii - art. 40 alin. (2) lit. e); eliberează din funcție procurorii stagieri - art. 40 alin. (2) lit. f); numește în funcții de conducere procurorii, în condițiile legii și ale regulamentului - art. 40 alin. (2) lit. j).

Conform art. 125 alin. (2) din Constituție, „*propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice*”. De asemenea, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, „*Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției*”. Totodată, potrivit art. 134 alin. (1), alin. (2) și alin. (4) din Constituție: „(1) *Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagieri, în condițiile legii. (2) Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică. (...) (4) Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției*”. De asemenea, la art. 1 alin. (4) din Constituția României se prevede că „*statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale*”. Nu în ultimul rând, Capitolul VI din Titlul III (Autoritățile publice) al Legii fundamentale este intitulat „*Autoritatea judecătorească*” și are trei secțiuni: Secțiunea 1 – Instanțele judecătorești, Secțiunea a 2-a – Ministerul Public și Secțiunea a 3-a – Consiliul Superior al Magistraturii.

Așa cum a admis și Curtea Constituțională în jurisprudența sa, Consiliul Superior al Magistraturii este organism colegial și autoritate publică de rang constituțional. De altfel, având în vedere caracterul de organ colegial al Consiliului Superior al Magistraturii, Curtea Constituțională a stabilit faptul că mandatul

constituțional de șase ani al membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este unic, colectiv și vizează autoritatea constituțională în ansamblu, iar nu fiecare membru al său, individual. Pe lângă faptul că Consiliului Superior al Magistraturii este un organ colegial, instanța de contencios constituțional a mai precizat și că acesta este un organ reprezentativ în cadrul autorității judecătorești: *„Curtea constată că membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii își exercită atribuțiile constituționale în baza unui mandat reprezentativ, și nu a unui mandat imperativ, acesta din urmă fiind incompatibil cu rolul și atribuțiile conferite de art. 133 și 134 coroborate cu art. 124 și 125 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât de către Plen, cât și de către secții în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii (...) De asemenea, conform dispozițiilor constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii face parte din cadrul autorităților judecătorești. În acest context, autorității judecătorești nu îi poate fi conferit un alt statut față de organele reprezentative ale celorlalte puteri în stat.”* (a se vedea Decizia nr. 374/2016).

De asemenea, în jurisprudența recentă, respectiv Decizia nr. 45/2018, Curtea Constituțională a analizat raportul dintre atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de a formula propuneri de numire în funcție - conform art. 125 alin. (2) și art. 134 alin. (1) din Constituție - și atribuția Președintelui României de a numi în funcții publice - prevăzută de art. 94 lit. c) și art. 125 din Constituție și a reținut: *„Faptul că s-a reglementat posibilitatea Președintelui de a refuza o singură dată propunerea de numire a avut în vedere un element de curtoazie, de consultare și colaborare între autoritatea executivă și cea judecătorească, în sensul de a da substanță atribuției respective a Președintelui. Aceasta a fost normativizată extra legem și nu contra legem [cu referire la dimensiunea constituțională a acestor termeni, a se vedea Decizia nr. 611 din 3 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 7 noiembrie 2017, par.109-110], așadar, în dezvoltarea Constituției, dar nu în contra sa, fiind acceptată în jurisprudența Curții Constituționale; însă, eliminarea acestei atribuții expres normativizate a Președintelui României nu pune nicio problemă de constituționalitate din perspectiva art.94 lit. c), art. 125 alin. (1) și (2) și art. 134 alin. (1) din Constituție; din contră, are loc o consolidare a rolului **Consiliul Superior al Magistraturii de garant al independenței justiției, acesta fiind, de altfel, entitatea care gestionează, prin intermediul Institutului Național al Magistraturii, selecția judecătorilor și procurorilor.**”* (a se vedea Decizia nr. 45/2018).

În aceeași Decizie nr. 45/2018, Curtea Constituțională a statuat că art. 125 alin. (2) din Constituție *„este univoc și oferă o unică soluție normativă în privința*

autorității competente să dispună promovarea judecătorilor în funcții de conducere, fără a face distincție în funcție de ierarhia instanțelor judecătorești. Curtea reține că promovarea judecătorilor are un dublu înțeles, respectiv de dobândire a unei funcții de execuție de nivel superior în ierarhia instanțelor judecătorești [grade profesionale de tribunal/ curte de apel sau de Înalta Curte de Casație și Justiție] sau a unei funcții de conducere [președinte/vicepreședinte/președinte de secție], în ambele cazuri judecătorul avansând în carieră. Nu se poate susține că promovarea în funcție vizează numai dobândirea unui grad profesional superior sau a unor funcții de conducere de la instanțe judecătorești aflate pe o anumită scară ierarhică, pentru că o asemenea interpretare vădește nu numai o viziune selectivă asupra carierei judecătorului, dar în același timp, este contrară unui text constituțional unic și imperativ sub aspectul atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii”.

În plus, analizând art. 134 alin. (1) din Constituția României, Curtea Constituțională a precizat următoarele: *„textul constituțional se referă la propunerea de numire în funcția de judecător sau procuror, și nu în funcția de conducere. O asemenea concluzie se poate desprinde din modul de redactare a textului care vizează accesul în funcție, nu la cariera judecătorului/ procurorului ulterior numirii în funcție. Textul indică faptul că judecătorul/procurorul stagiar nu este numit prin decret, ci prin actul Consiliului Superior al Magistraturii, în schimb, judecătorul sau procurorul definitiv este numit prin decret, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, fiind, astfel, investit cu atribuțiile specifice calității noi dobândite. În consecință, acest text se referă numai la numirea în funcția de judecător/procuror, după caz, așadar, la accesul în aceste funcții, ca urmare a susținerii examenului de capacitate”.* Rezultă deci că numirea în funcție a procurorilor definitivi se face prin decret prezidențial, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, iar a celor stagiați, de către Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărâre.

Nu în ultimul rând, Curtea Constituțională a mai precizat și că: *„promovarea judecătorilor atât în funcții de execuție, cât și în funcții de conducere se realizează de Consiliul Superior al Magistraturii.”*(Decizia nr. 45/2018).

Trimiterile pe care le face legiuitorul constituant la legea organică a Consiliului Superior al Magistraturii [„în condițiile legii organice” – art. 125 alin. (5), „în condițiile legii” – art. 134 alin. (1), „potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică” – art. 134 alin. (2) sau „stabilite prin legea sa organică” – art. 134 alin. (4)] vizează, pe de o parte, necesitatea ca legea organică să precizeze aspectele procedurale prin care se vor realiza atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii,

respectiv ale secțiilor sale și, pe de altă, parte, instituie posibilitatea creării și a altor atribuții de rang legal (deci complementare și nu contrare celor de rang constituțional) atât pentru Consiliul Superior al Magistraturii, ca organ colegial și reprezentativ al autorității judecătorești, cât și pentru secțiile acestuia, desigur, numai în măsura în care respectivele alte atribuții nu afectează ori impiedică asupra rolului constituțional stabilit pentru Consiliul Superior al Magistraturii.

În conformitate cu dispozițiile constituționale, competența generală de garant al independenței justiției aparține Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ca organism colectiv reprezentativ al autorității judecătorești, iar secțiile au doar o competență specială, de atribuire, limitată numai la răspunderea disciplinară a magistraților. De altfel, materia răspunderii disciplinare este singura pe care art. 134 alin. (2) din Legea fundamentală o atribuie tot Consiliului Superior al Magistraturii, dar prin secțiile sale.

Pentru a decela competențele constituționale ale celor două secții ale Consiliului Superior al Magistraturii prin raportare la rolul constituțional general al Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, trebuie interpretate dispozițiile art. 133 alin. (2) lit. a) și ale art. 134 alin. (2) din Legea fundamentală. Analiza coroborată a celor două texte constituționale relevă faptul că cele două secții ale Consiliului Superior al Magistraturii nu se compun din toți membrii CSM, ci exclusiv din cei 14 membri aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat. Nouă judecători fac parte din Secția pentru Judecători și cinci procurori fac parte din Secția pentru procurori. Modul de constituire a secțiilor reflectă rolul constituțional al acestora, astfel cum este reglementat în art. 134 alin. (2) din Constituția României, potrivit căruia Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, prin secțiile sale, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică.

Rezultă, așadar, că legiuitorul constituant a stabilit în mod neechivoc faptul că rolul secțiilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii vizează exclusiv domeniul răspunderii disciplinare a magistraților, ca element specific, particular, al rolului general al Consiliului Superior al Magistraturii care, în ansamblul său, este garantul independenței justiției. Acesta este și motivul pentru care atunci când a utilizat sintagma *Consiliul Superior al Magistraturii* legiuitorul constituant a avut în vedere Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în timp ce atunci când a reglementat răspunderea disciplinară a magistraților (și judecători și procurori) a trimis *expressis verbis* la secțiile Consiliului Superior al Magistraturii.

Competența specială în materie disciplinară a secțiilor reprezintă o garanție semnificativă pentru asigurarea de către Consiliul Superior al Magistraturii a rolului său de garant al independenței justiției, întrucât stabilește faptul că judecătorii și procurorii vor fi judecați în materie disciplinară fără nicio influență externă, exclusiv de către proprii reprezentanți aleși, fără ca la aceste decizii să poată participa ceilalți membri ai Consiliului Superior al Magistraturii (reprezentanții societății civile, ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curtea de Casație și Justiție).

Așadar, atât timp cât Constituția României a prevăzut o competență generală pentru Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, ca organ colegial și reprezentativ, și doar o competență de atribuire pentru secțiile sale, nu se poate admite ca, prin lege organică, atribuțiile stabilite la nivel constituțional pentru a fi exercitate de Plen să fie exercitate de către secții și nici ca secțiile Consiliului Superior al Magistraturii să primească alte atribuții care fie sunt contrare, fie depășesc rolul lor constituțional stabilit în art. 134 alin. (2) din Constituție.

Într-o altă ordine de idei, dacă am accepta posibilitatea ca atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, deci ale Consiliului Superior al Magistraturii ca organ colectiv și reprezentativ, să fie distribuite celor două secții ale Consiliului Superior al Magistraturii, ar însemna că vor funcționa *de facto* două structuri de tip Consiliul Superior al Magistraturii - una pentru judecători și una pentru procurori. Pe de o parte, această soluție legislativă ar nega rolul constituțional stabilit de către legiuitorul constituant pentru Consiliul Superior al Magistraturii ca unică autoritate constituțională reprezentativă pentru magistrați și, pe de altă parte, ar conduce la accentuarea semnificativă a „corporatismului” decizional al secțiilor, aspect care ar afecta nu numai independența justiției, dar și principiul constituțional al cooperării loiale în cadrul autorității judecătorești, această cooperare loială rezultând din faptul că deciziile care privesc independența autorității judecătorești, cu excepția celor în materie disciplinară, se iau în Plen, cu participarea reprezentanților magistraților, dar și a reprezentanților instituțiilor cu atribuții semnificative în cadrul și cu privire la autoritatea judecătorească (președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curtea de Casație și Justiție și ministrul justiției).

Din dispozițiile constituționale care stabilesc rolul și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, ținând cont de caracterul colegial și reprezentativ al acestei

autorități constituționale, precum și de rolul constituțional al secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii rezultă că legiuitorul constituant a instituit o autoritate constituțională în sfera autorității judecătorești care exercită colectiv, în ansamblul său, o serie largă de atribuții constituționale și legale, în timp ce secțiile exercită doar acele atribuții pe care Constituția le-a încredințat în mod expres acestora, precum și alte atribuții de natură legală, dar care sunt în strânsă legătură cu rolul constituțional prevăzut în art. 134 alin. (2) din Constituție. În alte sisteme constituționale, unde constituantul a intenționat să marcheze o distincție netă între corpul profesional al judecătorilor și corpul profesional al procurorilor, au fost create chiar prin Legea fundamentală consilii judiciare distincte. *De lege lata* nu aceasta este situația în România și prin urmare, o lege organică nu poate institui o reglementare *contra constitutionem*.

În aceeași măsură ca și Parlamentul României, Guvernul României, Curtea Constituțională sau alte autorități colegiale locale (consiliul local și consiliul județean), Consiliul Superior al Magistraturii exercită atribuțiile sale ca organ colectiv. Respectivul atribuții nu pot fi exercitate de alte structuri administrative, componente ori structuri interne ale autorităților publice în absența unor dispoziții constituționale exprese. O interpretare contrară ar conduce la încălcarea rolului constituțional al tuturor autorităților publice antereferite.

În aceeași măsură în care comisiile parlamentare, ca organe interne de lucru, nu ar putea să se substituie Parlamentului, ca organ colegial și reprezentativ, în vederea exercitării atribuției de adoptare a legilor, tot așa secțiile Consiliului Superior al Magistraturii nu s-ar putea substitui Plenului Consiliului Superior al Magistraturii în vederea exercitării atribuțiilor constituționale ale acestuia.

Având în vedere argumentele de mai sus, art. I pct. 26, pct. 28, pct. 29, pct. 32 - cu privire la art. 40 alin. (1) lit. b), c), d), e), h) și art. 40 alin. (2) lit. a), b), c), d), e), f), j) - sunt neconstituționale prin raportare la dispozițiile art. 125 alin. (2), art. 133 alin. (1), art. 134 alin. (1), (2) și (4) din Constituție.

2. Art. I pct. 37 și pct. 41 din legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă prevederile art. 1 alin. (5) și art. 21 din Constituție

Art. I pct. 37 din legea criticată modifică art. 45 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 după cum urmează: „*Dacă în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, sesizarea se*

clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare. Rezoluția de clasare este supusă confirmării inspectorului-șef. Rezoluția poate fi infirmată, o singură dată, de inspectorul-șef, care poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, completarea verificărilor”.

Art. I pct. 41 din legea criticată introduce după art. 45 un nou articol, art. 45¹, care, la alin. (1) prevede următoarele: *„Împotriva rezoluției de clasare prevăzute la art. 45 alin. (4), persoana care a formulat sesizarea poate depune plângere adresată inspectorului șef, în termen de 15 zile de la comunicare. Plângerea se soluționează în cel mult 20 de zile de la data înregistrării la Inspekția Judiciară”.*

Dispozițiile modificate prin art. I pct. 37 din lege sunt lipsite de claritate, precizie și predictibilitate, întrucât nu este prevăzut niciun termen în care inspectorul-șef confirmă sau infirmă rezoluția de clasare în urma verificărilor preliminare. Or, ținând cont de importanța acestei proceduri cu privire la cariera magistratului în cauză, precum și de imperativul asigurării unei soluții cu maximă celeritate pentru a evita prelungirea unei situații de incertitudine cu privire la activitatea magistraților, aspect care ar putea avea un impact negativ chiar asupra independenței justiției, stabilirea unor termene clare și cât mai scurte pentru derularea tuturor etapelor procedurale în materia răspunderii disciplinare devine un element esențial pentru asigurarea clarității, preciziei și predictibilității normei.

Lipsa unui termen legal pentru confirmarea/infirmarea rezoluției de clasare de către inspectorul-șef, respectiv a unui termen prin care inspectorul-șef, în cazul în care infirmă rezoluția de clasare, să dispună prin rezoluție scrisă și motivată completarea verificărilor se constituie în elemente justificative pentru lipsa de previzibilitate a legii, permițând inspectorului-șef să tergiverseze luarea unei anumite decizii. Totodată, este afectat și interesul legitim al persoanei care a sesizat Inspekția Judiciară de a se adresa instanței de contencios administrativ într-un termen rezonabil, în condițiile în care rezoluția de clasare este confirmată de inspectorul-șef.

Nu în ultimul rând, din examinarea textelor de lege menționate rezultă că rezoluția de clasare este supusă unui dublu control de tip ierarhic administrativ, realizat de către inspectorul-șef. Astfel, conform art. 45 alin. (4), într-o primă fază, inspectorul-șef confirmă/infirmă rezoluția de clasare a inspectorului judiciar și, în ipoteza în care infirmă rezoluția de clasare, poate dispune completarea verificărilor. Conform art. 45¹ alin. (1), într-o a doua fază, inspectorul-șef soluționează plângerea persoanei care a formulat sesizarea împotriva rezoluției de clasare prevăzute la art. 45 alin. (4). Din interpretarea sistematică a celor două texte de lege rezultă că

inspectorul-șef se poate pronunța de două ori asupra aceleiași rezoluții de clasare: o dată când o confirmă conform art. 45 alin. (4) și a doua oară când este sesizat cu plângere de către persoana care a formulat sesizare. Or, în cazul art. 45 alin. (4) și art. 45¹ alin. (1), instituirea unui dublu control exercitat de către inspectorul-șef al Inspecției Judiciare asupra rezoluției de clasare constituie un impediment administrativ fără nicio justificare obiectivă sau rațională, având drept finalitate întârzierea nejustificată în exercitarea dreptului persoanei interesate de a se adresa unei instanțe de judecată în vederea satisfacerii interesului său.

În jurisprudența sa referitoare la liberul acces la justiție, constant Curtea Constituțională a statuat că acest principiu semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus niciunei condiționări. Competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revine legiuitorului, aceasta fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2), însă regulile procedurale nu trebuie să devină un impediment pentru exercitarea dreptului de liber acces la justiție. De altfel, prin Decizia nr. 953/2006, Curtea Constituțională a statuat că, în sensul principiului constituțional instituit de art. 21 privind accesul liber la justiție, se înscrie și posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Ca urmare, existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea să nege acest drept al persoanei, încalcă prevederile art. 21 din Constituție.

În concluzie, considerăm că prevederile art. I pct. 37 cu privire la modificarea art. 45 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 și ale art. I pct. 41 cu privire la noul art. 45¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 317/2004 contravin dispozițiilor art. 1 alin. (5) și art. 21 din Constituție.

3. Art. I pct. 49 din legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție

Art. I pct. 49 din legea criticată introduce art. 48¹ în Legea nr. 317/2004, conform căruia „(1) *În cauzele urgente sau care prezintă un interes public deosebit, Secția pentru judecători sau Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, după caz, poate stabili termene mai scurte decât cele prevăzute la art. 45 și 46. În aceste cauze, prelungirea poate fi acordată, la cererea inspectorului*

judiciar, de către Secția pentru judecători sau Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, după caz. (2) În situațiile prevăzute la alin. (1), inspectorul-șef, din oficiu, poate dispune reducerea termenelor prevăzute de lege”.

Aceste prevederi sunt lipsite de claritate, precizie și predictibilitate, putând genera un conflict de competențe între cele două Secții ale Consiliului Superior al Magistraturii și inspectorul-șef, ca urmare a faptului că reglementează posibilitatea pentru toate subiectele de drept de a stabili, în același timp, termene mai scurte în cauze urgente sau care prezintă un interes public deosebit. Astfel, pe de o parte, nu este clar cine are prioritate cu privire la stabilirea acestor termene mai scurte, respectiv secțiile sau inspectorul-șef, ce dispune din oficiu și, pe de altă parte, nu se prevăd soluții legislative cu privire la o soluționarea unui conflict de competență între secții și inspectorul-șef. Astfel, este posibil ca inspectorul-șef să dispună reducerea termenelor, iar secția respectivă să nu considere necesară măsura sau viceversa, o astfel de situație putând conduce la un blocaj cu privire la buna desfășurare a activității inspectorului judiciar, cu consecința afectării funcționării Inspecției Judiciare.

Totodată, analiza coroborată a tezei întâi și a tezei a doua din art. 48¹ alin. (1) conduce la concluzia neclarității și impreciziei normei, contrar normelor de tehnică legislativă. Dacă teza întâi se referă la posibilitatea ca secțiile să dispună reducerea termenelor prevăzute la art. 45 și 46, teza a doua a alineatului se referă la prelungirea termenelor, fără a fi clar dacă această a doua teză vizează posibilitatea de a prelungi termenele în cauze urgente sau care prezintă un interes public deosebit sau doar posibilitatea de a prelungi termenele în cauzele în care în prealabil secțiile au dispus scurtarea lor.

De asemenea, stabilirea prin lege a posibilității ca secțiile Consiliului Superior al Magistraturii să intervină în activitatea Inspecției Judiciare pentru a dispune scurtarea sau prelungirea termenelor în anumite cauze urgente sau de interes public deosebit generează o contradicție de natură legislativă. Astfel, în condițiile în care modificările legislative aduse regimului juridic al Inspecției Judiciare au urmărit creșterea rolului acesteia, precum și asigurarea unei independențe operaționale prin raportare la Consiliul Superior al Magistraturii, devine neclară și contradictorie scopului propus de legiuitor reglementarea posibilității secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii de a dispune cu privire la un element esențial al unei proceduri administrative, anume durata acesteia, ceea ce ar constitui o încălcare a independenței

operaționale a Inspecției Judiciare, consacrată în art. I pct. 70 din legea criticată - art. 65 alin. (3) din Legea nr. 317/2004.

În concluzie, dispozițiile art. I pct. 49 din legea criticată încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, în dimensiunea lor referitoare la calitatea legii.

4. Art. I pct. 54 din legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție

Prin art. I pct. 54 din legea criticată se modifică art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 după cum urmează: *„Pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor disciplinare sau dacă procedura disciplinară este de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției. Măsura suspendării poate fi reevaluată oricând, pe durata judecării acțiunii disciplinare, până la pronunțarea hotărârii, de către secția corespunzătoare”*.

Prevederea conform căreia măsura suspendării poate fi reevaluată oricând, pe durata judecării acțiunii disciplinare până la pronunțarea hotărârii de către secția corespunzătoare nu respectă cerințele privitoare la calitatea legii, fiind imposibil de dedus pe cale de interpretare, elementele substanțiale ale procedurii care ar face efectivă această prevedere, mai precis cum se poate dispune reevaluarea - la cerere sau din oficiu - iar dacă este la cerere, nu este clar cine poate solicita această reevaluare - magistratul cercetat disciplinar, inspectorul judiciar ori inspectorul-șef. Așadar, norma este neclară, imprecisă și poate genera impredictibilitate în aplicare.

În plus, teza a II-a a art. 52 alin. (1), nou-introdusă, referitoare la reevaluarea măsurii suspendării magistraților cuprinde o contradicție vădită. Deși se prevede că măsura suspendării poate fi reevaluată oricând pe durata judecării acțiunii disciplinare, cu toate acestea reevaluarea suspendării poate avea loc doar „până la pronunțarea hotărârii, de către secția corespunzătoare”, hotărâre care poartă asupra existenței unei abateri disciplinare și nu asupra suspendării din funcție a magistratului. Or, posibilitatea de a solicita reevaluarea suspendării magistratului ar trebui să fie menținută până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive. Deși întăresc ideea accesului liber la justiție, modificările introduse prin art. I pct. 55 din legea criticată nu sunt de natură să clarifice contradicția relevată anterior, întrucât și ele

limitează în timp dreptul magistratului suspendat din funcție de a solicita reevaluarea suspendării sale dincolo de pragul stabilit prin art. I pct. 54 teza a II-a, anume „până la pronunțarea hotărârii, de către secția corespunzătoare”.

În concluzie, art. I pct. 54 din legea criticată încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa privind calitatea legii.

5. Art. I pct. 61 din legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă art. 1 alin. (5), art. 133 și art. 134, coroborate cu art. 124, art. 125 și art. 147 alin. (4) din Constituția României

Art. I pct. 61 din legea criticată - cu privire la modificarea art. 55 din Legea nr. 317/2004 - introduce un nou caz de revocare din funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii ca urmare a retragerii încrederii de către majoritatea judecătorilor sau procurorilor, după caz, care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care aceștia le reprezintă.

Totodată, la art. 55 alin. (3) este prevăzută procedura privind retragerea încrederii, iar la alin. (4) se prevede că „(...) *dacă solicitarea de retragere a încrederii este asumată prin semnătură olografă de către majoritatea judecătorilor sau procurorilor, după caz, care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care le reprezintă membrul ales al Consiliului Superior al Magistraturii, Plenul Consiliului, fără a mai convoca adunările generale, ia act de retragerea încrederii. În acest caz, calitatea de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii încetează de la data la care Plenul Consiliului ia act de retragerea încrederii*”.

În jurisprudența Curții Constituționale s-a arătat că: „*Revocarea trebuie analizată în strânsă legătură cu conținutul mandatului la care se referă, respectiv cu caracterul imperativ sau reprezentativ al acestuia. În cadrul mandatului imperativ, organul reprezentativ acționează numai potrivit obligațiilor stabilite de alegătorii săi, el nu va putea acționa nici în afara, nici împotriva acestora, depunând toate eforturile necesare îndeplinirii lor. Alegătorii pot retrage împuternicirea acordată fără vreo motivare. În baza mandatului reprezentativ, însă, membrul Consiliului Superior al Magistraturii este alesul și reprezentantul întregii categorii ale cărei interese sunt reprezentate de organul colegial din care acesta face parte și nu poate fi revocat decât în condițiile nerespectării atribuțiilor în cadrul acestuia, iar nu a mandatului încredințat de alegătorii săi. Cât privește posibilitatea revocării, Curtea constată că membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii își exercită*

atribuțiile constituționale în baza unui mandat reprezentativ, și nu a unui mandat imperativ, acesta din urmă fiind incompatibil cu rolul și atribuțiile conferite de art. 133 și 134 coroborate cu art. 124 și 125 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât de către Plen, cât și de către secții în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.” (a se vedea Decizia nr. 196/2013).

Considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 196/2013 pun în evidență că, în baza mandatului reprezentativ, membrul Consiliului Superior al Magistraturii este alesul și reprezentantul întregii categorii ale cărei interese sunt reprezentate de organul colegial din care acesta face parte și nu poate fi revocat decât în condițiile nerespectării atribuțiilor în cadrul acestuia, iar nu a mandatului încredințat de alegătorii săi.

Totodată, echivalarea asumării prin semnătură olografă de către majoritatea judecătorilor și procurorilor care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care le reprezintă membrul ales al Consiliului Superior al Magistraturii cu o decizie formală a adunării generale a magistraților care compun respectivele instanțe și parchete denotă o gravă încălcare a principiului legalității consacrat în art. 1 alin. (5) din Constituție. Inițierea unei proceduri de retragere a încrederii nu poate echivala cu decizia formală de retragere a încrederii, fiind două operațiuni juridice distincte.

În cadrul unor organisme colective este foarte posibil ca numărul de semnături ai unei propuneri care este votată în cadrul respectivului organism colegial să nu fie identic cu numărul de voturi pentru adoptarea respectivei propuneri. Din acest motiv, nu numai că instituția revocării ca urmare a retragerii încrederii încalcă mandatul reprezentativ al membrului ales, dar posibilitatea ca acesta să fie revocat doar prin asumarea prin semnătură olografă a unei propuneri de retragere a încrederii în absența unui vot în cadrul organismului colegial (adunarea generală a magistraților din instanțele și parchetele pe care le reprezintă membrul ales al Consiliului Superior al Magistraturii) echivalează și cu încălcarea principiului legalității consacrat în art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa privind asigurarea securității raporturilor juridice.

Având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, caracterul colectiv și reprezentativ al Consiliului Superior al Magistraturii, precum și principiul legalității consacrat în Constituție, considerăm că introducerea posibilității revocării ca urmare a retragerii încrederii de către majoritatea judecătorilor sau procurorilor care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care membrul ales al Consiliului

Superior al Magistraturii le reprezintă încalcă art. 1 alin. (5), art. 133 și art.134 coroborate cu art. 124, art. 125 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

6. Art. I pct. 70 din legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (1) și alin. (2) din Constituție

Atribuțiile Inspecției Judiciare vizează în mod egal atât judecătorii, cât și procurorii. Însă, conform art. I pct. 70 din legea criticată - ce modifică art. 65 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 - Inspecția Judiciară este condusă de un inspector-șef-judecător numit prin concurs de către Consiliul Superior al Magistraturii, ajutat de un inspector-șef adjunct-procuror, desemnat de inspectorul-șef.

Ținând cont de faptul că Inspecția Judiciară exercită atribuții în egală măsură cu privire la judecători și la procurori și că aceasta funcționează în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii [organism, care potrivit jurisprudenței Curții Constituționale este „reprezentant, în egală măsură, al celor două ramuri ale magistraturii - judecătorii și procurorii - și garant, în această calitate, al independenței justiției - în componenta sa referitoare la autoritatea judecătorească, respectiv instanțele judecătorești și Ministerul Public”], considerăm că legiuitorul nu poate institui o diferențiere în cadrul aceleiași categorii profesionale a magistraților, sub aspectul vocației de a fi ales ca inspector-șef doar în favoarea judecătorilor.

Urmare a noii filosofii a legiuitorului cu privire la conducerea Inspecției Judiciare, rezultă că procurorii sunt excluși de la dreptul de a fi numiți în funcția de inspector-șef al Inspecției Judiciare, întrucât se stabilește în mod neechivoc faptul că inspectorul-șef nu poate fi decât un judecător, iar inspectorul șef-adjunct nu poate fi decât un procuror. În aceeași măsură, legiuitorul exclude posibilitatea ca un judecător să fie numit în funcția de inspector-șef adjunct al Inspecției Judiciare.

Cu alte cuvinte, norma menționată prestabilește calitatea magistratului ce poate ocupa funcția de inspector-șef, anume cea de judecător, în același timp în care prestabilește calitatea magistratului care poate ocupa în mod exclusiv funcția de inspector-șef adjunct, anume cea de procuror. Acest mod de reglementare discriminatorie a regulilor care stabilesc calitatea profesională a magistratului ce poate ocupa principalele două funcții de conducere ale Inspecției Judiciare afectează și independența operațională internă a Inspecției Judiciare, precum și imparțialitatea activității acestei structuri. Ca urmare, pentru asigurarea unei reglementări

nediscriminatorii între judecători și procurori și pentru asigurarea unui proces de selecție care să reflecte atribuțiile Inspecției Judiciare, ca structură în cadrul unui organ colegial reprezentativ în egală măsură pentru ambele categorii de magistrați, reglementările cu privire la numirea în funcțiile de inspector-șef și de inspector-șef adjunct, precum și cele cu privire la componența comisiei de selectare a inspectorului-șef ar trebui să prevadă posibilitatea de a participa la selecție atât pentru candidații judecători, cât și pentru candidații procurori.

În plus, spre deosebire de inspectorul-șef, care poate fi revocat în condițiile art. I pct. 77 din legea criticată, pentru inspectorul-șef-adjunct legea nu prevede nicio procedură de revocare, în situația în care în timpul exercitării mandatului său ar acționa cu încălcarea legii.

În concluzie, art. I pct. 70 din legea criticată creează un privilegiu nejustificat pentru judecători în defavoarea procurorilor cu privire la numirea în funcția de inspector-șef și un privilegiu nejustificat pentru procurori în defavoarea judecătorilor cu privire la numirea în funcția de inspector-șef adjunct, norma fiind incompatibilă cu prevederile art. 1 alin. (5), art. 16 și art. 133 alin. (3) din Legea fundamentală.

7. Art. I pct. 74 și pct. 78 din legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă art. 1 alin. (5) și art. 133 alin. (1) și alin. (3) din Constituție

Legea de modificare și completare a Legii nr. 317/2004 modifică substanțial reglementările privind Inspecția Judiciară, rațiunea avută în vedere de legiuitor fiind aceea a asigurării independenței funcționale a Inspecției Judiciare prin raportare la Consiliul Superior al Magistraturii, instanțele judecătorești, parchetele de pe lângă acestea și în relația cu celelalte autorități publice.

Art. I pct. 70 din legea criticată - art. 65 din Legea nr. 317/2004 - prevede că Inspecția Judiciară este o structură cu personalitate juridică în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și este condusă de un inspector-șef-judecător, numit prin concurs organizat de Consiliul Superior al Magistraturii, conform art. I pct. 74 - ce modifică art. 67 alin. (1) și (3) din Legea nr. 317/2004 - prin intermediul unei comisii de concurs, art. I pct. 75 - ce introduce alin. (3¹) la art. 67 din Legea nr. 317/2004.

De asemenea, din analiza atribuțiilor Inspecției Judiciare reglementate în art. 74 din Legea nr. 317/2004 rezultă că această structură nu ar putea fi organizată ca autoritate independentă, în afara Consiliului Superior al Magistraturii, întrucât atribuțiile acesteia sunt fundamentale pentru asigurarea rolului Consiliului Superior

al Magistraturii de garant al independenței justiției în componența cu privire la răspunderea disciplinară a magistraților. Ca atare, rolul Plenului Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la organizarea și funcționarea Inspecției Judiciare, inclusiv cu privire la numirea și revocarea din funcție a inspectorului-șef și a inspectorilor judiciari cu funcții în conducerea Inspecției Judiciare nu poate fi golit de conținut sau eliminat complet, întrucât Consiliul Superior al Magistraturii reprezintă organul colegial reprezentativ al autorității judecătorești, cu rol constituțional de garant al independenței justiției, independență a justiției care nu poate exista în absența independenței operaționale a Inspecției Judiciare.

Or, constatăm că art. I pct. 74 din legea criticată elimină din art. 67 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 proba scrisă și testul psihologic din concursul pentru ocuparea funcției de inspector-șef al Inspecției Judiciare. De asemenea, art. I pct. 78 din legea criticată modifică art. 69 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 astfel încât desemnarea de către inspectorul-șef a persoanelor din conducerea Inspecției Judiciare se face în urma unei simple evaluări a proiectelor de management specifice fiecărui post de conducere.

Toate aceste modificări sunt aspecte care indică o relativizare a standardelor profesionale impuse conducerii Inspecției Judiciare, cu consecința eliminării independenței sale operaționale. Această tendință generează efecte negative cu privire la calitatea activității Inspecției Judiciare în materia răspunderii magistraților și, pe cale de consecință, este de natură să pună în pericol independența justiției și însuși rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii de garant al independenței justiției.

Asigurarea independenței operaționale a Inspecției Judiciare prin raportare la alte autorități publice nu exclude, ci, din contră, reclamă cu necesitate ca atribuțiile legale ale acestei structuri administrative să fie realizate în mod efectiv, în temeiul legii, de către inspectorii judiciari care, la rândul lor, ar trebui să se bucure de independență operațională cu privire la exercitarea funcției în interiorul Inspecției Judiciare. Or, instituirea prin lege a unei dispoziții care, pe de o parte, promovează subiectivismul inspectorului-șef în numirea conducerii Inspecției Judiciare și, pe de altă parte, instituie o dependență totală a tuturor mandatelor de conducere din cadrul Inspecției de mandatul inspectorului-șef constituie o încălcare a principiului asigurării securității raporturilor juridice în exercitarea mandatelor de conducere de către respectivii inspectorii judiciari.

Nu în ultimul rând, art. I pct. 78 - cu privire la art. 69 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 - prevede că desemnarea echipei de conducere se va face de inspectorul-șef „în baza unei proceduri în care sunt evaluate proiectele de management specifice fiecărui post, astfel încât să asigure coeziune managerială, competență profesională, comunicare eficientă”. Textul este neclar, imprecis și imprecizabil, întrucât nu prevede nimic cu privire la conținutul acestei proceduri, nu stabilește niciun criteriu obiectiv pentru evaluare și nici nu induce posibilitatea existenței unor candidați, desemnarea fiind, de fapt, o selecție subiectivă, arbitrară și netransparentă a persoanelor care vor ocupa funcții de conducere, selecție operată de inspectorul-șef din rândul inspectorilor judiciari.

În considerarea argumentelor de mai sus, dispozițiile art. I pct. 74 și pct. 78 din legea criticată încalcă dispozițiile art.1 alin. (5) și art. 133 alin. (1) și (3) din Constituție.

8. Art. I pct. 32, pct. 33, pct. 71 și pct. 73 din legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție ca urmare a existenței unor contradicții și paralelisme legislative

Conform art. I pct. 32 din legea criticată - cu referire la art. 40 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 317/2004 - printre atribuțiile referitoare la cariera judecătorilor, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii: „*aprobă măsurile pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi pentru instanțe*”. Cu privire la această atribuție, învederăm faptul că art. I pct. 33 - cu referire la art. 41 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 – prevede că Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii are ca atribuție referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor și atribuția de a *aproba* „*măsurile pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi pentru instanțe*”. Astfel, această competență este prevăzută de două ori în lege, făcând parte din două categorii diferite de atribuții ale Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, la art. I pct. 71 din legea criticată - cu privire la art. 66 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 - se prevede: „*Inspecția Judiciară funcționează cu un număr de posturi necesar care să-i asigure îndeplinirea activității în condiții optime*”. În forma în vigoare a art. 66 alin. (4) se precizează însă că: „*Inspecția Judiciară funcționează cu un număr maxim de 70 de posturi*”.

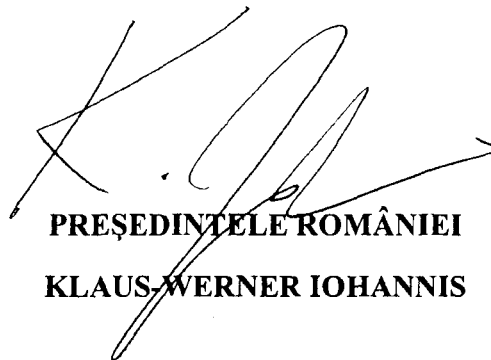
Totodată, la art. I pct. 73 din legea criticată - cu privire la art. 66 alin. (6) din Legea nr. 317/2004 - se prevede că „Numărul maxim de posturi pentru aparatul Inspecției Judiciare poate fi modificat prin hotărâre a Guvernului, la propunerea inspectorului-șef”. În forma legii în vigoare, art. 66 alin. (6) are următorul conținut: „Numărul maxim de posturi pentru aparatul Inspecției Judiciare poate fi modificat prin hotărâre a Guvernului, la propunerea inspectorului-șef, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii”. Așadar, constatăm că există o necorelare între cele două modificări operate de legiuitor cu privire la alin. (4) și la alin. (6) ale art. 66. Astfel, art. 66 alin. (6) nu mai poate face referire la sintagma „numărul maxim de posturi” din cadrul Inspecției Judiciare, întrucât această sintagmă a fost eliminată din art. 66 alin. (4) și înlocuită cu sintagma „număr de posturi necesar”.

Această modalitate de reglementare nu este compatibilă cu rigorile principiului legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la calitatea legii. Potrivit art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative „(1) În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere. (2) În cazul existenței unor paralelisme acestea vor fi înlăturate fie prin abrogare, fie prin concentrarea materiei în reglementări unice”.

Respectarea standardelor de claritate și predictibilitate a legii a devenit o cerință de rang constituțional. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate (Decizia nr. 903/2010, Decizia nr. 743/2011, Decizia nr. 1/2014 și Decizia nr. 562/2017). Totodată, instanța de control constituțional a constatat că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare (Decizia nr. 26/2012 și Decizia nr. 445/2014). În mod concret, prin Decizia nr. 1/2014, Curtea Constituțională a sancționat paralelismul legislativ, constatând încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție (paragrafele 111 și 113).

Reglementarea aceleiași soluții juridice în cuprinsul aceluiași act normativ afectează calitatea actului normativ astfel adoptat, sub aspectul lipsei de claritate și previzibilitate a acestuia. Or, art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 dispune că „Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”. Suprapunerea legislativă cuprinsă la art. I pct. 32 și 33 din legea examinată contravine art. 1 alin. (5) din Constituție, prin viciile de tehnică legislativă, aceasta fiind susceptibilă în mod rezonabil să genereze confuzii și neclarități în procesul de interpretare și aplicare a legii.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii este neconstituțională.

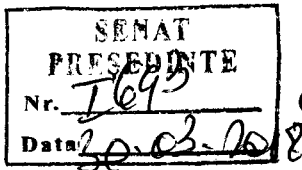
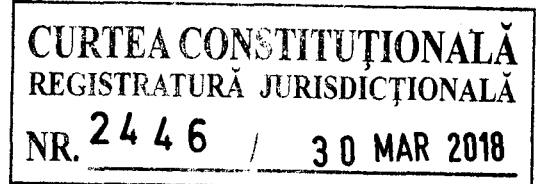
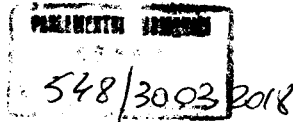
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.460A/2018

Domnului
Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

1460/2018
În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 89 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidul Național Liberal și Grupului parlamentar al Uniunii Salvați România, sesizare referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 12 aprilie 2018 (inclusiv, în format electronic la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 19 aprilie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 460 A / 2018

Parlamentul României
Camera Deputaților
CABINET SECRETAR GENERAL

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

NR. 2440 / 29 MAR 2018

București, 29.03.2018
Nr. 2/3180

Domnului

VALER DORNEANU
Președintele Curții Constituționale

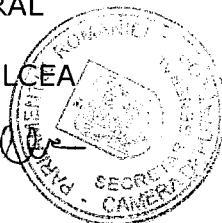
Stimate domnule Președinte,

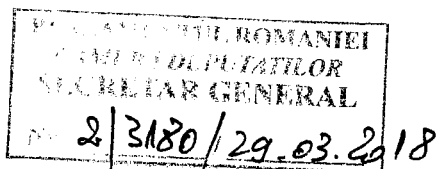
Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de un număr de 89 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal și Grupului parlamentar al Uniunii Salvați, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

Silvia Claudiă MIHALCEA

30-15/195
18 03 29

ROMANIA

Parlamentul României

Camera Deputaților

Către,

Secretariatul General al Camerei Deputaților

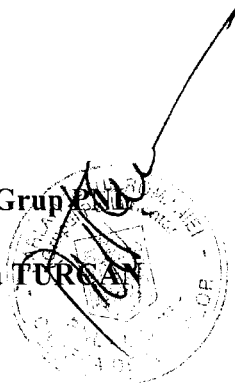
Doamnei Silvia Claudia MIHALCEA

Doamnă Secretar General,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție, și în baza art. 15, alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm *Sesizarea* la Curtea Constituțională cu privire la *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii*, adoptată de Senat, în ședința din data de 26 martie 2018.

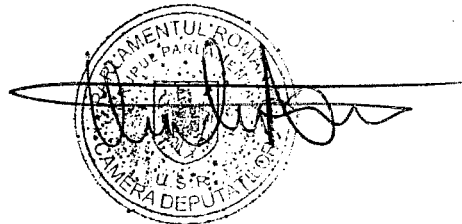
Lider Grup ~~PNL~~

Raluca TURCAN

Lider Grup USR

Claudiu NĂSUI

Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, al art. 11 lit. a) raportat la art. 15, alin.(1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, parlamentarii enumerați în tabelul anexat formulează prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

cu privire la **motive extrinseci și intrinseci de neconstituționalitate ale Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii** în considerarea încălcării dispozițiilor art.1 alin.(5), art. 69 alin. (2), art. 133, alin (1) și ale art.147 alin. (2) și (4) din Constituția României.

Situația de fapt

În data de 21 noiembrie 2017, Biroul permanent al Camerei Deputaților a fost sesizat, în procedură de urgență, cu *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii (Pl-x nr. 419/2017)* având caracter de lege organică.

În data de 5 decembrie a.c. propunerea legislativă menționată a primit raport de adoptare, cu amendamente, din partea Comisiei juridice, de disciplină și imunități. După ce, pe 5 decembrie, a fost introdusă pe ordinea de zi a plenului, a doua zi a fost dezbătută, urmând ca pe 11 decembrie a.c. să fie adoptată de Camera Deputaților, ulterior fiind transmisă Senatului care are calitatea de cameră decizională.

În data de 19 decembrie 2017, Senatul a adoptat *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii*.

Legea adoptată a fost supusă controlului de constituționalitate, în data 27.12.2017, prin sesizarea formulată de un număr de 56 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal), precum și prin sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție, iar în

data 25.01.2018 a mai fost formulată o sesizare de către un număr de 52 deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Uniunii Salvați România, Partidul Mișcarea Populară și Partidul Național Liberal, Grupului Parlamentar al Minorităților Naționale și un deputat neafiliat).

Prin Decizia 61 din 13 februarie 2018, Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate formulată și constată că dispozițiile art.I pct.5, pct.15 [cu referire la sintagma „comisiile parlamentare de control al serviciilor de informații”], pct.19, pct.20 și pct.62 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii sunt neconstituționale.

Urmare acestei decizii, în data de 7.03.2018, Biroul Permanent al Camerei Deputaților a trimis Legea pentru raport la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, cu termen depunere raport: 27.03.2018.

După dezbaterile din Comisie, în data de 20.03.2018 s-a primit raportul privind decizia Curții Constituționale, iar în aceeași zi a fost adoptată de Camera Deputaților. Ulterior, a fost transmisă Senatului pentru a putea fi depuse alte amendamente. În 26.03.2018, după ce Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției a analizat din nou legea, cu noi amendamente, a hotărât să adopte un raport de admitere, iar plenul Senatului a adoptat *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii*, cu respectarea prevederilor art.76 alin.(1) din Constituția României

I. MOTIVE EXTRINSECI

1 În opinia noastră nu a fost respectată competența exclusivă a comisiilor permanente în procedura specială de reexaminare după controlul de constituționalitate așa cum este prevăzut atât în **Regulamentul** Camerei Deputaților și în Regulamentul Senatului prin încălcarea dispozițiilor art. 134 din Regulamentul Camerei Deputaților și ale art. 149 din Regulamentul Senatului raportat la art. 1 alin (5) din Constituția României

REGULAMENTUL Camerei Deputaților din 24 februarie 1994 (republicat)

Secțiunea a 6-a - Cazurile de neconstituționalitate și solicitările de reexaminare formulate de către Președintele României

Articolul 134

(1) În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, și în situația în care Camera Deputaților a fost prima Cameră sesizată, Biroul permanent, în prima sa ședință care are loc după publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, va sesiza Comisia juridică, de disciplină și imunități și comisia permanentă sesizată în fond cu proiectul de lege sau propunerea legislativă în vederea reexaminării prevederilor declarate neconstituționale. Aceeași procedură se aplică și pentru cazul în care prevederile respective sunt trimise de la Senat, în calitate de primă Cameră sesizată.

(2) Termenul fixat de Biroul permanent pentru întocmirea raportului comun de către comisiile prevăzute la alin. (1) nu va putea fi mai mare de 15 zile. Raportul comisiilor se înscrie cu prioritate în ordinea de zi și se dezbate conform prevederilor art. 100-112. Cu prilejul reexaminării, Camera Deputaților va efectua corelările tehnico-legislative necesare. După adoptarea legii în ansamblul ei, aceasta se trimite Senatului, dacă acesta este Cameră decizională, sau Președintelui României, în cazul în care Camera Deputaților este Cameră decizională.”

Cât și în **REGULAMENTUL SENATULUI din 24 octombrie 2005 (republicat)**

Secțiunea a 8-a -Procedura pentru respingerea, reexaminarea și promulgarea legii

Articolul 149

(1) În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, Senatul reexaminează prevederile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale. Senatul dezbate pe baza raportului Comisiei pentru

constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului.

(2) *Raportul Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului va cuprinde propuneri pentru punerea de acord a prevederilor declarate neconstituționale cu decizia Curții Constituționale. Raportul Comisiei se **dezbate** conform prevederilor art. 105-110. **Cu aprobarea Senatului, în urma dezbaterii raportului, în cuprinsul legii se operează și corelările tehnico-legislative necesare.***

(3) *În cazul unei obiecții de neconstituționalitate asupra tratatelor sau altor acorduri internaționale, invocate potrivit art. 146 lit. b) din Constituția României, republicată, procedura parlamentară se suspendă și se reia după publicarea deciziei Curții Constituționale.*

(4) *În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 146 lit. b) din Constituția României, republicată, Senatul nu poate ratifica tratatul sau acordul internațional declarat ca fiind neconstituțional.*

(5) *În cazurile excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia, președintele Curții Constituționale va comunica președintelui Senatului, în temeiul art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, încheierea prin care a fost sesizată Curtea Constituțională, indicându-i data până la care poate să trimită punctul său de vedere. *) Încheierile pronunțate în dosare se transmit, spre informare, Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului.*

(6) *La solicitarea președintelui Senatului, Comisia pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului întocmește un aviz consultativ referitor la excepția ridicată în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial.*

(7) *În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 147 alin. (1) din Constituția României, republicată, dispozițiile declarate neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord*

prevederile declarate neconstituționale cu prevederile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

(8) La sesizarea președintelui Senatului sau a Biroului permanent, în cazurile prevăzute la alin. (5), Comisia pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului întocmește un raport prin care înaintează plenului Senatului, sub forma unei inițiative legislative, prevederile care au fost puse în acord cu dispozițiile constituționale. Procedura poate fi declanșată și la solicitarea a cel puțin unei treimi din numărul membrilor Comisiei pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului. În această situație, precum și în cazul sesizării de către președintele Senatului, Comisia pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului informează Biroul permanent în vederea solicitării grupurilor parlamentare să formuleze amendamente, în termenul stabilit de către acesta, pentru a putea fi luate în dezbatere cu ocazia întocmirii raportului.

(9) Pentru dispozițiile din Regulamentul Senatului constatate, prin decizie a Curții Constituționale, ca fiind neconstituționale, Comisia pentru constituționalitate, libertăți civile și monitorizare a executării hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului și Comisia pentru regulament întocmesc un raport comun.

(10) Dispozițiile alin. (5) se aplică în mod corespunzător și în cazul în care a fost declarată neconstituționalitatea prevederilor din Regulamentul Senatului.**)

(11) Reexaminarea textelor declarate neconstituționale se face întâi de prima Cameră sesizată.

Dispozițiile regulamentare încălcate, art. 134 din regulamentul Camerei Deputaților și art. 149 din Regulamentul Senatului, conțin dispozițiile exprese referitoare la competența exclusivă de dezbatere și adoptare a raportului de specialitate în procedura de reexaminare după declararea ca neconstituțională a unei legi. Nu există niciun text regulamentar derogatoriu de la aceste norme regulamentare cu caracter imperativ. Mai mult, menționăm că niciun obiectiv din cele prezentate în art. 1 al Hotărârii Parlamentului nr. 69/2017 privind constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției nu prevede competența acestei comisii de a dezbate și

adopta un raport cu privire la legea de modificare a Legii nr. 303/2004 în procedura de reexaminare.

Suntem în situația încălcării evidente a principiului legalității derivat din dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție potrivit căruia „în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie” deoarece dispozițiile regulamentelor parlamentare au caracter infraconstituțional, fiind aplicabilă, de-a întregul, obligația constituțională evidențiată anterior.

2. Termenul de 3 zile între data distribuirii raportului și data dezbaterilor, prevăzut de dispozițiile 69 coroborate cu art. 117 din Regulamentul Camerei Deputaților și de dispozițiile art. 98 coroborate cu art. 113 din Regulamentul Senatului, nu a fost respectat.

Articolul 69

(1) Termenul de depunere a raportului, în cazul în care Camera Deputaților este prima Cameră sesizată, este de cel mult 14 zile și de cel mult 60 de zile, în cazul în care Camera Deputaților este Cameră decizională. Modificarea acestor termene poate fi aprobată de Biroul permanent de cel mult două ori, din propria inițiativă sau la solicitarea scrisă a președintelui comisiei sesizate în fond.

(2) Raportul va fi imprimat și difuzat deputaților cu cel puțin 3 zile înainte de data stabilită pentru dezbaterile proiectului de lege sau a propunerii legislative în plenul Camerei Deputaților, în cazul proiectelor de legi și al propunerilor legislative pentru care Camera Deputaților este prima Cameră sesizată, și cu cel puțin 5 zile, în cazul celor pentru care Camera Deputaților este Cameră decizională.

(3) La propunerea motivată a Biroului permanent sau a unui lider de grup parlamentar, Comitetul liderilor grupurilor parlamentare, în unanimitate, poate aproba înscrierea în ordinea de zi a proiectelor de legi sau a propunerilor legislative, care se vor supune dezbaterii și adoptării, în ziua ședinței de plen a Camerei Deputaților.

(4) Biroul permanent poate stabili adoptarea în procedură de urgență în cazul proiectelor de legi care privesc ratificarea unor tratate și convenții internaționale sau acorduri de împrumut.

Articolul 117

Biroul permanent, după primirea raportului comisiei sesizate în fond, înscrie cu prioritate în proiectul ordinii de zi proiectul de lege, propunerea legislativă sau prevederile la care se face referire în art. 115 alin. (4).

(Regulamentul Camerei Deputaților)

Articolul 98

(1) După examinarea proiectului de lege sau a propunerii legislative, comisia permanentă sesizată în fond întocmește un raport, care va cuprinde propuneri motivate cu privire la adoptarea sau, după caz, modificarea ori respingerea proiectului de lege sau a propunerii legislative examinate.

(2) Raportul se transmite Biroului permanent, care dispune și asigură, prin secretarul general al Senatului, difuzarea acestuia senatorilor, Guvernului și inițiatorului, cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de data dezbaterii în plen.

Articolul 113

(1) Senatorii, grupurile parlamentare, comisiile permanente sau Guvernul pot prezenta amendamente în scris, motivate, care se trimit comisiei sesizate în fond, în termenele stabilite de Biroul permanent. În același interval de timp, avizul Consiliului Legislativ sau al altor autorități ori organisme care, potrivit legii, au competențe de avizare se va trimite comisiei sesizate în fond.

(2) Comisia sesizată în fond este obligată să depună raportul în termenul stabilit de Biroul permanent.

(3) Biroul permanent, cu aprobarea Comitetului liderilor, după primirea raportului comisiei sesizate în fond, înscrie cu prioritate în proiectul ordinii de zi proiectul de lege sau propunerea legislativă.

(4) Senatul va limita durata dezbaterilor generale, după care va trece la dezbaterile proiectului, în condițiile art. 106.

(Regulamentul Senatului)

Termenul de 3 zile este un termen imperativ și nu unul de recomandare deoarece are ca scop atât asigurarea transparenței decizionale cât și scopul de a permite deputaților și senatorilor să ia cunoștință de conținutul raportului comisiei de specialitate, pentru a-și exprima votul în conformitate cu propria voință, în aplicarea dispoziției constituționale prevăzute de art. 69 alin. (2) din Constituție conform căreia „votul imperativ este nul”.

În exercitarea mandatului, deputații și senatorii își exprimă voința prin votul asupra propunerilor legislative sau a proiectelor de lege, voință care se formează după analiza conținutului proiectului actului normativ astfel cum a rezultat din dezbaterile comisiei de specialitate. În cazul legii de modificare a Legii nr. 317/2004 reexaminată, termenul de trei zile nu a fost respectat, raportul comisiei speciale fiind distribuit deputaților în aceeași zi în care a avut loc votul final în ședința Camerei Deputaților, în data de 20 martie a.c.. Situația a fost identică și în procedura aplicată în Senatul României, în data de 26 martie a.c.. Pe cale de consecință, considerăm că au fost încălcate dispozițiile art. 69 coroborat cu art. 117 din Regulamentul Camerei Deputaților, ale art. 98 coroborat cu art. 113 din regulamentul Senatului, toate raportate atât la art. 1 alin. (5) din Constituția, cât și la dispozițiile art. 69 alin. (2) din Constituție cu consecința constatării ca neconstituțională a legii în ansamblul său.

II. MOTIVE INTRINSECI

1. Art. I, pct. 15 cu referire la art. 23, alin. (2) din Legea nr. 317/2004

În **Decizia Curții Constituționale nr. 61/2018** se precizează următoarele: *”Distinct de criticile de neconstituționalitate formulate în sesizările ce fac obiectul prezentei cauze, în considerarea legăturii, prin prisma normelor de trimitere, dintre Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii și Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Curtea reține, că, prin Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018, a constatat următoarele: ”Cu privire la dispozițiile art. I pct. 143 [cu referire la art. 82 alin. (2) sintagma ”funcția de ministru al justiției”] și pct. 153 [cu referire la art. 85¹ sintagma ”funcția de ministru al justiției”] din lege, Curtea reține că funcția de ministru al justiției este incompatibilă cu cea de judecător/procuror, neputându-se cumula aceste două calități nici potrivit Constituției și nici Legii nr. 303/2004, în vigoare la data pronunțării prezentei decizii. Prin urmare, durata mandatului de ministru al justiției nu poate fi valorificată la*

stabilirea/actualizarea sau recalcularea drepturilor de pensie de serviciu potrivit Legii nr. 303/2004" (paragraful 176). Ca atare, Curtea a admis obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 143 [cu referire la art. 82 alin. (2) sintagma "funcția de ministru al justiției"], și pct. 153 [cu referire la art. 851 sintagma "funcția de ministru al justiției"]. Această soluție, alături de considerentele Deciziei nr. 45 din 30 ianuarie 2018 cuprinse la paragrafele 167-176 sunt relevante și în cadrul normativ al Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii - obiect al controlului exercitat în cauza de față - având în vedere în special art. I pct. 17 din aceasta, potrivit căruia "La articolul 23, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: «(2) Membrii Consiliului Superior al Magistraturii desfășoară activitate permanentă și nenormată și nu exercită activitatea de judecător sau procuror, cu excepția membrilor de drept.»" Curtea reține că, dacă în privința președintelui ÎCCJ și a procurorului general al PÎCCJ, excepția instituită de textul redat era chiar necesar a fi precizată, având în vedere că dintre membrii de drept sunt președintele ÎCCJ - judecător al instanței supreme și procurorul general al PÎCCJ - procuror, această reglementare urmează a fi reconsiderată în privința celui de-al treilea membru de drept al CSM - ministrul justiției, în acord cu cele statuate de Curte prin Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018 sub dublul aspect al incompatibilității dintre funcția de ministru al justiției și calitatea de judecător sau procuror în activitate și al valorificării duratei mandatului de ministru al justiției pentru stabilirea/actualizarea sau recalcularea drepturilor de pensie de serviciu potrivit Legii nr. 303/2004."

Or, Parlamentul României nu a modificat textul art. I pct. 17 din legea de modificare și completare a Legii nr. 317/2004, care, în forma actuală (art. I, pct. 15), prevede în continuare următoarele: "Membrii Consiliului Superior al Magistraturii desfășoară activitate permanentă și nenormată și nu exercită activitatea de judecător sau procuror, cu excepția membrilor de drept". Această formulare poate fi interpretată în sensul în care **toți** membrii de drept ar putea exercita activitatea de judecător sau procuror și nu în sensul precizat de Curtea Constituțională, care s-a referit în considerente doar la Președintele ÎCCJ, respectiv Procurorul General al Parchetului de pe lângă ÎCCJ. Menținând sintagma "cu excepția membrilor de drept" (din categoria cărora face parte și Ministrul Justiției), Parlamentul nu a pus în acord norma cu deciziile Curții nr. 61/2018 și 45/2018, aspect de natură să constituie o încălcare a dispozițiilor art. 147 alin. 2 și 4 din Constituție.

2. Art. I pct. 17 cu referire la art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 317/2004

În **Decizia nr. 61/2018**, Curtea Constituțională a precizat faptul că: "Legea fundamentală nu face niciun fel de distincție sub aspectul desemnării doar a unui judecător în funcția de președinte sau doar a unui procuror în funcția de vicepreședinte al CSM, ci menționează că președintele CSM este ales dintre magistrații judecătorești și procurori aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat. Prin urmare, în actualul cadru constituțional, judecătorii

și procurorii, în calitate de membri aleși ai CSM, au vocație egală sub aspectul eligibilității fie în calitate de președinte, fie în calitate de vicepreședinte al Consiliului (...) Prin urmare, atât timp cât Constituția reglementează, la art. 133 alin. (1), Consiliul Superior al Magistraturii ca reprezentant, în egală măsură, al celor două ramuri ale magistraturii - judecătorii și procurorii - și garant, în această calitate, al independenței justiției - în componența sa referitoare la autoritatea judecătorească, respectiv instanțele judecătorești și Ministerul Public -, legea organică nu poate institui o diferențiere, în cadrul aceleiași categorii a magistraților aleși membri ai Consiliului, sub aspectul vocației de a fi ales ca președinte al CSM doar în privința judecătorilor, membri aleși ai Consiliului. Această opțiune a legiuitorului organic este incompatibilă cu prevederile art. 16 și ale art. 133, alin. (3) din Legea fundamentală.”

Parlamentul României a pus de acord textul art. 24, alin. (1) și (2) cu Decizia Curții și a adoptat următoarea reglementare:

”(1) Consiliul Superior al Magistraturii este condus de președinte, ajutat de un vicepreședinte, aleși de plen, în prezența a cel puțin 15 membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, cu votul majorității membrilor prezenți dintre judecătorii și procurorii prevăzuți la art. 3 lit. a), care fac parte din secții diferite, pentru un mandat de un an. Mandatul președintelui nu poate fi reînnoit.

(2) Pentru funcția de președinte și vicepreședinte vor candida un judecător și un procuror desemnați de Secția pentru judecători, respectiv Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, din rândul membrilor săi, în prezența a cel puțin 2/3 din membrii secțiilor, cu votul majorității membrilor prezenți. Secția pentru judecători și Secția pentru procurori desemnează candidații pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte, în prezența a cel puțin 2/3 din membrii secțiilor cu votul majorității membrilor prezenți.”

Or, instituind regula conform căreia pentru funcția de președinte și vicepreședinte vor candida un judecător și un procuror care fac parte din secții diferite, Parlamentul încalcă considerentele Curții din Decizia precitată în sensul în care prestabilește că cele două funcții vor fi ocupate de un judecător și de un procuror, limitând astfel voința Plenului CSM de a alege doar judecători sau doar procurori în cele două funcții de conducere. Această limitare încalcă art. 133 alin. 1 din Constituție, care consacră pentru CSM rolul de reprezentant, în egală măsură, al celor două ramuri ale magistraturii și de garant, în această calitate, al independenței justiției. Prin urmare, dacă *”în actualul cadru constituțional, judecătorii și procurorii, în calitate de membri aleși ai CSM, au vocație egală sub aspectul eligibilității fie în calitate de președinte, fie în calitate de vicepreședinte al Consiliului”* (Decizia Curții Constituționale nr. 61/2018), legea organică ar trebui să mențină posibilitatea ca cele două funcții de conducere să fie ocupate fie de un judecător sau procuror, fie doar de judecători sau de procurori, Plenul CSM fiind singurul în măsură să decidă care sunt cele mai potrivite persoane, din rândul membrilor aleși, să ocupe respectivele funcții de conducere.

Totodată, conform legii adoptate de Parlament, la articolul 24, alineatul (2¹) și (2²) se modifică și vor avea următorul cuprins:

”(2¹) *Candidații pentru funcțiile de președinte, respectiv vicepreședinte, își vor depune candidaturile, însoțite de un proiect privind obiectivele urmărite, în secțiile de care aparțin.*

(2²) *Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii vor analiza și dezbate candidaturile depuse și vor desemna candidații pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte ale Consiliului Superior al Magistraturii.”*

În condițiile în care Curtea Constituțională va constata depășirea limitelor reexaminării legii de către Parlament pentru punerea de acord a prevederilor neconstituționale cu decizia Curții Constituționale în ceea ce privește art. 24, alin. 1 și 2, este necesară și reevaluarea constituționalității art. 24 alin. 2¹ și 2², așa cum au fost modificate de Parlament în vederea corelării cu noile dispoziții art. 24 alin. 1 și 2.

Modificarea cvorumului cu care sunt aleși președintele și vicepreședintele CSM, dar și candidații pentru aceste funcții, **excede Deciziei CCR nr. 61/2018, fiind încălcate dispozițiile art. 147 alin. 2 din Constituție și paragraful nr. 156 din Decizia CCR nr. 61/2018.** Ea este nejustificată în raport cu importanța instituției CSM și a funcției de președinte. Președintele și vicepreședintele vor fi aleși cu majoritatea membrilor *prezenți*, nu cu majoritatea tuturor membrilor. Aceasta înseamnă că vor putea fi aleși de cel puțin 8 membri, și nu cel puțin 10 membri ca în prezent, fapt de natură să scadă reprezentativitatea și legitimitatea acestor funcții.

Astfel, nu trebuie uitat faptul că pentru realizarea funcțiilor sale, Consiliul Superior al Magistraturii a fost organizat conform Constituției ca un organ colectiv pentru a da expresie concretă puterii publice. Când discutăm de caracterul colectiv ne raportăm atât la unitatea sa în efortul impus de Constituție de a fi garantul independenței justiției, dar și în exercitarea competențelor sale. Unitatea corpului profesional trebuie să fie oglindită și la nivelul conducerii Consiliului Superior al Magistraturii deoarece este o trăsătură intrinsecă și impusă de Constituție. Prevederile Constituționale nu permit diferențiere nici măcar la nivel de aparență. Nu trebuie omisă încălcarea puterii reprezentative a plenului care prin votul său, atât al procurorilor, cât și al judecătorilor, numește un președinte și un vicepreședinte în conformitate cu prevederile Constituției.

Singurul aspect de noutate care respectă indicațiile date de instanța de contencios constituțional constă în faptul că s-a înlăturat mențiunea privitoare la faptul că președintele Consiliului este ales de drept dintre judecători și vicepreședintele de drept dintre procurori.

În rest, rolul adunărilor electivă prevăzute inițial a fost preluat de Secțiile Consiliului. Așa cum se poate observa, esența procedurii de selectare a candidaților este de competența acestora, în fața cărora *candidații pentru funcțiile de președinte, respectiv vicepreședinte, își depun candidaturile, însoțite de un proiect privind obiectivele urmărite* (art. 24, alin. (2¹)) și unde *se vor analiza și dezbate candidaturile depuse și se vor desemna candidații pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte ale Consiliului Superior al Magistraturii* (art. 24 alin. (2²)). *Secțiile corespunzătoare desemnează, din rândul membrilor săi, în prezența a cel puțin 2/3 din membrii*

secțiilor, cu votul majorității membrilor prezenți, câte un judecător și un procuror care vor candida pentru funcția de președinte și vicepreședinte al Consiliului (art. 24, alin. (2)).

Astfel Secțiile Consiliului au rol de filtru decisiv cu privire la candidaturile depuse pentru ocuparea unei funcții de conducere. Aspectele vitale ale procedurii, cele care constau în depunerea și susținerea proiectelor manageriale se derulează în fața Secțiilor, iar un judecător sau un procuror care nu poate întruni numărul necesar de voturi în cadrul Secției în care își desfășoară activitatea nu va putea niciodată să ocupe una dintre cele două funcții.

De asemenea, Plenului Consiliului i se atribuie un rol limitat, fiind redusă nejustificat și prin înfrângerea normelor constituționale, aprecierea pe care o poate face asupra candidaturilor. Astfel, judecătorii din Consiliu, precum și reprezentanții societății civile, vor avea de ales exclusiv persoana care a trecut de filtrul prealabil al Secției pentru procurori, iar procurorii precum și reprezentanții societății civile doar persoana (judecător) care a trecut de filtrul Secției pentru judecători a Consiliului. O astfel de reglementare nu respectă în niciun fel spiritul normelor constituționale și adaugă la litera acesteia.

Pe de altă parte, procedura în vigoare, care prevede faptul că alegerea președintelui și a vicepreședintelui se face de către toții membri Consiliului, iar candidaturile se depun și se susțin în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, este aptă să asigure pe deplin respectarea cerințelor impuse de instanța de contencios constituțional, nefiind nici un motiv fezabil să fie modificată.

Raportat la toate cele arătate anterior, prevederile preconizate ale art. 24 din Legea 317/2004, republicată, încalcă dispozițiile art. 133, alin. (3) din Constituție, prin faptul că prevăd votul Plenului doar sub aspectul unor condiții în mare măsură de formă a alegerii președintelui și vicepreședintelui Consiliului Superior al Magistraturii, nu și a alegerii propriu-zise.

3. Din art. I pct. 21 din varianta supusă controlului de constituționalitate a fost eliminat punctul referitor la art. 24 alin. 3 lit. f din Legea nr. 317/2004

Parlamentul României a adoptat **eliminarea** art. 24 alin. 3 lit. f așa cum a fost modificat la art. I pct. 21 din legea de modificare și completare a Legii nr. 317/2004. Conform acestui articol, Președintele CSM *”sesizează Curtea Constituțională, în vederea soluționării conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, pe baza deciziei Plenului”*. Ca urmare a eliminării acestui articol se revine la forma actuală a art. 24 alin. 1 lit. f din Legea nr. 317/2004 în vigoare, conform căruia Președintele CSM *”sesizează Curtea Constituțională, în vederea soluționării conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice”*.

În condițiile în care considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 61/2018 nu au vizat această dispoziție, modificarea adusă de Parlament în procedura reexaminării legii pentru punerea de acord a prevederilor neconstituționale cu Decizia Curții Constituționale nu se găsește

într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale și nu reprezintă o recorelare a dispozițiilor legii ca operațiune de tehnică legislativă, ci o modificare substanțială prin raportare la intenția inițială a legiuitorului. Faptul că Președintele CSM poate sesiza Curtea Constituțională cu un conflict juridic de natură constituțională având putere discreționară în acest sens sau doar pe baza deciziei Plenului sunt două ipoteze juridice diferite, în niciun caz un aspect de corelare de tehnică legislativă, motiv pentru care eliminarea art. 24, alin. 3 lit. f reprezintă o modificare substanțială prin care se încalcă art. 147 alin. 2 din Constituția României.

4. Art. I pct. 32 cu referire la art. 40 alin. 1 lit. b din legea nr. 317/2004

Art. 40 alin. 1 lit. b din Legea nr. 317/2004 este modificat în sensul în care Secția pentru judecători a CSM *”numește și revocă din funcție președintele, vicepreședinții și președinții de secții ai Înaltei Curți de Casație și Justiție”*.

Această modificare a art. 40 alin. 1 lit. b din Legea nr. 317/2004 a fost adoptată de Parlament invocându-se necesitatea corelării cu dispozițiile art. I pct. 90 din legea de modificare și completare a Legii nr. 303/2004 prin care art. 53 din Legea nr. 303/2004 a fost modificat în urma punerii de acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 45/2018. În forma adoptată de Parlament a acestui articol din Legea nr. 303/2004 se prevede că: *„Președintele, vicepreședinții și președinții de Secție a ICCJ sunt numiți de către Secția pentru judecători a CSM, dintre judecătorii ICCJ care au funcționat la această instanță cel puțin 2 ani și care nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani”*.

Însă, forma modificată de Parlament a art. 53 din Legea nr. 303/2004 nu se regăsește în fondul activ al legislației (anume în Legea nr. 303/2004 în vigoare), ci face parte dintr-o lege de modificare a Legii nr. 303/2004 care nu a intrat în vigoare, nefiind promulgată de Președintele României. O astfel de abordare a Parlamentului excede, pe de o parte, limitelor impuse de jurisprudența Curții pentru punerea de acord a legii cu deciziile instanței de contencios constituțional și, pe de altă parte, afectează inclusiv posibilitatea Curții de a controla dispozițiile unor astfel de articole prin raportare la art. 1 alin. 5 în componenta privind claritatea, precizia și predictibilitatea legii, pentru simplul motiv că instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța cu privire la modul în care se corelează un articol supus controlului de constituționalitate cu un text dintr-o lege care nu produce efecte juridice, întrucât nu a fost finalizată procedura legislativă.

Faptul că Parlamentul a înființat o Comisie comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției și faptul că în această Comisie se dezbate legi de modificare și completare a Legii nr. 303/2004, 304/2004 și 317/2004 nu se poate constitui într-un argument pentru a justifica adoptarea de amendamente de corelare între dispozițiile celor trei legi de modificare și completare, corelările putând fi realizate numai cu dispoziții din fondul activ al legislației. Numai o astfel de interpretare poate să

fie acceptată prin raportare la competența Curții Constituționale de a verifica constituționalitatea legilor adoptate de Parlament, în special prin raportare la art. 1 alin. 5 din Constituția României care prevede faptul că în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. Or, în acest caz, respectarea de către Parlament a Constituției, a supremației sale și a legilor presupune raportarea la acele legi care sunt în vigoare, nu la acelea care nu au parcurs tot procesul legislativ, nefiind promulgate de Președintele României.

5. Art. I pct. 35 cu referire la art. 44 alin. 4 și 5 din Legea nr. 317/2004

Parlamentul a eliminat alin. 4 și 5 ale art. 44 și a menținut doar alin. 3 al art. 44 așa cum a fost acesta modificat prin art. I pct. 36 din legea de modificare și completare a Legii nr. 317/2004. Cele două alineate eliminate ale art. 44 în vigoare din Legea nr. 317/2004 prevăd că: *”(4) Acțiunea disciplinară în cazul abaterilor săvârșite de procurori se exercită de Inspekția Judiciară, prin inspectorul judiciar, de ministrul justiției sau de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. (5) Acțiunea disciplinară în cazul abaterilor săvârșite de un magistrat-asistent se exercită de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau de Inspekția Judiciară, prin inspectorul judiciar.”*

Art. 44 alin. 3 așa cum a fost modificat prin legea de modificare și completare a Legii nr. 317/2004 prevede faptul că: *”Acțiunea disciplinară în cazul abaterilor săvârșite de judecători, procurori și magistrați -asistenți se exercită de Inspekția Judiciară, prin inspectorul judiciar.”*

Deși modificarea operată a fost justificată întrucât alin. 3 include și situațiile prevăzute la alin. 4 și 5, în realitate modificarea este una substanțială, generând o schimbare majoră în exercitarea acțiunii disciplinare în cazul magistraților, aspect care conduce la depășirea limitelor reexaminării pentru punerea de acord a dispozițiilor neconstituționale cu Decizia Curții Constituționale nr. 61/2018.

Acțiunea disciplinară are ca obiect tragerea la răspundere disciplinară a magistraților care au săvârșit abateri disciplinare. Tragerea la răspundere disciplinară a celor care au săvârșit abateri disciplinare presupune o serie de etape procedurale care presupun punerea în mișcare a acțiunii disciplinare, cercetarea disciplinară, aplicarea sancțiunii disciplinare etc. Or, menținerea exclusiv a precizării conform căreia acțiunea disciplinară în cazul abaterilor săvârșite de judecători, procurori și magistrați-asistenți se exercită de Inspekția Judiciară, prin inspectorul judiciar, este de natură să creeze impredictibilitate în aplicarea normei, întrucât se poate interpreta faptul că toate elementele componente ale acțiunii disciplinare (inclusiv sesizarea pentru punerea în mișcare a acțiunii disciplinare sau aplicarea sancțiunii disciplinare) se realizează de către Inspekția Judiciară, prin inspectorul judiciar. Or, o astfel de interpretare ar conduce la concluzia eronată că toate celelalte autorități care au atribuții în exercitarea acțiunii disciplinare (CSM și ministrul justiției) sunt eliminate din procedura de tragere la răspundere

disciplinară a magistraților, aspect care conduce la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 134 alin. 2 și art. 132 alin. 1.

În considerarea argumentelor de mai sus, inclusiv **eliminarea alin. 3** al art. 49 din Legea nr. 317/2004 reprezintă o modificare substanțială, care **depășește limitele stabilite de jurisprudența Curții cu privire la reexaminarea legii** în vederea punerii de acord cu Decizia Curții Constituționale. În forma actuală, art. 49 alin. 3 din Legea nr. 317/2004 prevede faptul că: *”În cazul în care acțiunea disciplinară este exercitată de ministrul justiției, de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau, după caz, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, acțiunea disciplinară este susținută de către titular ori de un reprezentant desemnat de acesta.”*

6. Art. I pct. 59 cu referire la art. 54 alin. 2 din Legea nr. 317/2004

Art. 54 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 a fost modificat și are următorul cuprins: *”Calitatea de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, reprezentant al societății civile, reprezintă vechime în specialitate recunoscută în profesiile juridice, și pe durata mandatului este incompatibilă cu **exercitarea** calității de parlamentar, ales local, funcționar public, judecător, procuror, notar public, avocat, consilier juridic, **mediator, arbitru, executor judecătoresc, practician în insolvență, greșier, consilier de probațiune și a altor profesii juridice reglementate de lege**”*

În forma în vigoare, art. 54 alin. 2 din Legea nr. 317/2004 prevede următoarele: *”Calitatea de reprezentant al societății civile ales membru al Consiliului Superior al Magistraturii este incompatibilă **cu calitatea de parlamentar, ales local, funcționar public, judecător sau procuror în activitate, notar public, avocat, consilier juridic sau executor judecătoresc în exercițiu**”.*

În condițiile în care considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 61/2018 nu au vizat această dispoziție, modificarea adusă de Parlament în procedura reexaminării legii pentru punerea de acord a prevederilor neconstituționale cu Decizia Curții Constituționale nu se găsește într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale și nu reprezintă o recorelare a dispozițiilor legii ca operațiune de tehnică legislativă, ci o modificare a textului legal prin raportare la intenția inițială a legiuitorului, ceea ce se constituie într-o încălcare a dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Constituția României.

7. Art. I pct. 86 prin care se introduce art. 74¹

Parlamentul a adoptat **un nou art. 74¹** ca măsură de **corelare cu art. 96** așa cum a fost modificat prin legea de completare și modificare a Legii nr. 303/2004.

Art. 74¹ are următorul cuprins:

”(1) La sesizarea Ministerului Finanțelor Publice, în cazurile și termenele prevăzute de art. 96 din Legea 303/2004, Inspekția Judiciară efectuează verificări în vederea evaluării dacă eroarea judiciară cauzată de judecător sau procuror a fost ca urmare a exercitării funcției cu rea credință sau gravă neglijență.

(2) Verificarea prevăzută la alin. (1) se finalizează în termen de 30 de zile de la sesizare. Inspectorul-șef poate dispune prelungirea termenului cu cel mult 30 de zile, dacă există motive întemeiate care justifică această măsură. Durata maxima a verificarilor nu poate depăși 120 de zile.

(3) Verificarea este efectuată de o comisie formată, în funcție de calitatea persoanei verificate, din 3 judecători, inspectori judiciari sau 3 procurori, inspectori judiciari. În situația în care, în aceeași cauză sunt verificați judecători și procurori, se vor forma două comisii care vor verifica distinct faptele în funcție de calitatea persoanelor verificate.

(4) În cadrul verificărilor, ascultarea judecătorului și procurorului vizat este obligatorie. Refuzul judecătorului sau procurorului verificat de a face declarații sau de a se prezenta la audieri se constată prin proces-verbal și nu împiedică încheierea verificărilor. Judecătorul sau procurorul vizat are dreptul să cunoască toate actele verificării și să solicite probe în apărare. Inspectorii pot audia orice alte persoane implicate în cauza în care se fac verificări.

(5) Verificările se finalizează printr-un raport prin care, în baza întregului material probator administrat, Inspekția Judiciară apreciază dacă eroarea judiciară a fost săvârșită de judecător sau procuror cu rea-credință sau gravă neglijență.

(6) Verificarea prevăzută la alin. (1) se efectuează și în situația în care persoanele verificate nu mai ocupă funcția de judecător sau procuror.

(7) Raportul se comunică Ministerului Finanțelor Publice și judecătorului sau procurorului vizat.

(8) Raportul prevăzut la alin. (5) este supus confirmării inspectorului-șef. Inspectorul-șef poate dispune motivat, o singură dată, completarea verificărilor. Completarea se efectuează de comisie în termen de cel mult 30 de zile de la data când a fost dispusă de către inspectorul-șef.”

Însă, forma modificată de Parlament a art. 96 din Legea nr. 303/2004 nu se regăsește în fondul activ al legislației (anume în Legea nr. 303/2004 în vigoare), ci face parte dintr-o lege de modificare a Legii nr. 303/2004 care nu a intrat în vigoare, nefiind promulgată de Președintele României. O astfel de abordare a Parlamentului excede, pe de o parte, limitelor impuse de jurisprudența Curții pentru punerea de acord a legii cu deciziile instanței de contencios constituțional și, pe de altă parte, afectează inclusiv posibilitatea Curții de a controla dispozițiile unor astfel de articole prin raportare la art. 1 alin. 5 în componenta privind claritatea, precizia și predictibilitatea legii, pentru simplul motiv că instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța cu privire la modul în care se corelează un articol supus controlului de

constituționalitate cu un text dintr-o lege care nu produce efecte juridice, întrucât nu a fost finalizată procedura legislativă.

Faptul că Parlamentul a înființat o Comisie comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției și faptul că în această Comisie se dezbate legi de modificare și completare a Legii nr. 303/2004, 304/2004 și 317/2004 nu se poate constitui într-un argument pentru a justifica adoptarea de amendamente de corelare între dispozițiile celor trei legi de modificare și completare, corelările putând fi realizate numai cu dispoziții din fondul activ al legislației.

Numai o astfel de interpretare poate să fie acceptată prin raportare la competența Curții Constituționale de a verifica constituționalitatea legilor adoptate de Parlament, în special prin raportare la art. 1 alin. 5 din Constituția României care prevede faptul că în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. Or, în acest caz, respectarea de către Parlament a Constituției, a supremației sale și a legilor presupune raportarea la acele legi care sunt în vigoare, nu la acelea care nu au parcurs tot procesul legislativ, nefiind promulgate de Președintele României.

Totodată, trebuie precizat faptul că procedura stabilită de legiuitor în noul art. 74¹ este neconstituțională prin raportare la art. 21 alin. 1 și art. 52 alin. 1 din Constituția României. Astfel, **raportul întocmit de Inspekția Judiciară** este un act emis de o autoritate publică, în baza unei proceduri prevăzute de lege, fiind producător de efecte juridice și putând afecta drepturile subiective și interesele legitime ale persoanelor verificate. Întrucât legiuitorul nu a reglementat o cale de atac împotriva acestui act administrativ al Inspekției Judiciare se încalcă accesul liber la justiție și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, drepturi fundamentale consacrate în art. 21 alin. 1 și art. 52 alin. 1 din Constituția României. Or, într-o asemenea ipoteză, nu se poate accepta ca un text care a fost modificat invocându-se necesitatea punerii de acord a acestuia cu Decizia Curții să încalce o altă dispoziție constituțională, motiv pentru care Curtea Constituțională ar trebui să se pronunțe cu privire la această chestiune pe calea obiecției de neconstituționalitate.

În drept, ne întemeiem sesizarea pe dispozițiile art. 133 alin (3) din Regulamentul Camerei Deputaților și ale art. 15 alin alin (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

În concluzie, vă solicităm să constatați neconstituționalitatea legii de modificare și completare a Legii nr. 317/2004 privind **organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii pentru încălcarea art. 1 alin.(5), art. 69 alin. (2), art. 133, alin (1) și ale art.147 alin. (2) și (4) din Constituția României.**

TABEL CU SEMNATARII
 SESIZĂRII LA CURTEA CONSTITUȚIONALĂ CU PRIVIRE
 LA LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA
 LEGII NR. 317/2004 PRIVIND ORGANIZAREA ȘI
 FUNCȚIONAREA CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

NR. CRT.	Deputat	Semnătura
1.	Raluca Turcam	
2.	Gheorghe Tihoc PNL	
3.	Balan Ioan PNL	
4.	SORIN-DAN MOLDOVAN PNL	
5.	ROMAN FURIN PNL	
6.	LUCIAN BODE PNL	
7.	CĂTĂLIN PLEDOȘI	
8.	PIRETA MARIANA	
9.	Mihalescu Dumitru	
10.	ROMANESCU CRISTINEA	
11.	BOGDAN GHEORGHIU	
12.	TRÎLE CRISTINA	
13.	OLTEANU DANIEL	
14.	STROE IONUȚ MARIAN	
15.	Răduci Aidin Alexandru	
16.	Blăvea Gabriela	
17.	PĂCĂRIU CLAUDIA	
18.	GIUȘU RADU	
19.	SISCU GEORGE PNL	
20.	ĂCHITEI VOILE CRISTIAN	
21.	CHEȘTEȘU UCRICA	
22.	LUNGU TUDORINA	
23.	MARA CALISTA	
24.	GABRIEL ANDRONACHE	
25.	ȚĂBĂRI ANGELICA	

26.	Chereches Florica	gl
27.	Mara Mares	~~gl~~
28.	Voico MIHA' ALEXANDRU	~~gl~~
29.	CULEARA MIHA'	~~gl~~
30.	SOVAIALA CONSTANTIN	~~gl~~
31.	'NEABU NICOLAE	~~gl~~
32.	LEOREANU LAURENTIU DAN	PNL Lemn
33.	Popescu Virgil	~~gl~~
34.	Bica Dorut	~~gl~~
35.	PALAR IONEL'	~~gl~~
36.	Schelca Sorufcha Valeria	~~gl~~
37.	Alexe Costel	~~gl~~
38.	OLAR CORNELIU	~~gl~~
39.	Stibou Gigel	~~gl~~
40.	Dore Victor Paul	~~gl~~
41.	Cherche Daniel	~~gl~~
42.	VILCEANU DAN	~~gl~~
43.	Bodea Ionius	~~gl~~
44.	Robert SIGHARTAU	~~gl~~
45.	Stamatiou Florin	~~gl~~
46.	GIUGEA NICOLAE	~~gl~~
47.	HEIUS LUCIAN	~~gl~~
48.	ROMEO XICOARA	~~gl~~
49.	IONITA ANTONETA	~~gl~~
50.	OROS HECHITA ADRIAN	~~gl~~
51.	BAN-ONI ARDECERAN	~~gl~~
52.	KARINA JASTON	~~gl~~
53.	CLIPA ION	~~gl~~
54.	BULCAN CRISTIAN	~~gl~~
55.	RAGVAN PRISCA	~~gl~~

56.	ROBERTA ANASTASE	Rluulu
57.	Flutucie Bogdan	~~Flu~~
58.	Vanya Vovio	~~V~~
59.	PREDA CEBAR	~~P~~
60.	BUTIB SORITI	~~B~~
61.	PAVEL POPESCU	~~P~~
62.	Margar COZMIANOVIC	~~M~~
63.	VARGA GLAD AUREL	~~V~~
64.		
65.		
66.		
67.		
68.		

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	NASUŢ CLAUDIU		USR
2.	PRUNĂ CRISTINA - MĂDĂLINA		USR
3.	BENGA TUODR VLAD		USR
4.	PRISNEL ADRIAN - CLAUDIU		USR
5.	MOSTEANU LIVIU - IONEL		USR
6.	ION STELIAN - CRISTIAN		USR
7.	BETELEAN SILVIU		USR
8.	Gheorghe Ciupanu		USR
9.	BULAI JULEAN		USR
10.	CRISTIAN GHINBA		USR
11.	Matei Gabriel		USR
12.	IURISHEI CRISTINA		USR
13.	COSMA LAVINIA - CORINA		USR
14.	LUPEŞCU DUMITRE		USR
15.	POPESCU NICOLAE DANIEL		USR
16.	Rădulescu Ion Bogdan		USR
17.	STANCIU-VIRTEU USMAN DANIEL		USR
18.	CHICHIRAN COSETTE		USR
19.	DRULA CATALIN		USR
20.	Dan Bavana		USR
21.	Ustian Gabriel Suddler		USR
22.	Rodorean Bogdan Ionel		USR
23.	DURUŢ VLAD EMANUEL		USR
24.	VLAD SERGIU COSMIN		USR
25.	ZĂINEA CORNEL		USR
26.	POP RĂZES OVIDIU		
27.			
28.			
29.			
30.			

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

SERIE
PREȘEDINTE
Nr. 152
Date 23.01.2018

548/25.01.2018

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.89A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

539

NR. .... / 23 JAN 2018

Domnului
Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

LSA/2018
În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 51 deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Uniunii Salvați România, Partidul Mișcarea Populară și Partidul Național Liberal, Grupului Parlamentar al Minorităților Naționale și un deputat neafiliat, sesizare referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii (PLx nr.419/2017).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 7 februarie 2018, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 21 februarie 2018.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

Cabinet Secretar General

Parlamentul României
Camera Deputaților

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 479 / 27 JAN 2018

București 22.01.2018

Nr. 2/582

Domnului

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
Dosar nr. 89 A / 2018

VALER DORNEANU

Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

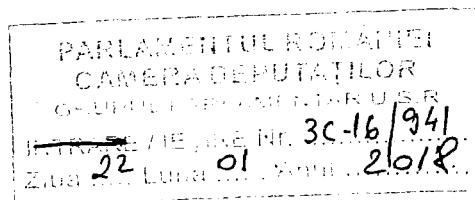
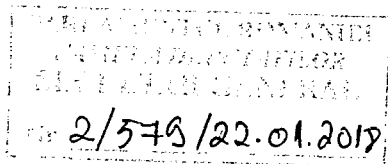
Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de un număr de 51 de deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Uniunii Salvați România, Partidului Mișcarea Populară și Partidului Național Liberal, Grupului Parlamentar al Minorităților Naționale și un deputat neafiliat, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii (PLX nr.414/2017).

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

SILVIA MIHALCEA

ROMANIA

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Grup Parlamentar al Partidului Uniunea Salvați România

Către:

SECRETARIATUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Doamnei Silvia-Claudia Mihalcea

Doamnă Secretar General,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă depunem alăturat sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii (PL-x nr. 419/2017), solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, în ziua depunerii.

Cu stimă,

Lider Grup USR Camera Deputaților,

Cristian-Gabriel Seidler

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

DOMNULE PREȘEDINTE,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații menționați în anexa atașată formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii (PL-x nr. 419/2017), pe care o considerăm neconformă cu o serie de prevederi din Constituția României, pentru motivele expuse în continuare.

I.) CONSIDERENTE PREALABILE ASUPRA ADMISIBILITĂȚII PREZENTEI DIN PERSPECTIVA RESPECTĂRII TERMENULUI DE SESIZARE

Procedura premergătoare trimiterii legilor spre promulgare este reglementată prin art. 15 din Legea nr. 47/1992, care stabilește că “(2) În vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. În cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile. (3) Data la care legea a fost depusă la secretarii generali ai Camerelor se aduce la cunoștință în plenul fiecărei Camere în termen de 24 de ore de la depunere. Depunerea și comunicarea se fac numai în zilele în care Camerele Parlamentului lucrează în plen.”

Totodată, art. 77 alin. (1) din Constituție prevede că "*Legea se trimite, spre promulgare, Președintelui României. Promulgarea legii se face în termen de cel mult 20 de zile de la primire.*"

În speță, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii a fost adoptată de Camera Deputaților la data de 13.12.2017 și ulterior de către Senat la data de 21.12.2017, fiind depusă în aceeași zi la secretarii generali ai celor două Camere, pentru formularea unor eventuale sesizări de neconstituționalitate. Având în vedere că actul normativ a fost adoptat cu procedură de urgență, împrejurare care conduce la reducerea termenului de la 5 zile la două zile, iar zilele cuprinse în intervalul 23.12.2017 - 26.12.2017 au fost nelucrătoare, rezultă că ultima zi a acestuia a fost 27.12.2017.

Întrucât prezenta a fost depusă la o dată ulterioară, ca urmare a imposibilității obținerii numărului minim de susținători în cadrul termenului prescurtat, solicităm a se avea în vedere jurisprudența îndelungată și constantă a Curții Constituționale în sensul primirii spre soluționare a sesizărilor de neconstituționalitate *a priori* formulate între data expirării termenului și data promulgării legii de către Președintele României. Spre exemplu, prin Decizia nr. 767/2016, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

"Chiar dacă sesizarea nu a fost depusă la Curtea Constituțională în interiorul termenului de protecție, ea îndeplinește condiția de admisibilitate referitoare la obiectul controlului de constituționalitate (legea nepromulgată încă), întrucât nici Constituția și nici Legea nr. 47/1992 nu reglementează obligativitatea introducerii obiecției de neconstituționalitate în interiorul termenului de protecție. Neintroducerea obiecției în acest termen nu are, așadar, drept consecință decăderea titularilor din dreptul de a sesiza Curtea Constituțională, aceștia putând formula sesizări, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, sub condiția ca legea să nu fi fost încă promulgată.

Raportat la cauza de față, Curtea constată că, deși obiecția de neconstituționalitate nu a fost formulată în termenul de protecție, aceasta viza o lege nepromulgată încă. O atare situație nu este o abatere de la regularitatea sesizării Curții Constituționale, titularii dreptului de sesizare putând să sesizeze Curtea oricând înainte de emiterea decretului de promulgare. Faptul că legiuitorul a reglementat în Legea nr. 47/1992 un termen de protecție

are semnificația unei garanții asociate dreptului de sesizare a Curții Constituționale care implică o interdicție totală de a se promulga legea în acest termen. Însă, termenul menționat nu poate fi calificat ca fiind unul de decădere în sensul că numai în acest termen se pot formula obiecții de neconstituționalitate; formulând obiecția în afara termenului, autorul acesteia se expune posibilității ca, până la data formulării ei, Președintele să promulge legea (...).”

De asemenea, prin Decizia nr. 89/2017, Curtea Constituțională a stabilit că *“termenele cuprinse la art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 au un caracter de protecție pentru titularii dreptului de sesizare a instanței constituționale, astfel încât nu există nicio sancțiune dacă instanța constituțională este sesizată după expirarea acestora. În exercitarea controlului a priori de constituționalitate, esențial este ca legea să nu fi fost promulgată la data înregistrării sesizării la Curtea Constituțională”*. Soluții similare au mai fost date și prin Decizia nr. 718/2017, Decizia nr. 975/2010, Decizia nr. 1612/2010, etc.

Nu în ultimul rând, menționăm că această interpretare a fost enunțată și în doctrină de către Prof. Univ. Dr. Ioan Vida, Președinte al Curții Constituționale între anii 2004 și 2010, care a arătat că *“în cadrul acestui termen sau chiar după depășirea acestuia, dar înainte de emiterea decretului de promulgare (...), Președintele României, președintele Senatului, președintele Camerei Deputaților, Guvernul, Înalta Curte de Casație și Justiție, Avocatul Poporului, un grup format din cel puțin 50 de deputați sau din cel puțin 25 de senatori pot sesiza Curtea Constituțională asupra neconstituționalității legii, în întregul său ori în parte¹.”*

Pentru toate aceste considerente și în contextul în care, la data depunerii prezentei, Președintele României nu a promulgat încă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, solicităm primirea sesizării și soluționarea fondului acesteia.

II.) SITUAȚIA DE FAPT

Legea care face obiectul prezentei sesizări a fost inițiată în anul 2017, sub denumirea "*Propunere legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii*", de către următorii parlamentari: Iordache Florin (deputat PSD), Nicolicea Eugen (deputat PSD), Cătănicu Steluța-Gustica (deputat ALDE), Florea Oana-Consuela (deputat PSD), Gilia Claudia (deputat PSD), Halici Nicușor (deputat PSD), Popa Ștefan-Ovidiu (deputat PSD), Tănăsescu Alina-Elena (deputat PSD), Nicolae Șerban (senator PSD) și Cazanciuc Robert-Marius (senator PSD).

Derularea procedurii legislative la Camera Deputaților:

- la data de 31.10.2017 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul PL-x nr. 419/2017;
- la data de 08.11.2017 a fost primit avizul favorabil al Consiliului Legislativ, înregistrat cu nr. 945;
- la data de 09.11.2017 a fost primit punctul de vedere **neutru** al Guvernului, înregistrat cu nr. 11007/09.11.2017 (n.r. Parlamentul va decide asupra oportunității adoptării acestei inițiative legislative);
- la data de 15.11.2017 a fost primit avizul **negativ** al Consiliului Superior al Magistraturii, înregistrat cu nr. 1148/09.11.2017;
- la data de 13.12.2017 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, prin care au fost recomandate 159 amendamente pentru admitere și 117 amendamente pentru respingere;
- la data de 13.12.2017 a fost adoptată în plen cu 177 de voturi pentru și 78 de voturi contra.

Derularea procedurii legislative la Senat:

- la data de 14.12.2017 a fost înregistrată la Biroul Permanent cu codul L548;
- la data de 14.12.2017 a fost înregistrată pentru dezbatere cu codul B664;

- la data de 20.12.2017 a fost primit raportul favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției;
- la data de 21.12.2017 a fost adoptată în plen cu 81 de voturi pentru și 28 de voturi contra.

III.) MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE EXTRINSECI

A) Încălcarea principiului bicameralismului Parlamentului României

Spre deosebire de alte principii constituționale, principiul bicameralismului nu este enunțat în mod expres prin Constituție, însă rezultă pe cale de interpretare a art. 61 alin. (2), care statuează că Parlamentul este alcătuit din Camera Deputaților și Senat, coroborat cu art. 75, care stabilește ordinea sesizării celor două camere pentru dezbateră și adoptarea proiectelor de legi și propunerilor legislative, în funcție de categoriile din care fac parte.

Existența și obligativitatea respectării acestui principiu au fost recunoscute în repetate rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, care a pronunțat atât decizii de admitere (ex. Decizia nr. 472/2008, Decizia nr. 1029/2008, Decizia nr. 710/2009, Decizia nr. 62/2017) cât și decizii de respingere (ex. Decizia nr. 413/2010, Decizia nr. 1533/2011, Decizia nr. 1/2012) a sesizărilor de neconstituționalitate *a priori* formulate în baza acestuia.

În speță, prin Hotărârea Parlamentului nr. 69/2017 a fost constituită Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, având următoarele obiective inițiale:

- "înglobarea în cuprinsul Codului de procedură penală (Legea nr. 135/2010) a modificărilor adoptate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările ulterioare;*
- modificarea textelor în raport cu deciziile Curții Constituționale a României, emise începând cu 2014 și prin care s-au admis excepții de neconstituționalitate pentru*

- articolele din Codul de procedură penală, în considerarea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituția României, republicată;
- c) **înglobarea** în cuprinsul Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, a modificărilor introduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a modificărilor introduse prin alte legi ulterioare adoptării;
  - d) **punerea în acord** a deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională a României prin care s-au declarat neconstituționale texte din Codul penal, în considerarea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituția României, republicată;
  - e) **transpunerea** în legislația națională a tuturor directivelor (UE) Parlamentului European și a Consiliului privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale;
  - f) **punerea în acord** cu concluziile Raportului Comisiei de la Veneția asupra relației dintre responsabilitatea ministerială politică și cea penală din anul 2013;
  - g) **punerea în acord** a rapoartelor GRECO cu prevederile Codului penal și Codului de procedură penală (Raportul de evaluare a României privind incriminările, 3 decembrie 2010, pct. 23, 24, 111, 112; Raportul de conformitate privind România, 7 decembrie 2012, Regretul efectiv, caracterul total automat și obligatoriu al clauzei de nepedepsire a denunțatorului, pct. 34, 37-42; Al doilea raport de conformitate a României, 12 decembrie 2014, pct. 35-37, 40, 41);
  - h) **înglobarea** în cuprinsul Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare, și al Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, a textelor modificate prin legi ulterioare adoptării;
  - i) **modificarea** textelor în raport cu deciziile Curții Constituționale a României, emise începând cu 2015 și prin care s-au admis excepții de neconstituționalitate pentru articolele din Codul de procedură civilă, în considerarea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituția României, republicată;
  - j) **transmiterea către Comisia specială a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției, aflate în procedură parlamentară la comisiile permanente, în vederea interpretării și adoptării, în corelare cu obiectivele comisiei."**

La data de 20.11.2017, în vederea abilitării Comisiei speciale comune să preia propunerile legislative de modificare și completare a Legii nr. 303/2004, a Legii nr. 304/2004

și a Legii nr. 317/2004, precum și alte proiecte de lege conexe domeniului justiției, art. 1 alin. (1) lit. j) din Hotărârea Parlamentului nr. 69/2017 a fost modificat și adus la următoarea formă: "***examinarea, modificarea și completarea, după caz, a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției, în vederea reformării sistemului judiciar, aflate în procedură parlamentară, precum și a celor ce urmează a intra în procedură parlamentară pe toată perioada desfășurării activității Comisiei speciale și care vor fi transmise acesteia.***"

Din modul de formulare a noilor dispoziții ale art. 1 alin. (1) lit. j) din Hotărârea Parlamentului nr. 69/2017 nu rezultă cu claritate și precizie care este rolul acestei Comisii speciale comune prin raportare la rolul comisiilor permanente ale celor două Camere cu atribuții de avizare și raportare în domeniul actelor normative cu incidență asupra justiției, în special prin raportare la comisiile permanente juridice ale Camerei Deputaților și Senatului.

Regulamentul Camerei Deputaților statuează la art. 61 în sensul că "***Comisiile permanente ale Camerei Deputaților examinează proiectele de legi, propunerile legislative, proiectele de hotărâri ale Camerei Deputaților, avizele și amendamentele, în vederea elaborării rapoartelor sau avizelor, după caz (...), iar la art. 60 pct. 13 prevede că domeniul de activitate al Comisiei juridice permanente a Camerei Deputaților constă în "(...) reglementări în domeniul dreptului civil, penal, contravențional, procedură civilă, penală, administrativă, organizarea judecătorească; alte reglementări cu caracter precumpănitor juridic; (...)***".

Regulamentul Senatului statuează la art. 67 în sensul că "***În domeniul lor de activitate, comisiile permanente (...) examinează proiecte și propuneri legislative, în vederea elaborării rapoartelor sau avizelor; (...)***". În ceea ce privește Comisia juridică permanentă a Senatului, domeniul de activitate al acesteia este prevăzut în propriul său regulament de organizare și funcționare, care la art. 17 lit. a) și b) prevede că "***examinează proiecte și propuneri legislative, în vederea elaborării rapoartelor sau avizelor***" și "***întocmește proiecte de propuneri legislative, singură sau împreună cu alte comisii***".

Pe de altă parte, Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului statuează la art. 8 alin. (1) faptul că "***La nivelul Parlamentului se pot constitui comisii speciale pentru avizarea unor acte normative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative sau pentru alte scopuri precizate în hotărârile de constituire a***

respectivelor comisii”, iar la art. 8 alin. (4) teza a treia prevede că *“Propunerile legislative elaborate de către o comisie specială nu mai sunt supuse analizei altor comisii.”*

Din interpretarea acestor prevederi rezultă că, în privința proiectelor trimise la comisiile speciale comune, Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului realizează o distincție clară între proiectele care constau în *“avizarea unor acte normative complexe”* sau în *“alte scopuri”* și cele care presupun *“elaborarea unor propuneri legislative”*, stabilind în mod expres că numai cele din urmă sunt scutite de analiza altor comisii, motiv pentru care toate celelalte, în lipsa unor prevederi contrare, trebuie înaintate inclusiv comisiilor permanente competente ale celor două Camere.

Din analiza obiectivelor Comisiei speciale comune, astfel cum au fost enunțate în Hotărârea Parlamentului nr. 69/2017, precum și a rapoartelor care au fost prezentate Birourilor permanente ale celor două Camere, rezultă că nu ne aflăm în situația avizării unor acte normative complexe, întrucât această operațiune presupune analizarea urmată de exprimarea unei opinii pro sau contra cu privire la acte normative aflate în procedură parlamentară, nu modificarea ori completarea acestora.

Pe de altă parte, nu ne aflăm nici în situația elaborării unor propuneri legislative noi, întrucât această operațiune presupune redactarea unor proiecte normative de sine stătătoare², în timp ce obiectivele Comisiei speciale comune constau în *„înglobarea”* în conținutul unor acte normative existente a unor amendamente aduse prin legi, *„punerea de acord”* sau *„modificarea”* unor acte normative existente prin raportare la decizii ale Curții Constituționale, *„transpunerea”* unor directive europene în ordinea juridică națională, *„punerea de acord”* a legislației naționale în materie cu Raportul asupra relației dintre responsabilitatea ministerială politică și cea penală, adoptat de Comisia de la Veneția în anul 2013, respectiv cu o serie de rapoarte GRECO și, nu în ultimul rând, *“examinarea, modificarea și completarea”* tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției.

Pe lângă faptul că legea care face obiectul prezentei sesizări modifică o lege existentă, nici măcar forma inițială a proiectului acesteia nu a fost propriu-zis elaborată de Comisia specială comună, ci de către Ministerul Justiției. La data de 31.10.2017, proiectul a fost

---

² Spre exemplu, Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, care a fost elaborată și analizată de o singură comisie specială comună înainte de a fi trimisă spre adoptare plenului Senatului și plenului Camerei Deputaților

însoșit de 10 parlamentari și deșus la Biroul permanent al Camerei Deputaților, iar la data de 13.11.2017 a fost trimis pentru raport la Comisia specială comună, cu toate că regulamentul acesteia a fost modificat astfel încât să permită preluarea proiectului abia la data de 20.11.2017. Așadar, cel puțin în perioada 31.10.2017 - 20.11.2017, Comisia specială comună a dezbătut modificări ale organizării și funcționării Consiliului Superior al Magistraturii fără să aibă competențe în acest sens, substituindu-se comisiilor juridice permanente în atribuțiile cărora intrau analizarea și dezbateră propunerii legislative în discuție, cu încălcarea art. 64 alin. (1) și (4) din Constituție.

În fine, având în vedere că obiectivele Comisiei speciale comune - enunțate prin termeni și sintagme precum „*transpunere*”, „*înglobare*”, „*punere de acord*”, „*modificare*” a unor acte normative existente - nu pot fi încadrate nici în categoria „*alte scopuri*”, întrucât trebuie să fie „*altele*”, rezultă că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii a fost adoptată cu încălcarea procedurii de legiferare prescise de Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, deoarece Comisia specială comună a trimis-o direct la plenul Camerei Deputaților și apoi la plenul Senatului, fără a o supune analizei comisiilor juridice permanente, astfel încât acestea și plenurile celor două Camere să-și poată exercita competențele conform principiului bicameralismului diferențiat și funcțional instituit de Constituție ulterior revizuirii din anul 2003.

Astfel, prin instituirea în beneficiul Comisiei speciale comune a unei competențe generale de a examina, modifica și completa toate actele normative cu incidență asupra justiției, a fost eliminată din competența comisiilor juridice permanente ale Camerei Deputaților și Senatului, așa cum este aceasta stabilită pe cale regulamentară, dezbateră inițiativelor și proiectelor legislative existente sau viitoare cu incidență într-un întreg domeniu de reglementare ce ținea de competența lor exclusivă.

Restrângerea competenței comisiilor permanente de a dezbate, examina, modifica și completa proiecte și inițiative legislative dintr-un anumit domeniu de reglementare, în favoarea unei singure comisii speciale comune, a încălcat principiul conform căruia dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul ambelor Camere ale Parlamentului, care este posibilă numai atunci când organele de lucru interne ale fiecăreia, care sunt competente să

avizeze și să întocmească rapoarte, se pot exprima cu privire la conținutul respectivelor proiecte de lege sau propuneri legislative, aspect fundamental pentru respectarea principiului bicameralismului.

Normele regulamentare reprezintă instrumentele juridice care permit desfășurarea activităților parlamentare în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale Parlamentului. Așa cum instanța de contencios constituțional a reținut prin Decizia nr. 209/2012, *„în cadrul procesului legislativ, Parlamentul are nevoie de suportul informațional necesar pentru a-și formula o opinie corectă asupra actelor normative adoptate. Camerele nu ar putea păși direct la dezbateră și adoptarea unei legi, fără o pregătire corespunzătoare, prealabilă, a lucrărilor ce urmează a se desfășura în plen.”*

Deși înființarea unor astfel de comisii este făcută în baza principiului autonomiei regulamentare, subliniem că prin Decizia nr. 209/2012, Curtea Constituțională a constatat că *„autonomia regulamentară nu poate fi exercitată în mod discreționar, abuziv, cu încălcarea atribuțiilor constituționale ale Parlamentului. Astfel, între principiul constituțional referitor la autonomia Parlamentului de a-și stabili reguli interne de organizare și funcționare și principiul constituțional referitor la rolul Parlamentului, în ansamblul autorităților publice ale statului, Curtea apreciază că există un raport ca de la mijloc/instrument la scop/interes (...) Regulamentul parlamentar trebuie interpretat și aplicat cu bună-credință și în spiritul loialității față de Legea fundamentală.”*

Pe de altă parte, observăm că prin Decizia nr. 710/2009, Curtea Constituțională a reținut următoarele: *“potrivit art. 146 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Camerelor Parlamentului, controlul exercitat de Curte fiind un control de conformitate cu dispozițiile Legii fundamentale. Dacă, ignorând prevederile art. 146 lit. c) din Constituție și pe cele ale art. 27 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională și-ar extinde competența și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, ea nu numai că ar pronunța soluții fără temei constituțional, dar ar încălca astfel și principiul autonomiei regulamentare a Camerei Deputaților, reglementat de art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. În virtutea acestui principiu fundamental, aplicarea regulamentului este o atribuție a Camerei Deputaților, așa încât contestațiile deputaților privind actele concrete de aplicare a prevederilor regulamentului sunt de competența exclusivă a Camerei Deputaților, aplicabile, în acest caz, fiind căile și*

procedurile parlamentare stabilite prin propriul regulament, după cum și desfășurarea procedurii legislative parlamentare depinde hotărâtor de prevederile aceluiași regulament, care, evident, trebuie să concorde cu normele și principiile fundamentale. Ca atare, competența conferită Curții Constituționale de art. 146 lit. c) din Legea fundamentală nu poate privi decât controlul conformității regulamentelor Parlamentului cu dispozițiile Constituției, control declanșat la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori; Curtea Constituțională nu este competentă a se pronunța și asupra modului de aplicare a regulamentelor, în sensul celor arătate a statuat Curtea Constituțională în deciziile sale nr. 44/1993, nr. 68/1993, nr. 22/1995 și nr. 98/2005.”

Cu toate acestea, având în vedere gravitatea contextului actual, în care coaliția aflată la guvernare încearcă să modifice legile justiției într-un regim de maximă urgență, fără dezbateri publice sau parlamentare propriu-zise și cu ignorarea punctelor de vedere contrare exprimate în mod constant de Consiliul Superior al Magistraturii, adunările generale ale instanțelor și parchetelor, organizațiile profesionale reprezentative ale judecătorilor și procurorilor, majoritatea magistraților în funcție, Uniunea Europeană, Departamentul de Stat al Statelor Unite ale Americii, etc., care au arătat că unele amendamente propuse subminează independența puterii judecătorești, considerăm că de la înălțimea poziției sale de garant al supremației Constituției și ultim apărător al statului de drept, Curtea Constituțională ar putea decide să-și schimbe jurisprudența în această materie, așa cum s-a mai întâmplat și în alte situații.

Spre exemplu, referitor la art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, conform căruia *“Dobândirea sau pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului”*, după ce i-a confirmat constituționalitatea în repetate rânduri, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 530/2013 prin care l-a declarat neconform cu Legea fundamentală și a reținut următoarele:

“Cu titlu introductiv, Curtea reține că, analizând anterior excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, a respins-o ca neîntemeiată, cu motivarea că: instanțele judecătorești nu sunt legitimate să exercite funcția de înlăptuire a justiției în ceea ce privește actele de încălcare a disciplinei interne din cadrul partidelor politice,

deoarece răspunderea în materie nu este reglementată prin norme juridice de drept comun, ci prin norme de deontologie proprii; instanțele judecătorești nu au competența de a cenzura hotărârile organelor de așa-numita "jurisdicție internă a partidelor", hotărâri care au caracter de acte politice; în cadrul verificării îndeplinirii condițiilor cerute pentru constituirea legală a partidelor politice, instanța de judecată va aprecia dacă procedurile statutare privind aplicarea sancțiunilor asigură petentului nemulțumit de o decizie a partidului dreptul de a-și susține în mod efectiv și eficient cauza.

Cu toate acestea, din perspectiva consecințelor juridice grave pe care măsura excluderii din partid le produce asupra mandatului aleșilor locali, constând în încetarea acestuia, și a numărului semnificativ de astfel de cauze cu care instanța de contencios constituțional a fost sesizată, Curtea consideră că se impune o distincție clară între normele de deontologie proprii partidelor politice și normele care, instituind drepturi și obligații ale membrilor partidului și ale organelor statutare, sancționează pentru abaterile de la prevederile statutare și procedurile de urmat în aceste cazuri, au evident natură juridică. Aceste norme au forță juridică obligatorie și se înscriu în noțiunea de "lege", astfel cum aceasta a fost conturată potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, ca noțiune autonomă.

De asemenea, aceste norme constituie temeiul adoptării unor acte cu natură juridică, iar nu al unor "hotărâri care au caracter de acte politice". În același timp, intervenția instanței judecătorești pentru verificarea îndeplinirii condițiilor cerute pentru constituirea legală a partidelor politice reprezintă un aspect distinct de verificare a aplicării în concret, în fiecare caz în parte, a respectării statutului partidelor, a procedurii statutare și a modului de stabilire și aplicare a sancțiunilor. Faptul că asemenea aspecte sunt reglementate prin norme cu caracter juridic implică așadar posibilitatea realizării unui control judecătoresc și adoptarea unor hotărâri cu caracter juridic, iar nu a unor acte politice.

Prin prisma acestei abordări, **Curtea consideră necesară reconsiderarea jurisprudenței în materie**, urmând să admită excepția de neconstituționalitate invocată în prezenta cauză, pentru considerentele ce vor fi arătate."

În speță, motivul principal care ar justifica un reviriment jurisprudențial în această privință este că, în lipsa exercitării unui control asupra modului în care Parlamentul

legiferează, din perspectiva respectării sau încălcării normelor de procedură stabilite prin regulamentele proprii, cu consecința declarării ca neconstituționale a legilor adoptate cu grava încălcare a unor prevederi esențiale, care protejează valori și principii consacrate la nivel constituțional, competența Curții Constituționale de a cenzura regulamentele și hotărârile Parlamentului din perspectiva conformității cu Legea fundamentală este golită de conținut.

Conform jurisprudenței de până acum, Curtea Constituțională a considerat că nu poate decât să constate că anumite hotărâri ale Parlamentului și/sau anumite prevederi din regulamentele Parlamentului sunt neconstituționale, lipsindu-le astfel de efecte juridice. Această interpretare conferă însă o garanție insuficientă a respectării Constituției și în prezent își arată limitele mai mult decât oricând, deoarece eficiența sa depinde în totalitate de buna credință cu care partidele politice care dețin puterea interpretează și aplică regulamentele Parlamentului.

Astfel, în situația în care coaliția aflată la guvernare profită de majoritatea vremelnică pe care o are la dispoziție pentru a legifera în mod abuziv, cu încălcarea flagrantă a normelor de procedură parlamentară, Curtea Constituțională nu dispune de niciun mijloc concret de a-și exercita îndatorirea fundamentală de garant al supremației Constituției, iar partidele de opoziție nu pot complini această lipsă, fiind ținute de principiul pe care doctrina l-a consacrat în mod sugestiv "*majoritatea decide, opoziția se exprimă*". Aceste derapaje nu pot fi oprite decât printr-o intervenție a Curții Constituționale, care ar crea totodată un precedent important, de natură să responsabilizeze legiuitorul în exercitarea activității sale viitoare.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 47/1992, "*În exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale*", iar "*Competența Curții Constituționale, stabilită potrivit alin. (2), nu poate fi contestată de nicio autoritate publică.*" Prin urmare, Curtea Constituțională dispune de temeiuri legale care îi permit să-și extindă competența astfel încât să sancționeze, atunci când este cazul, acțiunile abuzive ale majorității parlamentare, prin declararea ca neconstituționale a actelor normative adoptate cu încălcarea acelor prevederi ale regulamentelor care transpun prevederi din Constituție sau care protejează drepturi, libertăți și/sau principii consacrate prin Legea fundamentală.

Nu în ultimul rând, având în vedere că regulamentele parlamentare, în pofida faptului că se adresează exclusiv deputaților și senatorilor, se situează pe o poziție echivalentă cu legea din perspectiva ierarhiei actelor normative, conform jurisprudenței Curții Constituționale, considerăm că activitatea de legiferare desfășurată în mod neregular poate reprezenta și o încălcare a principiului respectării legii, consacrat la art. 1 alin. (5) din Constituție, împrejurare care reclamă intervenția instanței de contencios constituțional, deoarece o lege adoptată cu încălcarea unui act cu putere de lege este neconstituțională în ansamblul său, dincolo de eventualele motive intrinseci care ar afecta doar anumite dispoziții ale acesteia.

B) Încălcarea principiului respectării legii

Unul dintre numeroasele efecte ale revizuirii Constituției din anul 2003 a fost transformarea unei îndatoriri esențiale a persoanelor fizice și juridice române într-un adevărat principiu general al Legii fundamentale. În concret, caracterul obligatoriu al Constituției și legilor adoptate în baza sa, precum și supremația Legii fundamentale ca valoare fundamentală a statului de drept, aspecte consacrate anterior doar în jurisprudența Curții Constituționale, au fost integrate la art. 1 prin adăugarea unui nou alineat (5), conform căruia *“În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*.

Această obligație, ce revine atât persoanelor fizice (cetățeni romani, străini și apatrizi) cât și persoanelor juridice (de drept public și privat) care se află sau activează permanent ori temporar pe teritoriul țării, se aplică în egală măsură și Parlamentului, inclusiv în privința modului de exercitare a atribuției sale principale și esențiale, respectiv aceea de unică autoritate legiuitoare a țării, care constă în elaborarea proiectelor de lege și adoptarea acestora ca legi ale statului român.

Potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, *“Normele de tehnică legislativă sunt obligatorii la elaborarea proiectelor de lege de către Guvern și a propunerilor legislative aparținând deputaților, senatorilor sau cetățenilor, în cadrul exercitării dreptului la inițiativă legislativă, la elaborarea și adoptarea ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, precum și la elaborarea și adoptarea actelor normative ale celorlalte autorități cu asemenea atribuții.”*

Sub acest aspect, învederăm că legea care face obiectul prezentei sesizări a fost elaborată cu încălcarea următoarelor prevederi ale Legii nr. 24/2000, conform cărora actele normative trebuie să fie fundamentate în mod temeinic:

“Art. 6. - (1) Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

(2) Pentru fundamentarea noii reglementări se va porni de la dezideratele sociale prezente și de perspectivă, precum și de la insuficiențele legislației în vigoare.

(3) Proiectele de acte normative se supun spre adoptare însoțite de o expunere de motive, o notă de fundamentare sau un referat de aprobare, precum și de un studiu de impact, după caz.

(4) Actele normative cu impact asupra domeniilor social, economic și de mediu, asupra bugetului general consolidat sau asupra legislației în vigoare sunt elaborate pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern. Guvernul definește tipurile și structura documentelor de politică publică.”

“Art. 30. - (1) Proiectele de acte normative trebuie însoțite de următoarele documente de motivare: a) expuneri de motive - în cazul proiectelor de legi și al propunerilor legislative;”

“Art. 32. - (1) Documentele de motivare se redactează într-un stil explicativ, clar, folosindu-se terminologia proiectului de act normativ pe care îl prezintă.

(2) Motivarea trebuie să se refere la forma finală a proiectului de act normativ; dacă pe parcurs s-au adus unele modificări proiectului, ca urmare a propunerilor și observațiilor primite de la organele de avizare, motivarea inițială trebuie reconsiderată în mod corespunzător.”

În speță, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, un act normativ care conține amendamente deosebit de importante la o lege organică și ocupă 31 de pagini, a fost fundamentat printr-o expunere de motive derizorie, de numai un sfert de pagină, prin care inițiatorii n-au făcut altceva decât să treacă în revistă anumite modificări din forma inițială a proiectului de lege.

Mai exact, au fost enumerate punerea în acord a legii cu Decizia nr. 196/2013, Decizia nr. 397/2004, Decizia nr. 774/2015 și Decizia nr. 374/2016 pronunțate de Curtea Constituțională, schimbarea modalităților de numire în funcțiile de conducere a judecătorilor de la Înalta Curte de Casație și Justiție și a procurorilor de la Parchetul General în corelare cu prevederile din Legea nr. 204/2004, precum și transformarea Inspecției Judiciare într-o instituție autonomă, aceasta din urmă fiind motivată prin *“informațiile apărute în ultimul timp în mass-media”*.

Pe lângă faptul că amendamentele enumerate reprezintă doar o mică parte din numărul lor total, subliniem că simpla înșiruire a unor modificări legislative nu poate fi considerată *“expunere de motive”* în condițiile în care nu conține absolut nicio justificare, chiar minimală, a măsurilor propuse de inițiatori. De altfel, faptul că separarea Inspecției Judiciare de Consiliul Superior al Magistraturii (care este garantul independenței justiției) și transformarea acesteia într-o instituție *“autonomă”* (care ar putea fi controlată politic prin prisma modului de numire în funcțiile de conducere) a fost motivată prin suspiciunile apărute în presă denotă un dispreț total față de Constituție, Legea nr. 24/2000, puterea judecătorească și cetățenii români.

În realitate, **acest proiect de lege nu are o expunere de motive**, care ar fi presupus ca inițiatorii să explice, pentru fiecare schimbare importantă, de ce forma actuală a legii a devenit necorespunzătoare sau insuficientă față de raporturile sociale pe care le reglementează, astfel încât să fie necesară modificarea și/sau completarea sa, respectiv modul în care amendamentele propuse vor putea remedia deficiențele respective, care la rândul lor ar fi trebuit constatate prin anumite modalități (n.r. studii, analize, rapoarte, etc.) sau cel puțin semnalate de instituții ale puterii judecătorești.

În privința efectelor încălcării normelor de tehnică legislativă asupra constituționalității actelor normative, Curtea Constituțională a statuat următoarele:

"Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea constată că prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară. Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit cărora <<Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției>>, și pe cele ale art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora, <<în România, respectarea [...] legilor este obligatorie>>. Astfel, Curtea constată că reglementarea criticată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii." (Decizia nr. 26/2012)

"(...) respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție." (Decizia nr. 22/2016)

C) Încălcarea obligațiilor rezultate din aderarea României la tratatele constitutive ale Uniunii Europene

Potrivit art. 148 din Constituție, "(2) *Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare. (4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).*"

Aceste prevederi, incluse cu ocazia revizuirii Constituției în anul 2003, reprezintă garanții de ordin instituțional pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin actul de aderare, care limitează în mod implicit suveranitatea națională. În esență, obligațiile respective se referă la participarea efectivă și activă a României la integrarea europeană, la construcția sa instituțională și juridică, precum și la asumarea conștientă și deplină a obligațiilor ce rezultă din întreaga ordine normativă europeană. Toate cele trei puteri ale statului sunt ținute să contribuie, în limita competențelor ce le sunt atribuite prin Constituție, la eficienta respectare și punere în aplicare a sistemului normativ european.

Printre consecințele subsecvente aderării României la Uniunea Europeană se numără și Mecanismul de Cooperare și Verificare ("MCV"), instituit în anul 2007 pentru a remedia deficiențele din reforma sistemului judiciar și din lupta împotriva corupției și crimei organizate. **Prin Decizia nr. 2/2012, Curtea Constituțională a reținut că, prin faptul că are calitatea de membru al Uniunii Europene, statului român îi revine obligația de a aplica MCV și a da curs recomandărilor stabilite în acest cadru, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (4) din Constituție.**

În cel mai recent raport emis în cadrul MCV la data de 15.11.2017, Comisia Europeană a recomandat expres României ca, *"în vederea îmbunătățirii în continuare a transparenței și a predictibilității procesului legislativ, precum și pentru a consolida garanțiile interne în materie de ireversibilitate, Guvernul și Parlamentul ar trebui să asigure transparența totală și să țină seama în mod corespunzător de consultările cu autoritățile relevante și cu părțile interesate în cadrul procesului decizional și în activitatea legislativă legate de Codul penal și de Codul de procedură penală, de legile anticorupție, de legile în materie de integritate (incompatibilități, conflicte de interese, avere ilicită), de legile justiției (referitoare la organizarea sistemului justiției), precum și de Codul civil și Codul de procedură civilă"*.

De asemenea, Comisia Europeană a constatat că *"De la raportul din ianuarie (n.r. 2017), a existat o serie de cazuri care au dat naștere unor preocupări cu privire la transparența și predictibilitatea procesului legislativ (...). Parlamentul a adoptat mai multe măsuri și modificări cu privire la care nu s-au organizat consultări sau dezbateri publice sau oportunitatea de a contribui la acestea a fost redusă."*

Referindu-se în mod specific la modificarea legilor justiției, Comisia Europeană a reținut că ignorarea avizelor negative ale Consiliului Superior al Magistraturii și a opoziției ferme a corpului magistraților trebuie imediat abandonate, ridicând întrebări cu privire la necesitatea reexaminării tuturor progreselor înregistrate în legătură cu independența sistemului judiciar:

*"O altă controversă a apărut, de asemenea, odată cu discuțiile privind propunerile de revizuire a legilor justiției începând cu sfârșitul lunii august. Atunci când a fost consultat, Consiliul Superior al Magistraturii a respins de două ori proiectele de modificări, identificând aspecte precum independența sistemului judiciar. Președintele României și societatea civilă au exprimat, de asemenea, preocupări. A fost emisă și o petiție prin care se solicita respectarea avizului emis de Consiliul Superior al Magistraturii, semnată de o majoritate a magistraților din România. Cele trei legi ale justiției (...) au un impact direct asupra independenței sistemului judiciar și a sistemului de justiție în sens mai larg; **legile ca atare au reprezentat un element important în evaluarea pozitivă efectuată de către Comisie în luna ianuarie.** Unele dintre modificările propuse vizau aspecte precum rolul Inspecției Judiciare și răspunderea personală a magistraților, precum și numirea procurorilor de rang înalt, aspecte care afectează independența sistemului judiciar și ale căror modificări au ridicat întrebări cu privire la necesitatea de a reexamina raportul de evaluare din ianuarie 2017 cu privire la progresele înregistrate în legătură cu independența sistemului judiciar. (...).*

*Capacitatea Guvernului și a Parlamentului de a asigura un proces legislativ deschis, transparent și constructiv cu privire la legile justiției va fi esențială. În general, **un proces în care independența sistemului judiciar și punctul de vedere al acestuia sunt apreciate și luate în considerare în mod corespunzător și în care se ține seama de avizul Comisiei de la Veneția, reprezintă o condiție prealabilă pentru sustenabilitatea reformei și este un element important în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor de referință stabilite prin MCV.**"*

Cu toate acestea, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii a fost adoptată cu încălcarea flagrantă a recomandărilor din raportul MCV, după cum urmează:

- s-au ignorat avizele negative emise de Consiliul Superior al Magistraturii asupra proiectului de modificare a legilor justiției;
- s-a ignorat opoziția exprimată de peste 90% dintre adunările generale ale instanțelor și parchetelor față de proiectul de modificare a legilor justiției;
- s-a ignorat Memoriul pentru retragerea proiectului de modificare a legilor justiției, adresat Guvernului și semnat de peste 4.000 de judecători și procurori, reprezentând peste 50% din numărul total de magistrați în funcție;
- s-au ignorat protestele tăcute ale magistraților, care au ieșit în fața sediilor instanțelor și parchetelor începând din data de 18.12.2017;
- s-au ignorat protestele organizațiilor nonguvernamentale, ale societății civile și ale cetățenilor simpli;
- s-a ignorat opoziția Președintelui României față de proiectul de modificare a legilor justiției;
- s-a ignorat demersul Grupului de State împotriva Corupției ("GRECO") din cadrul Consiliului Europei, care a decis în sesiunea plenară desfășurată la Strasbourg între 04.12.2017 și 08.12.2017 să efectueze o evaluare de urgență a proiectului de modificare a legilor justiției;
- s-a ignorat apelul comun al ambasadelor Belgiei, Danemarcei, Finlandei, Franței, Germaniei, Olandei și Suediei, care au solicitat părților implicate în proiectul de reformă a justiției să evite orice acțiune care ar putea duce la slăbirea independenței sistemului judiciar și a luptei împotriva corupției și să ceară avizul Comisiei de la Veneția;
- s-a ignorat mesajul Departamentului de Stat al Statelor Unite ale Americii, care a îndemnat Parlamentul să respingă propunerile care slăbesc statul de drept și pun în pericol lupta împotriva corupției;
- proiectul de modificare a legilor justiției a fost adoptat în procedură de urgență, fără ca o asemenea urgență să existe cu adevărat pentru societatea românească, fără analize și studii prealabile, fără dezbateri în plenul celor două Camere ale Parlamentului și cu dezbateri simulate în cadrul Comisiei speciale comune, care a respins cu foarte puține excepții toate amendamentele propuse de partidele din opoziție;
- la lucrările Comisiei speciale comune au fost invitate și li s-a permis accesul numai acelor asociații profesionale nereprezentative care sprijină întru totul demersurile

majorității parlamentare (ex. Uniunea Națională a Judecătorilor din România, Asociația Magistraților din România), în timp ce Consiliul Superior al Magistraturii și asociațiile profesionale reprezentative care exprimă puncte de vedere divergente (ex. Asociația Forumul Judecătorilor din România, Asociația Procurorilor din România) nu au primit invitații și li s-a interzis participare.

IV.) MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE INTRINSECI

25. Articolul 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

"Art. 30. - (1) Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii au dreptul, respectiv obligația corelativă, de a se sesiza din oficiu pentru a apăra judecătoria și procurorii împotriva oricărui act de imixtiune în activitatea profesională sau în legătură cu aceasta, care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea judecătorilor, respectiv imparțialitatea sau independența procurorilor în dispunerea soluțiilor, în conformitate cu Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și împotriva oricărui act care ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, secțiile Consiliului Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor. Sesizările privind apărarea independenței autorității judecătorești în ansamblul său se soluționează la cerere sau din oficiu de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, secțiile, președintele și vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la sesizarea judecătorului sau procurorului, sesizează Inspecția Judiciară pentru efectuarea de verificări, în vederea apărării independenței, imparțialității și reputației profesionale a judecătorilor și procurorilor.

(3) În situațiile în care este afectată independența, imparțialitatea sau reputația profesională a unui judecător sau procuror, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii dispune măsurile care se impun și asigură publicarea acestora pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii, poate sesiza organul competent să decidă asupra măsurilor care se impun sau poate dispune orice altă măsură corespunzătoare, potrivit legii."

34. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:

"Art. 40. - (1) Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor:

- a) dispune delegarea și detașarea judecătorilor în condițiile legii;*
- b) propune Președintelui României numirea în funcție și revocarea din funcție a președintelui și vicepreședinților Înaltei Curți de Casație și Justiție;*
- c) numește și revocă președinții de secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție;*
- d) propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor;*
- e) numește judecătorii stagiați pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;*
- f) eliberează din funcție judecătorii stagiați;*
- g) analizează îndeplinirea condițiilor legale de către judecătorii stagiați care au promovat examenul de capacitate, de către alți juriști care au fost admiși la concursul de intrare în magistratură, de către judecătorii înscriși la concursul de promovare și de către judecătorii propuși pentru numirea în funcții de conducere;*
- h) soluționează contestațiile împotriva calificativelor acordate de comisiile de evaluare anuală a activității profesionale a judecătorilor, constituite în condițiile legii;*
- i) dispune promovarea judecătorilor;*
- j) numește în funcții de conducere judecătorii, în condițiile legii și ale regulamentului;*
- k) aprobă transferul judecătorilor;*
- l) dispune suspendarea din funcție a judecătorilor;*
- m) convoacă adunările generale ale judecătorilor, în condițiile legii;*
- n) aprobă măsurile pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi pentru instanțe;*
- o) ia măsuri pentru soluționarea sesizărilor primite de la justițiabili sau de la alte persoane privind conduita necorespunzătoare a judecătorilor;*
- p) adoptă Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești;*
- q) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament.*

(2) Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera procurorilor:

- a) la propunerea ministrului justiției, înaintează Președintelui României propunerea pentru numirea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și*

Justiție, prim-adjunctului și adjunctului acestuia, procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și adjunctii acestora;

b) avizează propunerea ministrului justiției de numire și revocare a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, a adjunctilor acestora, a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și a adjunctilor acestuia;

c) numește și revocă procurorii șefi de secții ai Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

d) propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a procurorilor;

e) numește procurorii stagiați, pe baza rezultatelor obținute la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;

f) eliberează din funcție procurorii stagiați;

g) analizează îndeplinirea condițiilor legale de către procurorii stagiați care au promovat examenul de capacitate, de către alți juriști care au fost admiși la concursul de intrare, de către procurorii înscriși la concursul de promovare și de către procurorii propuși pentru numirea în funcții de conducere;

h) soluționează contestațiile împotriva calificativelor acordate de comisiile de evaluare anuală a activității profesionale a procurorilor, constituite în condițiile legii;

i) dispune promovarea procurorilor;

j) numește în funcții de conducere procurorii, în condițiile legii și ale regulamentului;

k) aprobă transferul procurorilor;

l) dispune suspendarea din funcție a procurorilor;

m) dispune delegarea și detașarea procurorilor, în condițiile legii;

n) convoacă adunările generale ale procurorilor, în condițiile legii;

o) aprobă măsurile pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi pentru parchete;

p) ia măsuri pentru soluționarea sesizărilor primite de la justițiabili sau de la alte persoane privind conduita necorespunzătoare a procurorilor;

q) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament."

35. Articolul 41 se modifică și va avea următorul cuprins:

"Art. 41. - (1) Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor:

a) aprobă înființarea și desființarea secțiilor curților de apel, ale instanțelor din circumscripțiile acestora, precum și înființarea sediilor secundare ale instanțelor judecătorești și circumscripțiilor acestora, în condițiile legii;

b) aprobă măsurile pentru suplimentarea sau reducerea numărului de posturi pentru instanțe și, respectiv, pentru parchete;

c) stabilește categoriile de procese sau de cereri care se soluționează în municipiul București numai de anumite instanțe, cu respectarea competenței materiale prevăzute de lege;

d) la propunerea președinților curților de apel, stabilește numărul vicepreședinților curților de apel, ai tribunalelor și ai tribunalelor specializate, precum și judecătorii la care funcționează un vicepreședinte;

e) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament;

f) adoptă Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

(2) Secția pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor:

a) aprobă propunerea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

b) la propunerea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție aprobă numărul adjuncților procurorilor generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel și ai prim-procurorilor parchetelor de pe lângă tribunale, precum și parchetele de pe lângă judecătorii, unde prim-procurorii sunt ajutați de adjuncți;

c) îndeplinește orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament;

d) adoptă Regulamentul de ordine interioară al parchetelor."

Aceste articole încalcă prevederile art. 133 alin. (1) și art. 134 alin. (4) din Constituție. Prin Decizia nr. 331/2007, Curtea Constituțională a precizat că dispozițiile art. 35 raportate la dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 dau expresie atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, astfel cum au fost consacrate prin art. 134 din Legea fundamentală.

Art. 134 alin. (2) din Constituție prevede în mod expres doar pentru atribuția referitoare la îndeplinirea rolului de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor că realizarea acesteia se face de Consiliul Superior al Magistraturii prin secțiile sale. O astfel de precizare lipsește însă din cuprinsul art. 134 alin. (1) și (4) din Constituție. Aceste dispoziții statuează rolul Consiliului Superior al Magistraturii ca întreg, respectiv în Plenul său de 19 membri, în ceea ce privește adoptarea hotărârilor în general - atât pentru propunerea către Președintele României a numirii în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiari, în condițiile legii, cât și pentru alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.

Separarea competențelor decizionale referitoare la cariera magistraților nu ar trebui să afecteze rolul Consiliului Superior al Magistraturii care, în componența sa plenară, reprezintă garantul independenței justiției potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, toate atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii care privesc aspectele generale și comune ale carierei magistraților și organizarea instanțelor și a parchetelor trebuie să aparțină în exclusivitate Plenului.

Împrejurarea că există secții separate în privința judecătorilor sau a procurorilor nu implică faptul ca hotărârile pronunțate de aceste secții să fie definitive ori plângerile împotriva lor să fie soluționate tot de fiecare secție în cauză. Arhitectura constituțională a Consiliului Superior al Magistraturii, organ colegial, implică atacarea la Plen a hotărârilor fiecărei secții, cu excepția hotărârilor în materie disciplinară ale acestora, care pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit art. 134 alin. (3) din Constituție.

Singura formă prin care se poate efectua separarea strictă a carierelor judecătorilor și procurorilor, fără ca o astfel de modificare să fie neconstituțională, este revizuirea prealabilă a Legii fundamentale. În Franța sau Belgia însă, modelele constituționale tradiționale și pentru România, președinții instanțelor supreme s-au pronunțat recent pentru unitatea magistraturii în cadrul aceluiași consiliu.

De asemenea, alin. (3) nou propus încalcă flagrant rolul Consiliului Superior al Magistraturii de garant al independenței justiției, dacă acesta nu este obligat să efectueze demersuri în favoarea magistraților în cauză. Așa cum rețin constant rapoartele MCV,

Consiliul Superior al Magistraturii ar trebui să stabilească dacă pot fi întreprinse măsuri suplimentare pentru a furniza un sprijin adecvat magistraților împotriva cărora sunt îndreptate critici ce subminează independența justiției.

Transferul atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii de la Plen către secții a fost aspru criticat și în doctrină, considerându-se că această manevră neconstituțională de tip "*divide et impera*" sporește posibilitatea ca deciziile să fie influențate de factori externi, provenind din sfera politică. Astfel, cu aproape 10 ani în urmă, în lucrarea Constituția României - Comentariu pe Articole (Editura C.H. Beck, București, 2008), Prof. Univ. Dr. Viorel-Mihai Ciobanu, Judecător al Curții Constituționale între anii 1992 și 1998, afirma următoarele:

"Legea nr. 317/2004 precizează în art. 27 alin. (2) și (3) că hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și hotărârile secțiilor se iau cu votul majorității membrilor prezenți, lucrările plenului desfășurându-se în prezența a cel puțin 15 membri, iar lucrările secțiilor în prezența majorității membrilor acestora. (...) Deci, în secții posibilitatea de influențare și control este mult mai mare și aceasta în probleme esențiale pentru magistratură și în condițiile în care reprezentanții societății civile nu-și pot afirma punctul de vedere."

"Modificările aduse Legii nr. 317/2004 în anul 2005, prin angajarea răspunderii Guvernului și nu prin dezbatere în Parlament, au urmărit poate și eficientizarea activității Consiliului Superior al Magistraturii, dar sigur și revigorarea rolului puterii executive și reducerea, în oarecare măsură, a forței Plenului Consiliului."

Numai așa se poate explica diminuarea atribuțiilor acestuia fie în favoarea ministrului justiției (el face propunerile de numire în funcțiile de conducere ale parchetului la nivel național), fie în favoarea secțiilor Consiliului (numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor; propunerea către Președintele României de numire și de revocare a conducerii Înaltei Curți de Casație și Justiție; transferul și suspendarea din funcție a judecătorilor și procurorilor, etc.), or am arătat că în secții puterea de influență a puterii executive poate fi mai mare.

Constituția revizuită a stabilit prin art. 134 alin. (4) că legea organică a Consiliului Superior al Magistraturii poate stabili și alte atribuții decât cele constituționale, dar nu oricum, ci <<în realizarea rolului său de garant al independenței justiției>>. Cum și aici, ca și în art. 133 alin. (1), noțiunea de justiție are o accepțiune largă, care include și procurorii, este greu de înlăturat supoziția că s-a încercat politizarea parchetelor prin trecerea atribuției de a face propuneri de numire a procurorilor cu funcții de conducere la nivel național de către ministrul justiției. O atare soluție nu a existat nici chiar în Legea nr. 92/1992, în forma ei din 1997, ce a fost viu criticată, în condițiile în care propunerea o făcea Consiliul Superior al Magistraturii, la recomandarea ministrului justiției. (...)

*Rămâne ca reforma constituțională și legală să fie transpusă pe deplin în activitatea practică, respectiv Consiliul Superior al Magistraturii să-și asume, în condiții de independență, cu responsabilitate și curaj atribuțiile pe care le are, iar **Ministerul/ministrul justiției să accepte schimbarea produsă, chiar dacă așa de târziu, și care conferă competențele largi pe care le-a avut în favoarea unui organism independent, menit să consolideze poziția puterii judecătorești, în raport cu puterile legislativă și executivă. Între Consiliul Superior al Magistraturii și Ministerul Justiției nu există subordonare și, cum prevede și art. 5 din H.G. nr. 83/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, colaborare, iar ministrul justiției, ca membru de drept al Consiliului, nu are alte atribuții decât cele pe care i le conferă legea Consiliului Superior al Magistraturii. O colaborare atentă, susținută și realizată cu bună credință nu poate fi decât benefică pentru implementarea reformei justiției, pentru administrarea eficientă a justiției și, până la urmă, pentru calitatea actului de justiție.***

59. La articolul 55, alineatele (1)-(5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

“Art. 55. – (1) Revocarea din funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii se poate dispune oricând în timpul mandatului, în următoarele cazuri:

a) persoana în cauză nu mai îndeplinește condițiile legale pentru a fi membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii;

b) persoanei în cauză i-a fost aplicată o sancțiune disciplinară din cele prevăzute de lege pentru judecători și procurori, iar măsura a rămas definitivă;

c) persoanei în cauză îi este retrasă încrederea de către majoritatea judecătorilor sau procurorilor, după caz, care funcționează efectiv la instanțele sau parchetele pe care acestea le reprezintă.

(3) În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), procedura de revocare din funcție a unui membru al Consiliului se desfășoară chipă cum urmează:

a) retragerea încrederii poate fi inițiată de orice adunare generală de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă membrul Consiliului Superior al Magistraturii a căru revocare se solicită. Organizațiile profesionale ale judecătorilor și procurorilor pot sesiza adunările generale ale judecătorilor și procurorilor în vederea inițierii procedurii de retragere a încrederii;

b) consiliul declanșează demersurile de retragere a încrederii, la cererea a cel puțin 10 adunări generale în cazul judecătorilor sau parchetelor de pe lângă judecătorii, trei adunări generale în cazul tribunalelor sau parchetelor de pe lângă tribunale, o adunare generală în cazul curților de apel sau al parchetelor de pe lângă curțile de apel, respectiv, a adunării generale a Înaltei Curți de Casație și Justiție sau a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

Această dispoziție nou introdusă încalcă prevederile art. 1 alin. (5), precum și art. 133 și 134 coroborate cu art. 124 și 125 din Constituție. Între toate aceste ipoteze pentru revocarea din funcția de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, forma “retragerii încrederii” nesocotește raționamentul avut în vedere de Curtea Constituțională în Decizia nr. 196/2013, prin care a constatat că dispozițiile art. 55 alin. (4) și (9) din Legea nr. 317/2004 sunt neconstituționale și a reținut următoarele:

“Neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor atrage sancțiunea revocării potrivit dispozițiilor art. 55 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, însă atribuțiile încredințate prin alegerea ca membru al Consiliului nu sunt definite expres și nici nu rezultă implicit din dispozițiile Legii nr. 317/2004. În asemenea condiții, rămâne neclară modalitatea în care ar putea fi imputată unui membru al Consiliului Superior al Magistraturii neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a unor atribuții care nu i-au fost încredințate de către adunările generale ale instanțelor care l-au ales în Consiliu și care nu puteau fi încredințate de acestea. Prin urmare, sintagma prevăzută de lege poate fi, în absența unei definiții legale și regulamentare precise, interpretată și aplicată în moduri diferite.

Astfel, prin votul deschis și obligația de motivare a hotărârii, norma asigură transparență activității Consiliului, constituind o garanție a respectării drepturilor

constituționale împotriva abuzurilor și arbitrariului. Mai mult, în virtutea calității sale de garant al independenței justiției, Consiliul Superior al Magistraturii trebuie să se supună exigențelor constituționale în ceea ce privește actele sale decizionale, asupra cărora pot plana suspiciuni în condițiile în care acestea nu conțin argumentele pe care se fundamentează hotărârea adoptată. Însă, în activitatea individuală, membrul Consiliului trebuie să se bucure de o reală libertate de gândire, expresie și acțiune, astfel încât să-și exercite mandatul în mod eficient.”

Din această perspectivă, sintagma "*neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor încredințate prin alegerea ca membru al Consiliului*" este neclară, aceasta fiind de natură a expune membrul Consiliului unor eventuale presiuni, afectând independența, libertatea și siguranța în exercitarea drepturilor și a obligațiilor care îi revin potrivit Constituției și legilor. În baza mandatului reprezentativ, însă, membrul Consiliului Superior al Magistraturii este alesul și reprezentantul întregii categorii ale cărei interese sunt reprezentate de organul colegial din care acesta face parte și nu poate fi revocat decât în condițiile nerespectării atribuțiilor în cadrul acestuia, iar nu a mandatului încredințat de alegătorii săi.

Cât privește posibilitatea revocării, Curtea Constituțională a constatat că membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii își exercită atribuțiile constituționale în baza unui mandat reprezentativ, și nu a unui mandat imperativ, acesta din urmă fiind incompatibil cu rolul și atribuțiile conferite de art. 133 și 134 coroborate cu art. 124 și 125 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât de către Plen, cât și de către secții în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, în acest caz, alegătorii nu stabilesc dinainte sarcinile membrului ales al Consiliului, dimpotrivă acesta este autorizat de către judecători să îi reprezinte. De asemenea, în vederea exercitării dreptului de vot în cadrul Plenului sau secțiilor, membrul ales al Consiliului Superior al Magistraturii nu primește un mandat expres, ci se pronunță în baza propriilor convingeri, în limitele legii.

Tabel semnături susținători sesizare de neconstituționalitate a
 zii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 (PL-x nr. 419/2017)

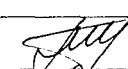
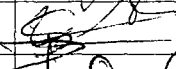
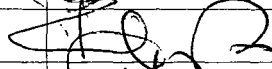
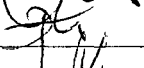
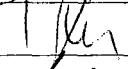
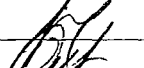

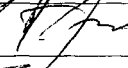

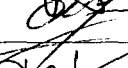
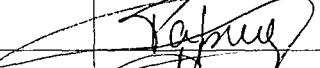
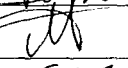

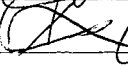
Nr. Crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Deputat / Senator	Semnătura
1	SEBASTIA CRISTIAN	USR	Dep	
2	ION STELIAN	USR	Dep	
3	Măruș Dan	USR	dep	
4	SILVIU BELTELEAN	USR	Dep	
5	ARUNA CRISTINA	USR	Dep	
6	NĂȘU CLAUDIU	USR	Dep	
7	Ștefănița Matei	USR	Dep	
8	BENGA TUDOR	USR	DEP	
9	DRISNEL ADRIAN	USR	DEP	
10	TUDOR ADRIAN POP	USR	DEP	
11	Dan Bănuș	USR	DEP	
12	VLAD SERGIU COSMIN	USR	DEP	
13	BORUS VLAD EMANUEL	USR	DEP.	
14	STANCIU-VIȘTEU LUCIAN	USR	DEP	
15	CECILIA LAVINIA-CECILIA	USR	DEP	
16	Ștefănița Dumitru	USR	DEP	
17	BOITZ MIHAI	USR	DEP	
18	URȘINI CRISTINA	USR	DEP	
19	ZĂINEA CORNEL	USR	DEP	
20	Rodulescu Ion Lizson	USR	Dep	
21	Rodulescu Bogdan	USR	Dep	
22	Adolțescu Adrian	Dep. complet		
23	Chichirau Cosette	USR	Dep	
24	Măstăcan Liviu Ionuț	USR	Dep	

Tabel semnături susținători sesizare de neconstituționalitate a legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 (PL-x nr. 419/2017,

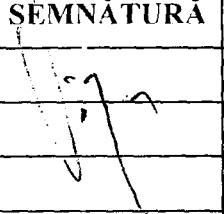
Nr. Crt.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Deputat / Senator	Semnătura
25	BIGAN OANA	Nepart	Dep	
26	CRISTIAN GHINEA	USR	DEP	
27	PĂRĂȘCU NICOLAE DANIEL	USR	DEP	
28	DRUȚĂ CATHIN	USR	DEP	
29	Simoneț Ungureanu	USR	DEP	

TABEL SEMNĂTURI SUSȚINĂTORI - SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

Plx 419/2017

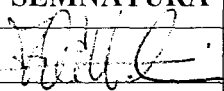
NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	EUGEN TOMAC		PMP
2.	Simionea Vasile		PMP
3.	Petru Doroban		PMP
4.	Tascan Emil-Marius		PMP
5.	SAMARTINEAN CORNEL		PMP
6.	CRISTACHE CAZACU		PMP
7.	CODREANU CONȘTANTIN		PMP
8.	TODORIANI ADRIAN		PMP
9.	TOLCESCU ROBERT		PMP
10.	Andronei Cornelia		PMP
11.	ȘTERIU VASILE		PMP
12.	BUZIANU CATALINĂ		PMP
13.	ION TABUGAN		PMP
14.	ADRIAN MOCANU		PMP
15.	DORU COLIU		PMP
16.	Sefer Cristian George		PMP
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			
28.			
29.			

TABEL SEMNĂTURI SUSȚINĂTORI SESIZARE NECONSTITUȚIONALITATE
LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII NR. 317/2004 (PL-X NR. 419/2017)

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	VARGĂ GLAD- AUREL		PNL
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			

TABEL SEMNĂTURI SUSȚINĂTORI SESIZARE NECONSTITUȚIONALITATE
LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII NR. 317/2004 (PL-X NR. 419/2017)

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	SITTERLI OVIDIU-IOAN		INDEPENDENT
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			

TABEL SEMNĂTURI SUSȚINĂTORI SESIZARE NECONSTITUȚIONALITATE
 LEGEA PEENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII NR. 317/2004 (PL-X NR. 419/2017)

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	IULIAN BULAI	<i>Iulian Bulai</i>	USR
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			

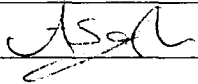
TABEL SEMNĂTURI SUȘȚINĂTORI SESIZARE NECONSTITUȚIONALITATE
LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII NR. 317/2004 (PL-X NR.
419/2017)

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	GANI, OVIDIU VICTOR	Gani	Minorități
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			

TABEL SEMNĂTURI SUȘȚINĂTORI SESIZARE NECONSTITUȚIONALITATE
LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII NR. 317/2004 (PL-X NR. 419/2017)

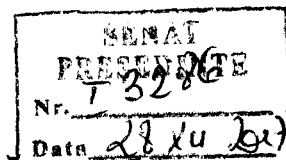
NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	IONEL PALĂR		PNL
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			

TABEL SEMNĂTURI SUSȚINĂTORI SESIZARE NECONSTITUȚIONALITATE
LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII NR. 317/2004 (PL-X NR. 419/2017)

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	ANA-ADRIANA SĂFTOIU		PNL
2.			
3.			
4.			
5.			
6.			
7.			
8.			
9.			
10.			
11.			
12.			
13.			
14.			
15.			
16.			
17.			
18.			
19.			
20.			
21.			
22.			
23.			
24.			
25.			
26.			
27.			

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

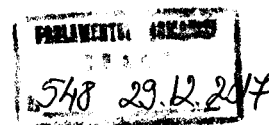

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.2978A/2017

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
12718 / 28 DEC 2017
NR. ....

Domnului
Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

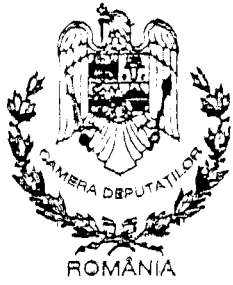
În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă comunicăm, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 52 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 16 ianuarie 2018, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 23 ianuarie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

p. Președinte,

Judecător Petre Lazăroiu

Parlamentul României
Camera Deputaților

Cabinet Secretar General

București 27.12.2017

Nr. 2/12345

Domnului

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

VALER DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
12675 27 DEC 2017
NR. ....

Dosar nr. 2978A/1 2017

Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de un număr de 52 deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Național Liberal referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

SILVIA MIHALGEA

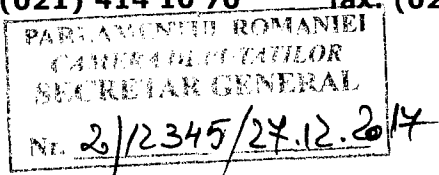
Parlamentul Romaniei

Camera Deputatilor

Grupul Parlamentar al Partidului National Liberal

telefon: (021) 414 10 70 fax: (021) 414 10 72 email: pnl@cdep.ro

Către,

3C-15/851

17. 12. 2017

Secretariatul General al Camerei Deputaților

Doamnei Silvia Claudia MIHALCEA

Doamnă Secretar General,

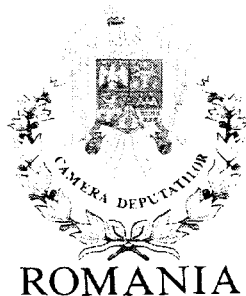
În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție, și în baza art. 15, alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în numele semnatarilor, vă înaintăm *Sesizarea* la Curtea Constituțională cu privire la *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii (L548/14.12.2017)*, adoptată de Senat, în ședința din data de 21 decembrie 2017.

Lider Grup PNL

Raluca TURCAN

Parlamentul României

Camera Deputaților

Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, al art. 11 lit. a) raportat la art. 15, alin. (1) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, parlamentarii enumerați în tabelul anexat formulează prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

cu privire la **motive extrinseci și intrinseci de neconstituționalitate** ale Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii în considerarea încălcării dispozițiilor art.1 alin.(5), art.64 și ale art.71 alin.(1) și ale art.133 alin. (3) din Constituția României.

Situația de fapt

În data de 31.10.2017, Biroul permanent al Camerei Deputaților a fost sesizat, în procedură de urgență, cu *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii.*

În data de 12 decembrie 2017, propunerea legislativă menționată mai sus a primit raport de adoptare, cu amendamente, din partea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea

stabilității legislative în domeniul justiției. După ce, pe 13 decembrie a fost introdusă pe ordinea de zi a plenului, în aceeași zi a fost dezbătută și adoptată de Camera Deputaților, fiind transmisă Senatului care avea calitatea de cameră decizională.

După ce a fost din nou dezbătută la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, în 20.12.2017, propunerea legislativă menționată mai sus primește raport favorabil cu amendamente și înscrisă pe ordinea de zi a Senatului din 21 decembrie 2017, dată la care este adoptată.

I. MOTIVE EXTRINSECI DE NECONSTITUȚIONALITATE

I.1. Legea a fost adoptată cu încălcarea principiului autonomiei Camerelor Parlamentului, prevăzut de art. 64 din Constituție

În conformitate cu prevederile art. 64, Constituția consacră o autonomie organizatorică, regulamentară și financiară a Camerei Deputaților și Senatului, în virtutea căreia fiecare Cameră are dreptul de a-și stabili singură structurile interne de lucru, normele procedurale și metodele după care își va desfășura activitatea.

Legea fundamentală consacră această autonomie a Parlamentului atât în raport cu celelalte autorități publice (sau instituții publice), cât și în ceea ce privește cele două Camere, una față de cealaltă. Prin urmare, pe de o parte, nicio altă autoritate publică nu are competența de a adopta/stabili norme ce vizează organizarea și funcționarea Parlamentului, iar pe de altă parte Camera Deputaților nu poate adopta reguli care să poată fi opozabile Senatului, și invers (excepție face regulamentul comun, ce vizează însă domeniul exclusiv al situațiilor în care Camerele pot lucra în ședințe comune).

Mai mult decât atât, ca expresie a autonomiei Camerelor, potrivit art. 71 alin. (1) din Constituție, nimeni nu poate fi, în același timp, deputat și senator. Aceasta incompatibilitate, ce funcționează încă din faza alegerilor parlamentare, înseamnă că exercitarea concomitentă a mandatului de deputat și a celui de senator este practic imposibilă.

În virtutea autonomiei parlamentare, deputații și senatorii își pot exercita drepturile numai în Camera din care fac parte, fiind interzis expres ca un senator să își poată valorifica drepturile regulamentare în cadrul lucrărilor Camerei Deputaților, iar un deputat în cele ale Senatului. În acest sens este și jurisprudența

constantă a Curții Constituționale din 1993 și până în prezent (Decizia nr. 68/1993; Decizia nr. 45/1994; Decizia nr. 46/1994; Decizia nr. 1009/2009).

Ignorarea ori chiar încălcarea acestor exigențe constituționale echivalează cu nesocotirea autonomiei Camerelor Parlamentului, actele astfel adoptate de o Cameră a Parlamentului fiind susceptibile de neconstituționalitate.

Or, legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea prevederilor constituționale ce consacră autonomia celor două Camere ale Parlamentului, atât în ceea ce privește exercitarea dreptului de a formula amendamente, cât și în ceea ce privește elaborarea și adoptarea raportul comisiei sesizate în fond.

Astfel, potrivit datelor publice înscrise în fișa inițiativei legislative, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii a fost transmisă, în vederea avizării în fond, de către Biroul permanent al Camerei Deputaților Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției și, ulterior, de către Biroul permanent al Senatului la aceeași comisie comună. Menționăm că această comisie specială comună este formată din 15 deputați și 8 senatori.

În calitate de primă Cameră sesizată, la Camera Deputaților Comisia specială comună a dezbătut Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, și a adoptat un raport votat de majoritatea senatorilor și deputaților, membri ai comisiei. Mai mult decât atât, la dezbaterile legii în cadrul primei Camere competente, respectiv Camera Deputaților, senatorii au formulat amendamente pe care, după cum rezultă din raportul comisiei, aceasta le-a și adoptat. Prin urmare, senatorii, membri ai Comisiei speciale comune, și-au exprimat voința și au participat la luarea unei decizii în Camera Deputaților, încălcând dispozițiile art.64 și ale art. 71 alin. (1) din Constituția României.

În mod similar, Biroul permanent al Senatului a transmis spre avizare în fond aceleiași Comisii speciale comune Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii în forma adoptată de Camera Deputaților. Comisia a adoptat un nou raport pe care l-a supus spre aprobare plenului Senatului. Și în cadrul acestei etape a procedurii legislative au fost depuse amendamente atât de senatori cât și de deputați, raportul fiind adoptat cu votul majorității membrilor comisiei sesizate în

fond, adică senatori și deputați, fiind astfel încălcate din nou aceleași dispoziții dispozițiile art.64 și ale art.71 alin.(1) din Constituția României.

Încălcarea principiului autonomiei parlamentare rezultă din următoarele:

- Biroul Permanent al fiecărei Camere a sesizat în fond, pentru elaborarea raportului, o comisie comună specială; sesizarea unei comisii comune este posibilă doar de către Birourile Permanente ale celor două Camere reunite în ședință comună și nu de fiecare birou permanent în mod succesiv în funcție de camera sesizată.
- Amendamentele au fost formulate de senatori în cadrul dezbaterii de la Camera Deputaților și de deputați în cadrul dezbaterii de la Senat; împrejurarea că deputați ce au depus amendamente în cadrul dezbaterii de la Senat nu au fost primiți să le susțină pe motiv că nu au dreptul să participe la lucrările unei camere ai cărei membri nu sunt este cea mai bună dovadă a faptului că dreptul de a formula amendamente al parlamentarilor nu se poate exercita în acest mod.
- Votul exprimat în cadrul comisiei comune speciale de senatori în cadrul dezbaterii de la Camera Deputaților cu privire la amendamente și pe raportul acestei comisii și, similar, votul exprimat în cadrul comisiei comune speciale de deputați în cadrul dezbaterii de la Senat.

O asemenea soluție - ce este în flagrant dezacord cu toate principiile și normele constituționale ce instituie și garantează bicameralismul funcțional consacrat prin Legea fundamentală - nu poate fi justificată sau motivată de urgența ori de necesitatea aducerii la zi a reglementărilor în domeniul justiției, iar a permite desfășurarea unei asemenea proceduri de legiferare este un precedent cu grave consecințe pentru parlamentarismul românesc.

I.2. Încălcarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) din Constituția României privind dreptul de inițiativă legislativă

În derularea procesului legislativ, Comisia Specială Comună a Camerei Deputaților și Senatului *pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției* a aplicat proceduri care încalcă dreptul de inițiativă legislativă al deputaților sau al senatorilor.

Constituția României stabilește exhaustiv prin dispozițiile art. 74 alin. (1) cui revine dreptul de inițiativă legislativă, în România: *„inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot. Cetățenii care își manifestă dreptul la inițiativă legislativă trebuie să provină din cel puțin un sfert din județele țării, iar*

în fiecare din aceste județe, respectiv în municipiul București, trebuie să fie înregistrate cel puțin 5.000 de semnături în sprijinul acestei inițiative.”

Regulamentele parlamentare detaliază conținutul dreptului de inițiativă legislativă aparținând deputaților și senatorilor. Conform acestor regulamente deputații și senatorii au dreptul de a înregistra propuneri legislative, dar și dreptul de a depune amendamente, în scris, la proiectele de lege sau propunerile legislative aflate în dezbateri parlamentară. Același drept îl are și Guvernul României. *Per a contrario*, nicio altă persoană fizică sau juridică nu poate formula amendamente scrise sau orale la proiectele sau propunerile legislative care sunt supuse dezbaterii și aprobării în Camerele Parlamentului. Cu încălcarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) din Constituția României, Comisia Specială Comună a Camerei Deputaților și Senatului *pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției* a luat în discuție și a aprobat amendamente formulate de alte subiecte de drept decât cele care au drept de inițiativă legislativă. Aceste amendamente au fost înregistrate în anexa 1 - Amendamente admise la raportul privind propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii prezentate și dezbătute în ședința Camerei Deputaților din data de 13 decembrie 2017. Elocvente în acest sens sunt amendamentele (admise) referitoare la art. 24 din Lege înscrise la paginile 23-26 (nr. crt. 46, 47, 48, 49) din anexa 1 la raport.

În cadrul procedurii parlamentare de consultare publică, orice autoritate, instituție, organizație civică sau profesională sau persoană fizică poate depune opinii cu privire la formularea unui text de legea înregistrată la Parlament. O astfel de procedură se desfășoară doar prealabil procedurii dezbaterii inițiativei legislative în comisii, tocmai pentru a evita potențiale confuzii între sugestiile venite din cadrul societății civile și amendamentele formulate de parlamentari. Însușirea unor astfel de opinii de către parlamentari este posibilă, însă, în acest caz, amendamentul este al parlamentarilor și nu poate fi formal atribuit prin raport entității care l-a exprimat la origine. Cu atât mai mult este încălcată această prevedere constituțională atunci când astfel de entități sunt nominalizate drept autoare ale amendamentelor alături de parlamentari.

I.3.) Legea supusă criticii de neconstituționalitate încalcă principiul constituțional al bicameralismului.

Art. 61 alin.(2) din Constituția României prevede în mod expres faptul că *”Parlamentul este alcătuit din Camera Deputaților și Senat”*, iar Curtea a statuat, în nenumărate rânduri, faptul că, în procesul legislativ, niciuneia dintre Camere nu i se poate înfrânge dreptul de a se exprima asupra prevederilor unui act normativ adoptat de Parlament, în întregul său. În acest context, facem mențiunea că la Art. I pct.24, care face referire la art. 29 alin.(11) din textul adoptat de Senat, norma integrată la Senat nu a făcut parte din textul inițiativei legislative dezbătute inițial în Comisia specială și nici nu a fost dezbătut și adoptat în prima cameră sesizată, Camera Deputaților. De asemenea, în aceeași situație se află și următoarele puncte: pct.55 - cu referire la art.53¹- nu a făcut parte din inițiativă, nu a fost discutat în Comisia specială, nu a fost dezbătut și adoptat în Camera Deputaților; pct.57 - cu referire la art.54 alin. (2¹) - nu a făcut parte din inițiativă, nu a fost discutat în Comisia specială, nu a fost dezbătut și adoptat în Camera Deputaților; pct.58 - cu referire la art. 54 alin.(5) - nu a făcut parte din inițiativă, nu a fost discutat în Comisia specială, nu a fost dezbătut și adoptat în Camera Deputaților; Art. III – care modifică Legea nr.153/2017 - nu a făcut parte din inițiativă, nu a fost discutat în Comisia specială, nu a fost dezbătut și adoptat în Camera Deputaților.

II. MOTIVE INTRINSECI DE NECONSTITUTIONALITATE

II.1. Încălcarea dispozițiilor art. 133 alin. (3), alin. (7) din Constituție.

Conform art. 24 alin. 2 pct. 1, lit. b) și c) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, adoptată de Parlament și supusă controlului de constituționalitate, din adunarea electivă care alege președintele Secției pentru Judecători, care este de drept și președintele Consiliului Superior al Magistraturii, fac parte și membrii de drept (Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și Ministrul justiției), precum și membrii desemnați (cei doi reprezentanți ai societății civile).

Conform art. 133 alin. 3 din Constituția României, *„Președintele Consiliului Superior al Magistraturii este ales pentru un mandat de un an, ce nu poate fi*

reînnoit, dintre magistrații prevăzuți la alineatul (2) litera a)". Magistrații prevăzuți la art. 133 alin. 2 lit. a din Constituție sunt cei 14 magistrați aleși în adunările generale ale magistraților și validați de Senat. Aceștia fac parte din două secții, una pentru judecători și una pentru procurori. Prima secție este compusă din 9 judecători, iar cea de-a doua din 5 procurori.

Or, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, adoptată de Parlament, încalcă art. 133 alin. 3 întrucât, la alegerea președintelui Secției de judecători care este de drept Președinte al CSM, participă membrii de drept și cei doi reprezentanți ai societății civile, pe care legiuitorul constituant i-a eliminat din procedura de alegere a Președintelui CSM, tocmai pentru a se asigura că organul care garantează independența justiției este condus de un Președinte care a fost validat prin votul magistraților din adunările generale ale acestora.

De asemenea, în textul adoptat de Senat, la art. I, punctul 7, cu referire la art. 7 din Legea 317/2004, noul alin. (9) care prevede că *„Hotărârea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, prevăzută la alin.(8), poate fi contestată de către persoanele prevăzute la alin.(7), la Secția I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Contestația se soluționează în termen de 7 zile de la înregistrare, cu citarea părților. Întâmpinarea nu este obligatorie, iar dispozițiile art.200-201 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare, nu sunt aplicabile. Hotărârea pronunțată este definitivă.”* încalcă prevederile **art. 133 alin. (7)** din Constituția României, care prevăd că *„(7) Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii sunt definitive și irevocabile, cu excepția celor prevăzute la articolul 134 alineatul (2).”*

În opinia noastră, prevederile **art. 134 alin. (1)** din Constituția României sunt încălcate prin adoptarea, la punctul 34 al art. I, a modificărilor cu privire la art. 40 alin. (1) lit. b) și d):

„Art.40.- (1) Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor:

[...]. b) propune Președintelui României numirea în funcție și revocarea din funcție a președintelui, vicepreședinților Înaltei Curți de Casație și Justiție;

[...]

d) propune Președintelui României numirea în funcție eliberarea din funcție a judecătorilor;”, precum și a modificărilor cu privire la art. 40 alin. (2) lit. a) și b):

„(2) Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera procurorilor:

a) la propunerea ministrului justiției, înaintează României propunerea pentru numirea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctului și adjunctului acestuia, procurorului al Direcției Naționale Anticorupție, adjunctii acestuia, procurorului al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată Terorism adjunctii acestora;

[...] d) propune Președintelui României numirea în funcție eliberarea din funcție a procurorilor.”

Astfel, considerăm că este restrâns, cu încălcarea prevederilor constituționale, cadrul de alegere a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii. Articolul 133 din Constituție nu lasă nicio posibilitate de a reglementa prin lege condiții diferite sau mai restrictive. Președintele Consiliului Superior al Magistraturii este ales dintre magistrații prevăzuți în mod expres (judecători și procurori), implicit este ales de către toți magistrații (judecători și procurori) care își pot exprima opțiunea.

Totodată, este restrâns dreptul procurorilor de a candida, de a alege și de a fi aleși în funcția de președinte al Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, și dreptul judecătorilor de a candida, de a alege și de a fi aleși în funcția de vicepreședinte al Consiliului Superior al Magistraturii este restrâns.

Este operată o discriminare în rândul membrilor CSM (magistrați vs. reprezentanți ai societății civile). Cu alte cuvinte, judecătorii nu își pot exprima opțiunea pentru funcția de vicepreședinte, procurorii nu o pot face pentru funcția de președinte, în vreme ce reprezentanții societății civile o pot face.

Constatăm că membrii CSM, reprezentanți ai societății civile, pot lua parte (potrivit Constituției) numai la lucrările desfășurate în plenul CSM, prin

urmare nu pot lua parte la activitățile desfășurate în secția de judecători/de procurori, unde nu sunt membri. (art. 133, alin. (2), lit. a) din Constituție)

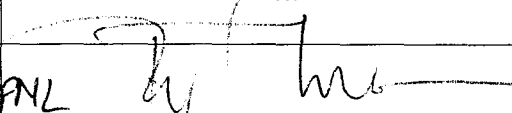
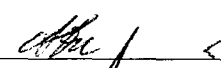
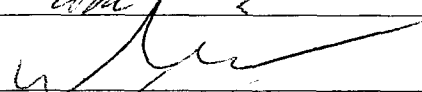

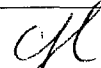
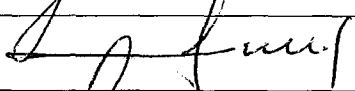

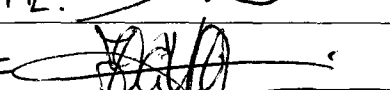

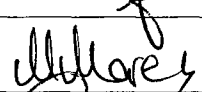

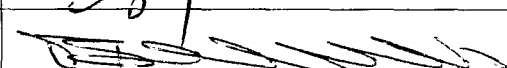

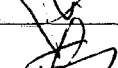
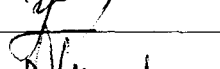

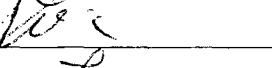

Învederăm faptul că Ministrul Justiției, președintele ÎCCJ, procurorul general, membri de drept ai CSM, sunt abilitați să voteze în secțiile de judecători/procurori, în condițiile în care prevederea constituțională este clară și precisă cu privire la componența celor 2 secții. Prin urmare, nefiind membri nu au dreptul de a decide în cadrul secțiilor.

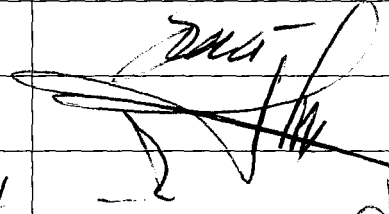
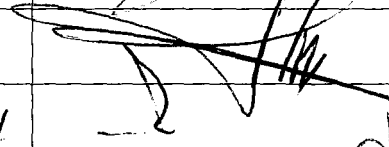

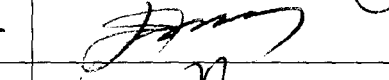

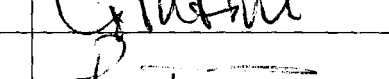
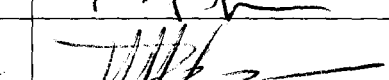
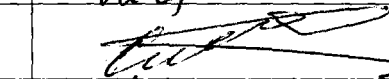

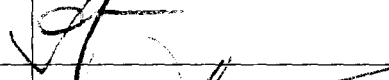
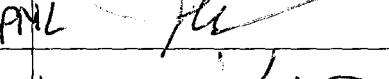
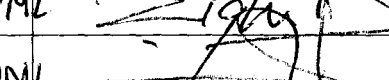
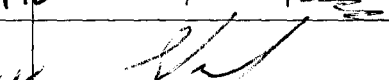
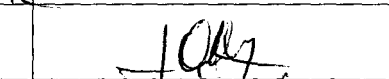

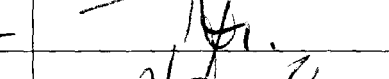

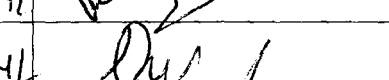
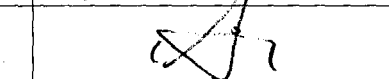
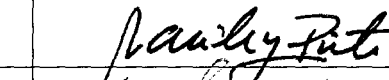
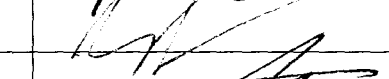

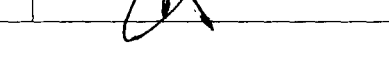

Mai menționăm și faptul că este restrânsă posibilitatea ca președintele și vicepreședintele CSM să provină din rândul judecătorilor, precum și posibilitatea ca ambele funcții să fie ocupate de membri ai CSM care provin din rândul procurorilor.

Luând în considerare toate motivele extrinseci și intrinseci de neconstituționalitate, detaliate în prezenta sesizare care vizează adoptarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii cu încălcarea dispozițiilor constituționale prevăzute de **art.1 alin.(5), art. 61, art. 64, art. 74 alin. (1), art.133 alin. (3) și (7) și art. 134 alin. (1)** din Constituția României, vă solicităm, Onorată Curte, să constatați că LEGEA pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii este **NECONSTITUȚIONALĂ ÎN ANSAMBLUL EI**.

În drept, ne motivăm sesizarea pe dispozițiile art. 133 alin. (3) din Regulamentul **Camerei Deputaților** și art. 15 alin. (1) și (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

SEMNĂTĂRII SESIZĂRII LA CORTEA CONSTITUTIONALĂ CU PRIVIRE LA
 LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA LEGII NR. 317/2004 PRIVIND
 ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA CENSILORUI SUPERIOR AL
 MAGISTRATURII

Nr. crt.	Nume/prenume Grup parlamentar	Semnătură
1.	Răduco Turcan PNL	
2.	IONEA ANTONETA - PNL	
3.	ROMEO NICOLAE PNL	
4.	Mihaila Elena PNL	
5.	Chereder Florica PNL	
6.	SISCU GEORGE PNL	
7.	Bodea Marius - PNL	
8.	OLTEANU DANIEL - PNL	
9.	Bocsiornu Annel Robert PNL	
10.	SITTERLI OVIDIU - IOAN NESTOR	
11.	Alexe Costel PNL	
12.	Mara Mares PNL	
13.	Shelon Valeriu PNL	
14.	Bica Dănuț PNL	
15.	Papulescu Virgil PNL	
16.	LUNGU TUDORITA PNL	
17.	CHERECHEN VIORELA PNL	
18.	IONESCU GEORGE PNL	
19.	LEOREANU LORENTIU DAN PNL	
20.	TĂBORA ANGELOA PNL	
21.	Balan Ioan PNL	

22.	SORIN-DAN MOLDOVAN	PNL	
23.	Achutei Vante Constantin	PNL	
24.	GUDU VASILE	PNL	
25.	GIUGEA NICOLAE	PNL	
26.	OPREA AMITRU	PNL	
27.	PALAR IONEL	PNL	
28.	CARLEN PRIBANU	PNL	
29.	DIACAN PRISCA	PNL	
30.	VOICU MIHAI ALEXANDRU	PNL	
31.	CUCEREA MIHAI	PNL	
32.	SOVAIA LA OTIH	PNL	
33.	CUPSA IOAN	PNL	
34.	DOPRE VICTOR STAN	PNL	
35.	SIGHIARTAR ROBERT	PNL	
36.	ANDRONACHE GABRIEL	PNL	
37.	TRAILA CRIVYKHA	PNL	
38.	ROMAN FLORIN	PNL	
39.	LUCIAN BOSE	PNL	
40.	MARA CALISTA	PNL	
41.	Sofia Adriana	PNL	
42.	VARGA VASILE MI	PNL	
43.	BUICAN CRISTIAN	PNL	
44.	OROS ADRIAN	PNL	
45.	PIRTEA MARILEN	PNL	
46.	Florica Bogdan		
47.	Sofia Ion		
48.	Neagu Nicolae		

548/27.12.2017

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

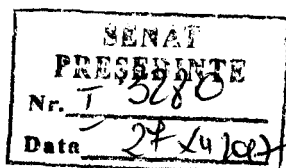
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.2972A/2017

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 2664 / 27 DEC 2017

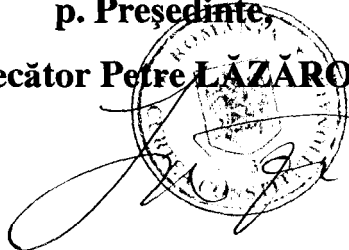
Domnului
Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 16 ianuarie 2018, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 23 ianuarie 2018.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

p. Președinte,
Judecător Petre LAZĂROIU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 29241/2017

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

12647 27 DEC 2017
NR. ....

ROMÂNIA

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Cabinetul Președintelui

Str. Batiștei, nr.25, sector 2, București,

Tel: 310.38.86, Fax: 310.36.16

www.scj.ro

Operator de date cu caracter personal / Autorizația nr. 17503

Nr. 931 din 22 decembrie 2017

Către

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Domnului Președinte Valer Dorneanu

Stimate domnule președinte,

În temeiul prevederilor art.146 lit.a) din Constituția României și ale art.15 alin.(1) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă transmitem Hotărârea nr. 3 din 22 decembrie 2017 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție vizând sesizarea Curții Constituționale în scopul de a se pronunța asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară(PL-x nr. 417/2017) și a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii (PL-x nr. 419/2017).

Cu aleasă considerație,

Președintele

Înaltei Curți de Casație și Justiție

Judecător Iulia Cristina Tarcea

R O M Ȃ N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Str. Batiștei, nr.25, sector 2, București,
Tel: 310.38.86, Fax: 310.36.16
www.scj.ro

Înalta Curte de Casație și Justiție
Secțiile Unite

Hotărârea nr. 3
Ședința din 22 decembrie 2017

Sub președinția doamnei judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. c) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a întrunit pentru sesizarea Curții Constituționale în vederea exercitării controlului de constituționalitate, înainte de promulgare, asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară (PL-x nr.417/2017) și a Legii pentru modificarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (PL-x nr.419/2017). Sesizarea este legitimată constituțional de dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și de prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, care prevăd dreptul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a sesiza Curtea Constituțională pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare.

Din totalul de 113 judecători în funcție, au fost prezenți 78 judecători.

În urma dezbaterilor, deliberând, Secțiile Unite au hotărât să fie sesizată Curtea Constituțională:

I.

Cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, având în vedere încălcarea următoarelor dispoziții din Constituția României: art. 1 alin. (5) în ceea ce privește claritatea și previzibilitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, 73 alin. (3) privind legile organice și art. 126 privind instanțele judecătorești.

Criticile de neconstituționalitate privesc următoarele dispoziții:

➤ **Art. I, pct. 2, cu referire la art. 2 alin. (2)**

Eliminarea formei anterioare a alineatului (2) al art. 2, în conținutul căruia sunt menționate expres instanțele care funcționează în cadrul sistemului național de justiție, este de natură a atrage încălcarea prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care impun cerința ca instanțele judecătorești să fie stabilite de lege.

Or, în condițiile în care însăși legea privind organizarea judiciară omite să stabilească, printr-o enumerare concretă, instanțele judecătorești care au atributul realizării justiției, obligația instituită de Constituția României privitoare la stabilirea prin lege a instanțelor judecătorești rămâne nerealizată.

Totodată, modificarea operată în cuprinsul alineatului (2), prin suprapunerea cu prevederile cuprinse în art. 7 alin. (2) din aceeași lege, generează o neclaritate a textului, incompatibilă cu principiul constituțional al legalității, reglementat în art. 1 alin. (5) din Constituția României.

În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în mod constant faptul că o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă, să instituie norme clare, previzibile, accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrariul sau abuzul.

➤ **Art. I pct. 4, cu referire la art. 9**

Modificarea propusă, utilizând o formulare imprecisă a textului, care nu permite înțelegerea cu exactitate a sensului acestuia, aduce atingere art. 1 alin. (5) din Constituția României, sub același aspect al lipsei de claritate și previzibilitate a legii.

Astfel, utilizând termenul vag și imprecis „*hotărârile secțiilor*”, fără a se putea stabili o corelație cu articolele anterioare, modificarea propusă creează o incertitudine în ceea ce privește emitentul hotărârilor ce pot fi atacate potrivit dispozițiilor acestui articol, nefiind clar dacă este vorba despre secții ale Consiliului Superior al Magistraturii, secții ale unor instanțe de judecată sau secții ale altor organisme sau autorități.

➤ **Art. I pct.5, cu referire la art. 13 alin. (3)**

Textul acestui alineat, dincolo de împrejurarea că impune reguli de procedură în cuprinsul unei legi al cărei obiect de reglementare vizează un domeniu diferit, încalcă și el cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate impuse de principiul legalității reglementat de art. 1 alin. (5) din Constituție, utilizând termeni precum „*cazuri temeinic motivate*” sau permițând vădite incertitudini cu privire la acțiunile sau inacțiunile la care sunt îndreptățiți destinatarii acestor dispoziții legale, odată intrate în vigoare.

Astfel, din modul de redactare al textului nu se deduce în ce condiții pot fi considerate „*temeinic motivate*” cazurile în care termenul impus pentru redactarea hotărârilor judecătorești poate fi prelungit și nici cine este persoana îndreptățită să aprecieze această temeinicie și să aprobe prelungirea.

De altfel, în ceea ce privește expresia „*temeinic motivată*”, prin Decizia nr. 1609/2010 publicată în M.Of. nr. 70 din 27 ianuarie 2011, Curtea Constituțională a stabilit faptul că aceasta „*reprezintă o sintagmă derutantă, atât pentru parte, cât și pentru judecător. Temeinicia devine o caracteristică ce poate fi relativizată, neexistând criterii de apreciere a acesteia.*”

➤ **Art. I pct. 14, cu referire la art. 31 alin. (1) lit. b)**

Prin introducerea regulii generală a judecării contestațiilor în complet de 2 judecători atrage o încălcare a dreptului la un proces echitabil, în componenta referitoare la judecarea cauzei într-un termen rezonabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

Astfel, reglementarea formulată, în lipsa unui studiu de impact privind resursele umane ale instanțelor, va conduce la scăderea numărului de complete de judecată și, implicit, la acordarea unor termene mai lungi pentru soluționarea cauzelor.

Efectul acestor reglementări este amplificat de modificările aduse Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, prin care se majorează durata formării profesionale inițiale a judecătorilor și vechimea necesară pentru promovarea profesională.

➤ **Art. I pct. 26, cu referire la art. 53 alin. (3)**

Oportunitatea introducerii unui mecanism de auditare a sistemului de repartizare a cauzelor este subminată de neclaritatea reglementării, care este incompatibilă cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

Mai mult, prin gradul mare de incertitudine creat, acest text de lege poate oferi cu ușurință premisele încălcării principiului independenței justiției, reglementat de art. 124 din Constituție.

Astfel, sintagma „*sistemul de repartizare aleatorie a cauzelor pe complete*” are un conținut neclar, nereieșind din text dacă se referă la sistemul informatic utilizat sau la însăși activitatea de repartizare aleatorie a cauzelor pe complete.

Nici sintagma „*cu implicarea societății civile și a organizațiilor profesionale*” nu are un sens lămurit. Lipsa oricărei referiri la procedura de urmat atrage o puternică incertitudine privind persoanele îndreptățite să acționeze în temeiul acestui articol, precum și limitele lor de acțiune.

Or, în condițiile în care repartizarea aleatorie a dosarelor constituie una dintre garanțiile legale ale imparțialității actului de justiție, imprecizia și neclaritatea textului de lege reprezintă o carență legislativă gravă, de natură a afecta, așa cum am arătat, principiul independenței justiției consacrat de art. 124 din Constituția României.

➤ **Art. I pct. 29, cu referire la art. 54, alin. (1³)**

Textul introdus prin acest alineat contrazice prevederile alineatului anterior, alin. (1²), și afectează claritatea întregului articol, lipsindu-l de condiția accesibilității impusă de rigorile constituționale, în virtutea art. 1 alin. (5) din Constituție.

Acest text încalcă și art. 21 alin. (3) din Constituție, pentru motivele dezvoltate în critica formulată pentru art. I pct. 14 cu referire la art. 31 alin. (1) lit.b) și pentru motivele dezvoltate la punctul următor cu privire la Art. I pct. 30, cu referire la art. 54 alin. (2).

➤ **Art. I pct. 30, cu referire la art. 54 alin. (2)**

Modificarea propusă, prin introducerea ca regulă generală a judecării apelurilor în complet de 3 judecători atrage o încălcare a dreptului la un proces echitabil în componenta acestuia referitoare la judecarea cauzei într-un termen rezonabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție.

Astfel, reglementarea formulată, în lipsa unui studiu de impact privind resursele umane ale instanțelor, va conduce la scăderea numărului de complete de judecată și, implicit, la acordarea unor termene mai lungi pentru soluționarea cauzelor.

Efectul acestor reglementări este amplificat de modificările aduse Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, prin care se majorează durata formării profesionale inițiale a judecătorilor și vechimea necesară pentru promovarea profesională.

➤ **Art. I pct. 45, cu referire la art. 88¹ - 88⁹**

Înființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție reprezintă o măsură neconstituțională, contravenind prevederilor cuprinse în Constituția României în art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii.

Prin Decizia nr. 67 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial nr. 185 din 18.03.2015, Curtea Constituțională a reținut *”Cu privire la incidența art.16 alin.(1) din Constituție, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea*

unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr.86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.207 din 31 martie 2003, Decizia nr.476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.599 din 11 iulie 2006, Decizia nr.573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.363 din 25 mai 2011, Decizia nr.366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.644 din 2 septembrie 2014).”

Înființarea acestei structuri de investigare a infracțiunilor exclusiv pentru categoria profesională a magistraților, în condițiile în care, în România nu mai există nicio altă categorie profesională care să aibă un organ de anchetă specializat și fără a se avea la bază un criteriu obiectiv și rațional (neexistând, de exemplu, studii care să releve faptul că fenomenul infracționalității în rândul magistraților are amploarea care să justifice înființarea unei secții speciale pentru combaterea lui) reprezintă o evidentă măsură discriminatorie, de natură a înfrânge principiul constituțional al egalității în drepturi.

De altfel, art. I pct. 46, cu referire la art. 90 alin. (2) al proiectului de lege, deși se referă la parchetele de pe lângă judecătorii în cadrul cărora pot funcționa secții specializate, prevede un criteriu rațional și obiectiv, și anume natura și numărul cauzelor, iar nu calitatea persoanei.

➤ **Art. I pct. 61, cu referire la art. 134²**

Și acest articol, prin lipsa de precizie și claritate a redactării, se situează în afara cadrului impus de exigențele constituționale referitoare la previzibilitatea legii, textul fiind lacunar asupra unor aspecte precum: condițiile în care vor fi încadrate persoanele despre care se face vorbire în acest articol, statutul lor profesional, etc.

Faptul că prin alineatul (2) se face trimitere la o procedură adoptată de Consiliul Superior al Magistraturii nu poate complini lipsa de claritate a

textului, Curtea Constituțională reținând în acest sens, prin Decizia nr. 244 din 19.04.2016, publicată în M.Of. 469 din 23.06.2016:

„În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului aduc atingere prevederilor cuprinse în art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, prin trimiterea la acte administrative, cu forță juridică inferioară legii, care reglementează, în absența unor norme cu forță juridică a legii organice, procedura și cazurile de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului. Dispozițiile de lege criticate nu respectă normele de tehnică legislativă, de vreme ce, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, ordinele cu caracter normativ se emit numai pe baza și în executarea legii și trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată legea, astfel cum s-a procedat prin ordinul ministrului afacerilor interne menționat”.

Mutatis mutandis, prevederile art. 134¹ alin. (2), făcând trimitere la acte administrative inferioare legii, în absența unor norme cu forță juridică a legii organice, contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție.

II.

Cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, având în vedere încălcarea următoarelor dispoziții din Constituția României: art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, art. 1 alin. (5) în ceea ce privește claritatea și previzibilitatea legii, articolul 133 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii.

Criticile de neconstituționalitate privesc următoarele dispoziții:

➤ **Art. I pct. 4 și pct. 5 cu referire la art. 7 alin. (5) și alin. (5¹)**

Alineatul (5¹), nou introdus, are același conținut cu teza I a alineatului (5) astfel cum a fost modificat.

Suprapunerea de text generează o neclaritate incompatibilă cu principiul constituțional al legalității, reglementat în art. 1 alin. (5) din Constituția României.

➤ **Art. I pct. 15 cu referire la art. 18 alin. (2) lit. b)**

Aceste dispoziții sunt neconstituționale, întrucât stabilirea comisiilor speciale parlamentare pentru controlul activității serviciilor de informații, ca organe abilitate să efectueze verificarea veridicității datelor din declarațiile date de judecătorii și procurorii aleși, încalcă principiul constituțional al separației puterilor în stat consacrat prin art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală și al independenței justiției stabilit în art. 124 alin. (3) din Constituție.

De altfel, prin Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în M.Of. nr. 72 din 18 februarie 2000, Curtea Constituțională a statuat faptul că dispozițiile din Constituție, conform cărora „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii» (...) *nu au un caracter declarativ, ci constituie norme constituționale obligatorii pentru Parlament, care are îndatorirea de a legifera instituirea unor mecanisme corespunzătoare de asigurare reală a independenței judecătorilor, fără de care nu se poate concepe existența statului de drept, prevăzută prin art. 1 alin. (3) din Constituție*”.

➤ **Art. I pct. 19 și pct. 20 cu referire la art. 24 alin. (2) și alin. (2¹) – (2³)**

Prin modul în care reglementează procedura de alegere a președintelui Secției de judecători (președinte de drept al Consiliului Superior al Magistraturii) și al Președintelui Secției de procurori (vicepreședinte de drept al Consiliului Superior al Magistraturii) încalcă articolului 133 din Constituția României.

➤ **Art. I pct. 48 cu referire la art. 48¹**

Încalcă art. 1 alin. (5) din Constituția României, având în vedere lipsa de previzibilitate și claritate a textului de lege.

Sub acest ultim aspect, neclaritatea reglementării reiese din conținutul deosebit de larg al sintagmelor „cauze urgente” și „interes public deosebit”, în absența unei proceduri instituite printr-o normă juridică neexistând o procedură instituită printr-o normă legală.

➤ **Art. I pct. 62 cu referire art. 55 alin. (11)**

Completarea propusă este neconstituțională, deoarece încalcă dispozițiile art. 133 din Constituția României, pentru motivele invocate în ceea ce privește Art. I pct. 19 și pct. 20 cu referire la art. 24 alin. (2) și alin. (2¹) – (2³).

În consecință, pentru considerentele de mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite,

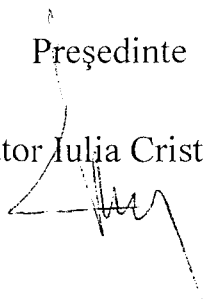
HOTĂRĂȘTE

Sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra aspectelor de neconstituționalitate cuprinse în Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară (PL-x nr.417/2017) și în Legea pentru modificarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii (PL-x nr.419/2017).

Anexăm în copie tabelele cu semnături.

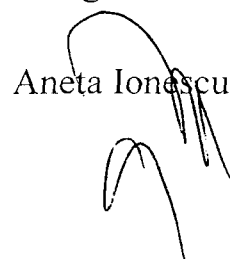
Președinte

Judecător Julia Cristina Tarcea

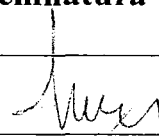

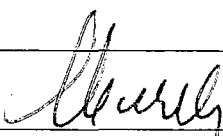

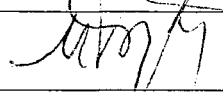
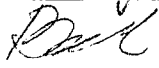
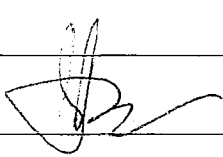
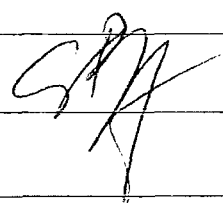
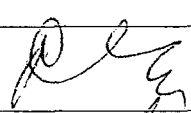

Prim magistrat asistent

Aneta Ionescu

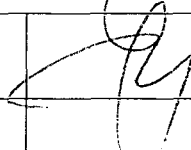
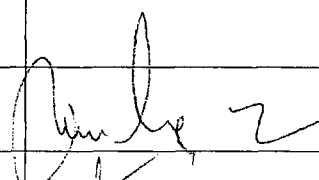
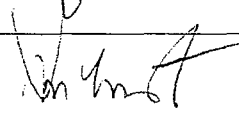
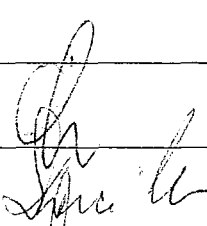
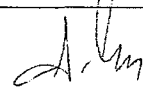
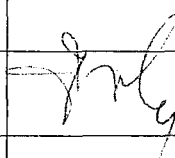
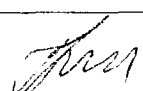
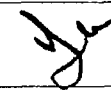

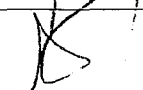

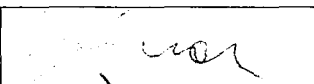
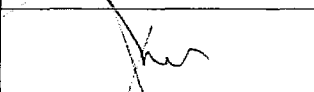
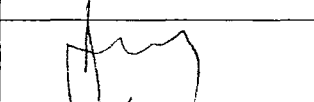

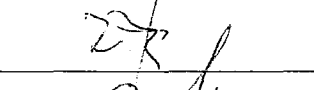
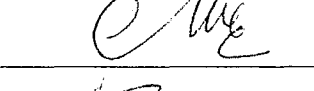
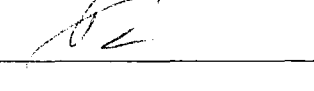

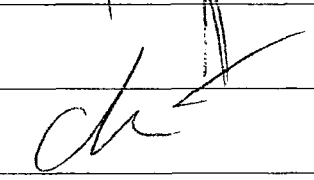
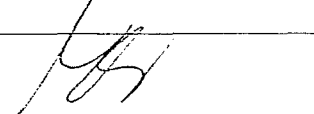
**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚII UNITE**

Sedința din data de 22 decembrie 2017

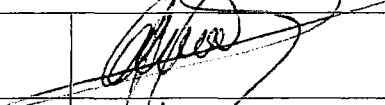

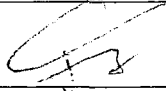
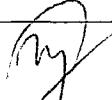
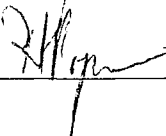
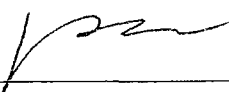
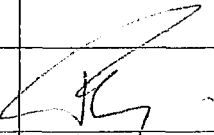

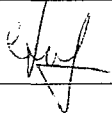

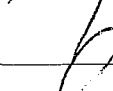
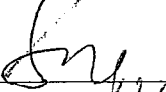
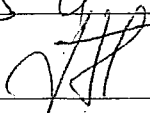

Nr. crt.	Numele și prenumele judecătorului	Semnătura
1.	TARCEA IULIA CRISTINA	
2.	BOGASIU GABRIELA ELENA	
3.	DRAGOMIR ILIE IULIAN	
4.	CURELEA LAVINIA	
5.	VOICHECI EUGENIA	
6.	POPESCU MIRELA SORINA	
7.	BARBĂ IONEL	
8.	ALEXANDRESCU ANCA MĂDĂLINA	
9.	ARGHIR GEANINA-CRISTINA	
10.	BACIU MONA MAGDALENA	
11.	BOGDAN IOANA	
12.	BRÂNZAN CONSTANTIN	
13.	BREHAR PAULINA LUCIA	
14.	BUDĂ MARIAN	
15.	CANACHEU CLAUDIA MARCELA	
16.	CERBU SILVIA	

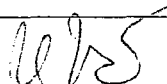

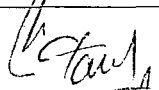
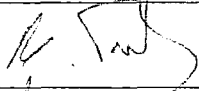
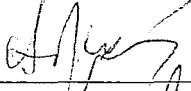
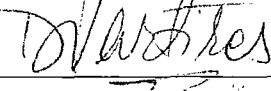
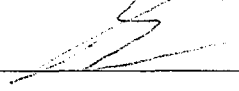

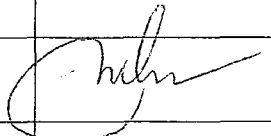

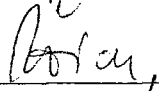
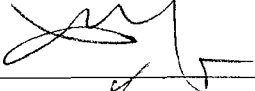
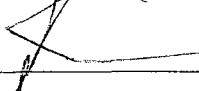

17.	CÎRNARU SIMONA ELENA	
18.	CÎRNU IULIA MANUELA	
19.	COBZARIU MARICELA	
20.	CONDOIU MINODORA	
21.	CONSTANDA ANDREIA LIANA	
22.	CONSTANTINESCU MARIANA	
23.	COSMA RODICA	
24.	COSMA VIORICA	
25.	CRISTESCU SIMONA LALA	
26.	DASCĂLU LAVINIA	
27.	DĂNĂILĂ VERONICA MAGDALENA	
28.	DINU FLORENTINA	
29.	DOLACHE ILEANA IZABELA	
30.	DORIN RODICA	
31.	DRAGNE ANGELA	
32.	DRAGOMIR FLORENTINA	
33.	DRAGU CREȚU	
34.	DRĂGUȚ FLORENTIN SORIN	
35.	DUMINECĂ VIRGINIA FLORENTINA	
36.	DUȚĂ RUXANDRA MONICA	

37.	ENCEAN SIMONA DANIELA	
38.	ENESCU DAN ANDREI	
39.	EPURE CONSTANTIN	
40.	FARMATHY GHEZA ATILA	
41.	FLOAREA ELENA	
42.	FLORESCU GEORGE BOGDAN	
43.	FOITOȘ MARIUS DAN	
44.	GHERASIM ADRIANA ELENA	
45.	GRĂDINARU DANIEL	
46.	GRĂDINARU IANINA BLANDIANA	
47.	GRECU MĂDĂLINA ELENA	
48.	GRIGORAȘ NINA ECATERINA	
49.	HÎNCU CEZAR	
50.	HRUDEI MARIA	
51.	IANCU ANA HERMINA	
52.	ILIE CARMEN MARIA	
53.	ILIE GHEORGHE AUREL	
54.	ILIE IOANA ALINA	
55.	ION EUGENIA	
56.	IONESCU MARIUS IONEL	

57.	ISAILĂ MĂRIOARA	
58.	IVANOVICI LAURA MIHAELA	
59.	LEFTERACHE VALERIA LAVINIA	
60.	MACAVEI SÂNDEL LUCIAN	
61.	MACAVEI SORINELA ALINA	
62.	MARCHIDAN ANDREEA	
63.	MARIN EUGENIA	
64.	MATEI IONUȚ MIHAI	
65.	MĂIEREANU IULIANA	
66.	MERA LUCIANA	
67.	MIHĂIANU COSMIN HORIA	
68.	MOGLAN RALUCA	
69.	NĂSTASE TATIANA GABRIELA	
70.	NĂSTASIE VERONICA	
71.	NEGRILĂ GEORGETA CARMEN	
72.	NENIȚĂ SIMONA CRISTINA	
73.	NESTOR BEATRICE IOANA	
74.	NICOLAE ADINA GEORGETA	
75.	NIȚU PETRONELA IULIA	
76.	OANA CRISTIAN DANIEL	

77.	PANTEA C. PAULA	
78.	PARASCHIV MIHAELA	
79.	PĂUN LUIZA MARIA	
80.	PETRIȘOR NELA	
81.	PIETREANU SIMONA GINA	
82.	PISTOL ȘTEFAN	
83.	POLIȚEANU MIRELA	
84.	POPA RODICA AIDA	
85.	POPA ROXANA	
86.	POPESCU DOINA	
87.	POPOIAG ELENA CARMEN	eo
88.	PUȘCAȘIU EUGENIA	
89.	ROG LUCIA TATIANA	
90.	RUSU AURELIA	
91.	SECREȚEANU ADRIANA FLORINA	
92.	SEVERIN DANIEL GHEORGHE	
93.	STĂNIȘOR DENISA ANGELICA	
94.	SUSANU RODICA	
95.	ȘELARU VALENTIN HORIA	
96.	ȘERBAN LEONTINA	

97.	TĂBÂRCĂ MIHAELA	
98.	TEAU CARMEN TRĂNICA	
99.	TRESTIANU VIORICA	
100.	ȚÂNDĂREANU NICOLETA	
101.	ȚÂNDĂRESCU BIANCA ELENA	
102.	ȚUCA ALINA IULIANA	
103.	VARTIRES DANA IARINA	
104.	VASILE FRANCISCA MARIA	
105.	VĂLEANU PETRONELA CRISTINA	
106.	VIȘAN LILIANA	
107.	VIȘAN MIRELA	
108.	VIȘOIU EMILIA CLAUDIA	
109.	VLAD DECEBAL	
110.	VOICU RODICA FLORICA	
111.	VRABIE VALENTINA	
112.	VRÎNCEANU ROMANIȚA ECATERINA	
113.	ZAHARIA RODICA	

Presedinte ICCJ

From: "Presedinte ICCJ" <presedinte@scj.ro>
Date: 22 decembrie 2017 19:50
To: <ccr@ccr.ro>
Attach: sesizare CCR.pdf
Subject: Sesizare Inalta Curte de Casatie si Justitie

Va trimitem in attach Hotararea nr. 3 din 22 decembrie 2017, pronuntata de Inalta Curte de Casatie si Justitie, constituita in Sectii Unite, vizand sesizarea Curtii Constitutionale cu aspectele de neconstitutionalitate ale Legii de modificare si completare a Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciara si ale Legii pentru modificarea si completarea Legii nr. 317/2004 privind organizarea si functionarea Consiliului Superior al Magistraturii.